

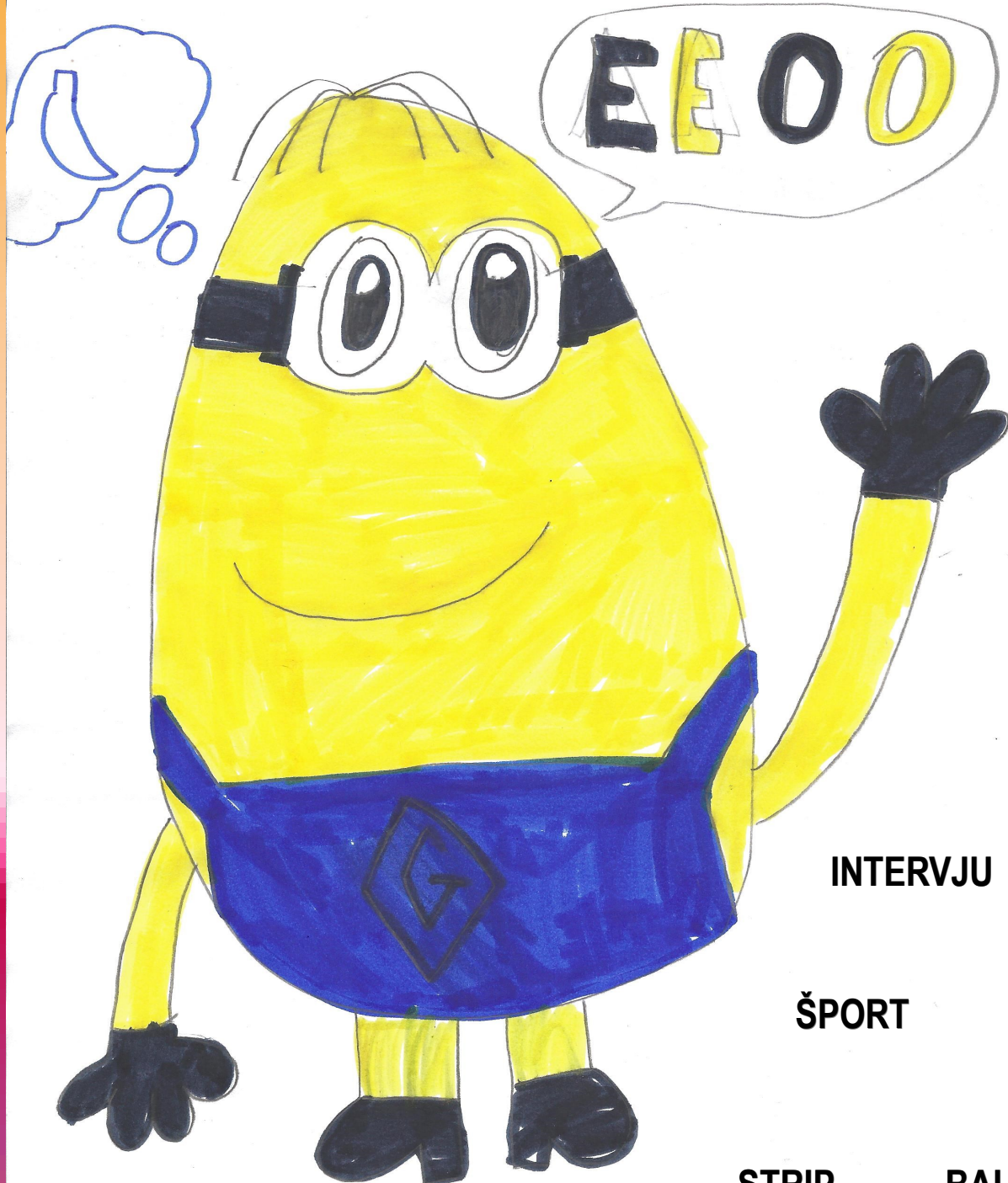


# PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

10. številka

januar 2014



MED ODMOROM

INTERVJU

ŠPORT

VICI

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

STRIP

BALET

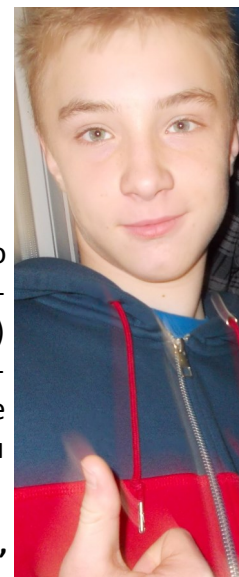
ŠOLSKA KRONIKA

... PA ŠE KAJ SE BO NAŠLO ...

## UVODNIK

Pozdravljeni bralci Pr(a)ve besede! Zima je in za nami je praznično veselje ter težko pričakovane počitnice. Vendar se lahko kljub šolskim obveznostim in nizkim temperaturam zunaj pozabavate. Naša novinarska ekipa je za vas pripravila novo številko Pr(a)ve besede, ki prinaša obilo zabave in užitka. Obnove filmov in knjig, vici, intervju s Primožem Suhodolčanom in spisi učencev naše šole – vse to smo stisnili med platnice našega šolskega glasila. Morda so med prispevki celo vaši. Veliko užitkov pri branju vam želi ekipa pri izbirnem predmetu Šolsko novinarstvo in odgovorni urednik.

**Martin Simčič,**  
glavni urednik



## Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–13

Intervju s Primožem Suhodolčanom 14-17

Intervju s Stojanom Milenkovičem 18-19

Kultura 20-21

Šport 22-24

Anketa o šolskih uniformah 25

Za dekleta in fante 26-27/49-53

Izpod peresa 28-48

Med odmorom 54-60

Naša ekipa: Vid, Eva, Patricia, Maša, učitelj Bojan, Martin, Barbara in Ana



### Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

**Mentor:** Bojan Maričič

**Uredniški odbor:**

**Glavni urednik:** Martin Simčič, 8. a

**Pomočnici glavnega urednika:** Eva Bartol, 9. b

Barbara Štuhec, 7. b

**Novinarji:** Vid Višnjei, 7. a

Patricia Đokić, 7. b

Maša Lavrič, 7. a

Ana Mulej, 7. b

**Ilustracije in slike:** učenci pod mentorstvom Petre Novak Trobentar, Lucije Kenda, Helene Pogorelc Škerlep, Simone Samida Cerk in Aljoše Bester

Fotografija: Urša Kržišnik



Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

**Osnovna šola  
Franceta Bevka Ljubljana**  
Ulica Pohorskega bataljona I  
Ljubljana

**Tel. št.:**  
(01) 568 70 10

**Faks:**  
(01) 568 23 23

**E-pošta:** Najdete nas lahko na spletu!  
<http://www.francebevkn.net>

V šolskem letu 2012/2013 smo se z učenci od 7. do 9. razreda, ki obiskujejo pouk nemščine, odpravili na enodnevno ekskurzijo v Salzburg. Ogledali smo si znamenitosti Mozartovega mesta, se sprehodili po parku in dvorcu Hellbrunn ter obiskali rudnik soli v kraju Hallein. Učenci so tako imeli možnost priti v stik z jezikom, kulturo in deželo, v kateri se jezik govori. Upamo, da se bomo v letošnjem šolskem letu ponovno potepali po Avstriji in da vam bomo lahko v naslednji številki časopisa predstavili še kakšen zanimiv kraj.

# V SALZBURGU



V petek, 10. 5. 2013, smo se učenci, ki se učimo nemščino, odpravili na enodnevni izlet v Salzburg.

Iz Ljubljane smo odšli zelo zgodaj, in sicer ob petih zjutraj. Bilo je res zgodaj, bila je še noč in deževalo je. Po štirih urah smo prispeli v Salzburg in si najprej ogledali mesto. Nato smo odšli na ogled Mozartove rojstne hiše, ki stoji v središču mesta. V hiši so ohranjeni vsi prostori, med ogledom pa lahko poslušáš tudi Mozartovo glasbo. Po ogledu smo imeli odmor za kosilo, ki smo ga vsi že težko pričakovali. Večina nas je odšla v McDonalds in si privoščila nekaj nezdrave hitre hrane. Po kosilu smo se z avtobusom odpeljali do dvorca Hellbrunn, ki leži blizu mesta. Dvorec je bil zgrajen pred približno 400 leti. Pred dvorcem je zanimiv vodni park, kjer smo se zelo zabavali. Nekateri smo bili že precej mokri zaradi dežja, dodatno pa smo se zmočili še v vodnem parku. Po ogledu dvorca smo se odpeljali do rudnika soli. Tam smo se morali preobleči v bele halje, da smo lahko odšli v rudnik. Po rudniku smo se vozili z majhnim vlakom, del poti pa smo tudi prehodili. Rudnik je danes muzej, saj soli ne kopljejo več. Pot po rudniku je zelo zanimiva, saj poti niso čisto urejene in smo se zato morali drsati po lesenih toboganih.

Ura je bila že šest popoldne in bili smo že kar precej utrujeni, saj je bil dan zelo dolg. Poleg tega smo bili tudi premočeni malo od dežja, malo pa tudi od vodnega parka. Pot nazaj je minila hitreje, saj je nekaj učencev del poti prespalo.

V Ljubljano smo se vrnili okrog pol enajstih. Kljub temu, da je bil dan naporen, mi je bil všeč, saj sem videl veliko novega pa še zabavali smo se.

**Luka Banovič, 8. a**

Verjamem, da večina prav dobro pozna Salzburg. Mesto v Avstriji, znano po Mozartu in seveda Mozartovih kroglicah. Tudi mi smo po dolgotrajni vožnji prispeli v to čudovito mesto, ki pa smo ga srečali v dežju. Toda nič hudega. Prav tako smo si ogledali dvorec Mirabell, Mozartovo rojstno hišo in pa vodne igre (kot da nas ni že dež dovolj zmočil). Nekaj posebnega pa se mi je zdel rudnik soli. Dobili smo posebne rudarske obleke, peljali smo se z vlakcem, se spuščali po lesenih drčah in se vozili celo po podzemnem jezeru, ob katerem je utripalo na stotine barvnih lučk. Za konec pa je vsakdo dobil malo kamene soli. Zares, obisk Salzburga in rudnika soli mi je bil precej všeč.

**Matija Šprogar Perko, 9. b**

## POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM



Izlet v Salzburg mi je bil zelo všeč. Še posebej všeč so mi bile vodne igre in obisk rudnika soli. Edina stvar, ki ni bila najbolj prijetna, je to, da je na avtobusu vodička stalno govorila in predavala. Imeli smo tudi malo smole z vremenom, ki pa je še bolj popestrilo vodne igre.

V prihodnjem letu bi se zelo razveselil podobnega šolskega izleta v tuji-  
no.

**Leon Filip Režonja, 8. a**

Po večurni vožnji smo prispeli v Salzburg. S potovanja sem si najbolj zapomnila rudnik soli, saj smo izvedeli veliko novega in je bilo vse zanimivo predstavljeno. Ena izmed bolj-  
ših stvari na izletu je bil tudi obisk dvorca Hellbrunn. Vodne igre so bile izjemno zabavne, na žalost se na njih nisem mogla ustrezno pripraviti.

**Urša Kržišnik, 9. b**



### EKSKURZIJA ŠTAJERSKA



Foto: Vid Višnjei

V sredo, 9. 10. 2013, smo se učenci sedmih razredov odpravili na ekskurzijo. Pot nas je vodila po Ljubljanskem polju, dolini Radomlji, prelazu Trojanje ter po Celjski kotlini. Na Trojanah smo se želeli usta-  
viti na znamenitih trojanskih krofih, a nas je preganjal čas.

Najprej smo se ustavili v Šempetru pri Celju, kjer smo si ogledali Rimsko nekropolo. Beseda nekropola pomeni grobišče. Ogledali smo si veliko zanimivih grobnic, med katerimi so bile opazne social-  
ne razlike. Izvedeli smo, da ima vsaka grobnica svojo legendo.

Naša naslednja točka je bil Muzej novejše zgodovine. V muzeju je podrobno opisana 2. svetovna vojna, ko so Celje okupirali Nemci. Poslušali smo tudi zgodbo o tem, kako so Nemci vozili Slovence v koncentra-  
cijska taborišča. Del muzeja je tudi Celjski pisker. V njem so med 2. svetovno vojno Nemci pobijali talce, danes pa je to še vedno delujoči zapor.

Naša tretja postojanka pa je bil Celjski grad. Izvedeli smo vse o nastanku Celjskih grofov in o njihovem neslavnem propadu. Izvedeli smo še veliko o življenju takratnih ljudi višjega sloja. Nazadnje smo si ogledali še Friderikov stolp, ki je bil zelo visok. Povedali so nam še legendo o Frideriku in njegovi nesrečni ljubezni.

Naša zadnja točka je bila jama Pekel, ki je dolga 1159 m in se razteza v dveh etažah. Po spodnji etaži teče reka Peklenščica, medtem ko je zgornja etaža suha. Ime je dobila po podobi hudiča, ki je vklesan na začet-  
ku jame. V jami prebivajo tudi nekatere rastline in živali, kot so lišaji, alge, hrošči, netopirji in polžki, ki so

veliki le dober milimeter.



Celjski grad

Nato smo se vsi veseli in z lepimi spomini vrnili v Ljubljano. A veselje nas je kmalu minilo, saj smo že trepetali o poročilu, ki nas je še čakalo. Na naši naslednji ekskurziji bo naša glavna naloga, da se ustavimo na trojanskih krofih.

Ana Mulej, Barbara Štuhec, 7. b

Foto: Vid Višnjei



## PLANINSKI POHOD NA TRAVNO GORO IN V ŽUPANOVO JAMO

V soboto, 9. 11. 2013, smo se nameravali planinci OŠ Franceta Bevka Ljubljana in mentorica povzpeti na Vogar nad Bohinjem. Vremenslovcvi so obljubljali, da bodo letele z neba debele deževne kaplje in še marsikaj drugega ...

Odločili smo se, da spremenimo smer pohoda in vseeno gremo. Odpeljali smo na Dolenjsko, točneje v bližino Sodražice in se od tam povzpeli na Travno goro. Dežja je bilo malo, v nekem trenutku je celo posijalo sonce, tako da je pokrajina kar zasijala v toplih jesenskih barvah. Na povratku v Ljubljano smo se ustavili še pri Županovi jami. Pri-

jazna vodička nam je odkrila pravo malo podzemno kraljestvo kapnikov vseh mogočih velikosti in oblik.

Zelo smo uživali in se dobre volje vrnili v Ljubljano.

Marica Žakelj – mentorica planinskega krožka

## LJUBLJANSKI MARATON, OKTOBER 2013

V soboto, 26. 10. 2013, so se učenci OŠ Franceta Bevka iz Ljubljane v velikem številu udeležili promocijskega in šolskega teka v okviru prireditve Ljubljanski maraton.



Nasmeh na obrazu

Tekmovanje je potekalo v središču Ljubljane. Vzdušje na štartu je bilo odlično, sončno vreme pa je tudi pripomoglo, da so tekači tekli z manj napora.

Dolžine prog so bile različne od 600 m do 2000 m, vsi naši tekmovalci so bili na koncu zmagovalci, ker so se pogumno borili in prišli do cilja.



Devetošolke so bile po opravljenem teku zadovoljne.



Najmlajše tekačice

## POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

### JESENSKI KROS LJUBLJANE SKUPINA A – PARK TIVOLI –

16. oktober 2013

Jesenski kros ljubljanskih osnovnih šol za skupino A je potekal v Tivoliju. Na tem teku je nastopilo veliko učenk in učencev OŠ Franceta Bevka Ljubljana.

Večina naših tekačev je progo poznala, a je bil tek vseeno naporen. Deževje v preteklih dneh je progo močno namočilo, prve skupine tekačev so poteptale travo in del proge se je tako spremenil v blato.

Nastopili so:

Gašper Dekleva, Nal Sok, Ana Dimitrijević, Lili Accetto Vranac, Martin Šprogar Perko, Gal Đudovič, Matija Budja, Viktor Mal Zupančič, Martin Kuder, Maja Perpar, Pia Petek, Živa Višnjei, Simon Montanič, Aleksej Turšič, Aljoša Koruza, Taja Petrovič, Lara Umek, Žiga Rus, Domen Lisjak, Aljaž Zupančič, Luka Papež, Vesna Đukič, Zoja Brus, Tim Trobec, Anže Anžur, Janže Križaj, Mana Veljkovič Hirsch, Neva Accetto Vranac, Hana Huth Lukšič, Maja Režonja, Ferdis Abdić, Maša Zaletel, Lara Dekleva, Jakob Pipan, Črt Komac, Tina Sluga, Sara Kralj, Taja Bricelj, Tim Perpar, Peter Novak, Jure Sotošek, Domen Klander, Žiga Štular, Urša Kržišnik in Anja Habič.

Najbolje so se uvrstili: Jakob Pipan, Črt Komac in Mana Veljkovič Hirsch. Vsem čestitamo za borbenost in vztrajnost na teku!

**Marica Žakelj**



Tekmovalci v kategoriji mlajših učencev in učenk

Tekači in tekačice, ki so nastopili v kategoriji od 6. razreda do 9. razreda.

### MALI IN VELIKI ŠOLSKI ATLETSKI POKAL

LJUBLJANA, 18. 9. 2013



Usain »Andraž« Bolt in ostali udeleženci



Dan Komel – zmagovalec v suvanju krogle

# POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

V sredo, 18. 9. 2013, so se učenci in učenke OŠ Franceta Bevka Ljubljana udeležili tekmovanja v malem in velikem šolskem atletskem pokalu. Tekmovanje je potekalo v popoldanskem času, zato je bila udeležba nekoliko manj številna. Precej naših učencev je imelo druge obveznosti, sedmošolci pa so bili v šoli v naravi.

Naši tekmovalci in tekmovalke so se srčno borili in dosegli odlične rezultate.

**Medalje so osvojili:** Lara Bricelj - 1. mesto v teku na 60 m, Ajda Flisar - 2. mesto v skoku v daljino

Loranny Solis Lora - 1. mesto v suvanju krogle, učenke v štafetnem teku  
4x100 - 3. mesto ter Dan Komel—1. mesto v suvanju krogle;

## Rezultati - starejša kategorija:

60 m: Sara Kralj (16. mesto)

300 m: Lara Bricelj (1. mesto)

1000 m: Daša Klander (11. mesto)

Učenke – štafetni tek 4x100 m (3. mesto)

Skok v višino: Neja Vrtovec (4. mesto), Taja Bricelj (12. mesto)

Skok v daljino: Ajda Flisar (2. mesto), Klara Tomc (8. mesto)

Suvanje krogle: Loranny Solis Lora (1. mesto), Dora Bohinc (5. mesto)

Met vortexa: Eva Jagodič (15. mesto), Ina Bolsing (18. mesto)

Ekipno: 6. mesto



Lara Bricelj: 1. mesto v teku na 300 metrov



Loranny Solis Lora : suvanje krogle – 1. mesto



Barbara Štuhec na sredini z zlato medaljo—1. mesto v skoku v daljino

## Dosežki - mlajša kategorija:

Najuspešnejša tekmovalca sta bila: Barbara Štuhec -1. mesto v skoku v daljino in Žiga Ferjančič -1. mesto v teku na 300 m

60 m: Lucija Stanko (10. mesto), Nina Majerle (21. mesto), Anet Monel Šinkovec (22. mesto)

600 m: Pera Narič (16. mesto), Nevena Milivojevič (17. mesto)

Skok v daljino: Barbara Štuhec (1. mesto), Urša Mati Djuraki (4. mesto), Neva Accetto Vranac (5. mesto), Brina Plevčak (8. mesto)

Met vortexa: Katja Novak (7. mesto), Kristina Hrast (11. mesto), Hana Huth Lukšič (19. mesto)

Ekipno: 7. mesto

**Napisala: Marica Žakelj**



Prvi trije v teku na 300 m, Žiga Ferjančič – zmagovalec v teku na 300 m

## POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

### Prvi planinski pohod v šolskem letu Šmarna gora – sobota, 12. 10. 2013

Prvi planinski pohod učencev OŠ Franceta Bevka v tem šolskem letu smo organizirali v okolico Ljubljane, ker se je prijavilo veliko število mlajših planincev in med temi je bilo tudi kar nekaj takih, ki so prišli prvič. Vseh pohodnikov je bilo tokrat osemnajst.

Vremenska napoved nam ni obetala sonca, a tudi ne veliko dežja. Planinci, ki so se v soboto zbrali pred šolo, so bili dobre volje, čeprav je izpod neba rahlo pršilo. Oboroženi z dežniki in vetrovkami smo se pogumno odpravili na pot.

Že v avtobusu je bilo zelo živahno in tudi kasneje so se učenci veselo pogovarjali, tudi smeha ni manjkalo. Na vrhu smo se zatekli v gostišče in pomalicali. Potem je sledil še sprejem novih članov in odhod v dolino.

Nekaj zadovoljnih obrazov govori, da smo se imeli lepo.

**Marica Žakelj**



Novi planinci (z leve: Arjan, Luka, Tine in Tinkara)



Martin in Anže

### ULIČNA KOŠARKA – TIVOLI

17. 9. 2013



V Sloveniji je potekalo Evropsko prvenstvo v košarki. Ob tem dogodku so športni delavci Ljubljane na področju košarke organizirali posebno tekmovanje v ulični košarki za osnovne šole.

Tekmovanje je potekalo v hali Tivoli, ker je bilo zunaj neugodno vreme in učenci niso mogli tekrovati na prostem – "na ulici".

Našo šolo sta zastopali dve ekipi v kategoriji mlajših deklic. Prva ekipa se je odlično odrezala, saj je naša trojka dosegla 2. mesto izmed šestih ekip. V tej ekipi so tekmovali: Aneja in Tanaja Petrovič ter Lara Majerle. Druga ekipa se je tudi zelo srčno borila, a so naše košarkarice že na začetku imele bolj natrenirane nasprotnice in s tem manj možnosti za uspeh. Učenke so si še z eno šolo delile 5. mesto. V tej ekipi so tekmovali: Nina Majerle, Mana Veljkovič Hirsch, Ula Banovič in Anet Monell Šinkovec. Čestitamo!

Naše košarkarice (zadaj): Mana, Tanaja, Aneja in Lara;

spredaj: Anet, Ula in Nina



## V Pariz dogodivščinam naproti

Na pot v romantičen Pariz smo se odpravili 27. novembra ob treh popoldne. Zjutraj smo vseeno zgodaj vstali in odšli v šolo, okoli dvanajste ure pa smo odšli domov po prtljago in se zbrali v šoli. Pot nas je vodila skozi Avstrijo in Nemčijo. Vmes smo imeli postanke za malico in v Nemčiji smo že lahko videli sneg, ki je zapadel pred nekaj dnevi. Vozili smo se približno 18 ur, mejo s Francijo pa smo prestopili zgodaj zjutraj.

Okoli sedme ure smo lahko zaslišali glas vodiča Urbana, ki nam je po zvočniku sporočil novico, da smo prispeli v Pariz. Avtobus nas je odložil ob reki Seni in tam se je začel naš sprehod po mestu. Ogledali smo si veliko pomembnih arhitekturnih stavb, se sprehodili čez pariške mostove in prispeli do ladjice. Imeli smo voden ogled

z ladjo po reki Seni, ki je trajal približno eno uro. Na tej plovbi smo videli Eiffelov stolp, Notredamsko

cerkev in veliko mostov, na katerih se je nahajalo nešteto ljubzenskih ključavnic. Ogledali smo si tudi notranjost Notredamske cerkve, ki nas je vse navdušila. Napočil je čas za kosilo in imeli smo nekaj prostega časa za nakup prvih spominov. S sošolkami smo odšle v Starbucks, McDonald's in nekaj trgovin. Čakala nas je tudi prva vožnja z metrojem in odpeljali smo se na drug konec mesta, kjer smo si ogledali двореc, v katerem je pokopan francoski voditelj Napoleon Bonaparte. Po ogledu smo se peš odpravili proti Eiffellovemu stolpu. Po vožnji z dvigalom na vrh stolpa se nam je odprl neverjeten razgled nad celotnim Parizom. Po napornem dnevu smo se napotili proti avtobusu, ki nas je odpeljal v hotel. Morali smo se dobro naspiti, saj smo naslednji dan navsezgodaj zjutraj krenili novim dogodivščinam naproti.

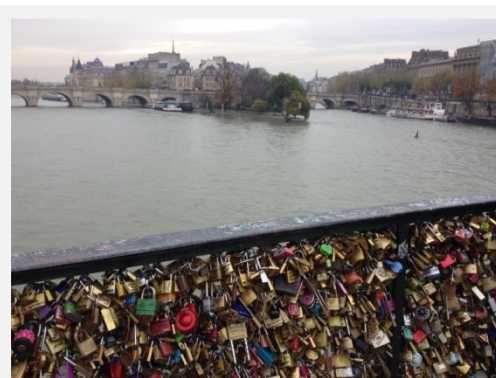
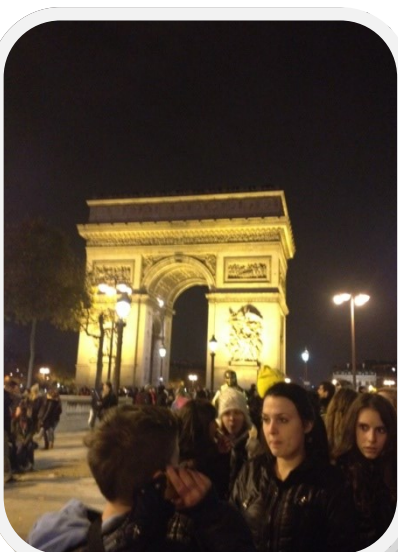
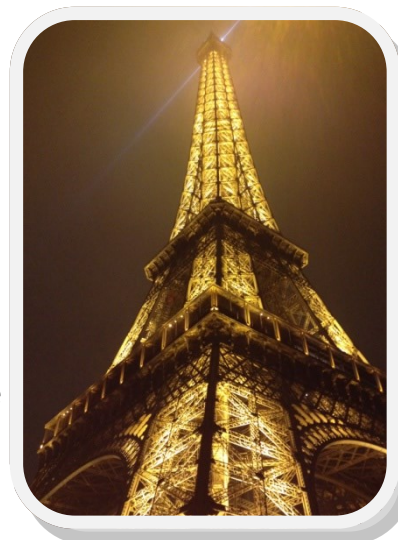


Najprej smo si ogledali Pariz iz avtobusa, medtem ko nam je pot in znamenitosti opisoval naš vodič. Prispeli smo do muzeja Louvre, kjer smo si ogledali zbirko najboljših slikarjev na svetu. Najpomembnejša slika je bila znamenita podoba Mone Lise, ki jo je naslikal Leonardo da Vinci. Po zasluženem kosilu nas je avtobus odpeljal do znamenitega dvorca Versailles. Kljub slabemu vremenu nas je vse očaral s svojimi vrtovi. Zvečer smo odrinili na nočni vzpon na hrib mučenikov Montmartre. Po vrnitvi smo imeli čas za večerjo in nočni počitek v hotelu.

Zadnji dan smo bili vsi neučakani, saj nas je čakal obisk muzeja parfumov in čas za nakupovanje na najbolj znani ulici Champs-Elysees. Doživeli smo res pravo božično vzdušje, saj smo bili del pariškega božičnega sejma. Okoli sedme ure zvečer smo imeli zbor pred Slavolokom zmage, kjer smo posneli še zadnjo skupinsko fotografijo. Prispel je avtobus in polni nepozabnih spominov smo začeli vožnjo proti Ljubljani.

Dolga pot ni bila niti slučajno dolgočasna, saj nam ni manjkalo zabave. Veseli smo se vrnili pred šolo, kjer so nas že nestrpnost čakali starši. Mislim, da nam bo izlet v Pariz ostal

v lepem spominu in upam, da me bo pot še kdaj vodila v to prelepo mesto ljubezni.



## NOČ RAZISKOVALCEV 2013



V petek, 27. 9. 2013, je v mestu Ljubljana potekala prireditev Noč raziskovalcev. Ker naju je zanimalo, kaj vse bo predstavljeno, sva si jo odšla ogledat. Razstavljenih je bilo veliko zanimivih stvari. S fakultete za strojništvo so predstavili model brezpilotnega letala, na stojnici geologov so bili na ogled postavljeni minerali različnih oblik, barv in velikosti. Biologi so predstavili mikroskope, skozi katere smo lahko pogledali v podrobnosti žuželk.

Najzanimivejši so bili seveda kemijski poskusi. Vsem je zastal dih, ko so polili tekoči dušik po mizi in tleh in je začela nastajati

gosta megla. Prižigali so milne mehurčke, v katerih je bil vodik.

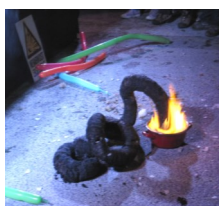
Ko so se z gorečo trsko dotaknil mehurčkov, je mehurček v trenutku zgorel z velikim plamenom. Predstavili so tudi umetne

kresničke in svetlikajoče

fluorescentno-modro barvilo, ki

so ga pripravili z mešanjem

dveh brezbarvnih tekočin.



Navdušili so naju tudi »cvileči bomboni«, ki so v stiku s tekočim kisikom in močnim plamenom zgoreli s presenetljivim iskrenjem. Tudi balon, napolnjen z vodikom, ki je ob dotiku s plamenom glasno počil in zagorel z velikim plamenom, je iz gledalcev izvil vzklike občudovanja. Čez celotno predstavo pa smo z začudenjem opazovali faraonovo kačo, ki je iz zmesi sladkorja in sode bikarbone kar rasla in rasla.

**Matic in Sara Klopčič, 8. b in 9. a**

## NA 19. SLOVENSKEM FESTIVALU ZNANOSTI Z MEDNARODNO UDELEŽBO "Ustvarjalnost prinaša upanje"

V torek, 8. 10. 2013, smo se učenci 8. in 9. razreda (v okviru izbirnega predmeta Poskusi v kemiji in programa dela z nadarjenimi) udeležili aktivnosti na 19. festivalu znanosti, ki je potekal v Ljubljani pod geslom »Ustvarjalnost prinaša upanje«.



Preglovo raziskovalno središče na Kemijskem inštitutu slovi slovi po supermikroskopu, ki je eden prvih mikroskopov na svetu, ki omogoča kemijsko analizo na ravni atomov. Obenem omogoča 150-miljonkratno povečavo. Znanstveniki bodo lahko analizo, za katero so do zdaj potrebovali več dni, opravili v nekaj urah.

Devetošolci smo si pod vodstvom dr. Primoža Šketa (bivšega učenca naše šole) najprej ogledali najnovejši "supermikroskop", ki je izredno raziskovalno orodje, zlasti na področju nanomaterialov" in je ponos novega Preglovega raziskovalnega centra na Kemijskem inštitutu.

Zanimivo je bilo tudi predavanje dr. Irene Vovk v laboratoriju za prehransko kemijo, ki nas je popeljala v svet čokolade, sladke pregrehe z izjemno veliko zdravih učinkovin, ki pa v prevelikih količinah postanejo zdravju zelo škodljive.

V popoldanskem času smo skupaj z osmošolci sodelovali še v šoli eksperimentalne kemije mag. Tomaža Ogrina z Inštituta Jožef Štefan, ki nas je navdušil s poskusi na temo »Ali kisik gori«. Uživali pa smo tudi na strokovnem predavanju Andreja Guština (urednik revije Gea) »V ČEM JE BIL NIKOLAJ KOPERNIK REVOLUCIONAR ZNANOSTI«.

In ker »Ustvarjalnost prinaša upanje« smo svoje vtise kreativno strnili v križanke in rebuse, ki povezujejo kemijo z astronomijo. Če jih boste uspešno rešili, boste tudi vi dokazali, da znate povezovati znanje z domišljijo.

**Matic in Sara Klopčič, 8. b in 9. a (križanka in rebus)**



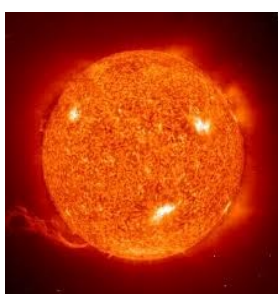
**REBUS**

(Nekdanji 9. planet).



1 ~~2~~ 3 4 5 6

—



1 2 3 4 5 = č

— — — — —



1 2 3 4 5 6 7

— — — — —

GESLO: \_ \_ \_ \_ \_



1 2 3 4 5 6 7 8 8 = č

— — — — —

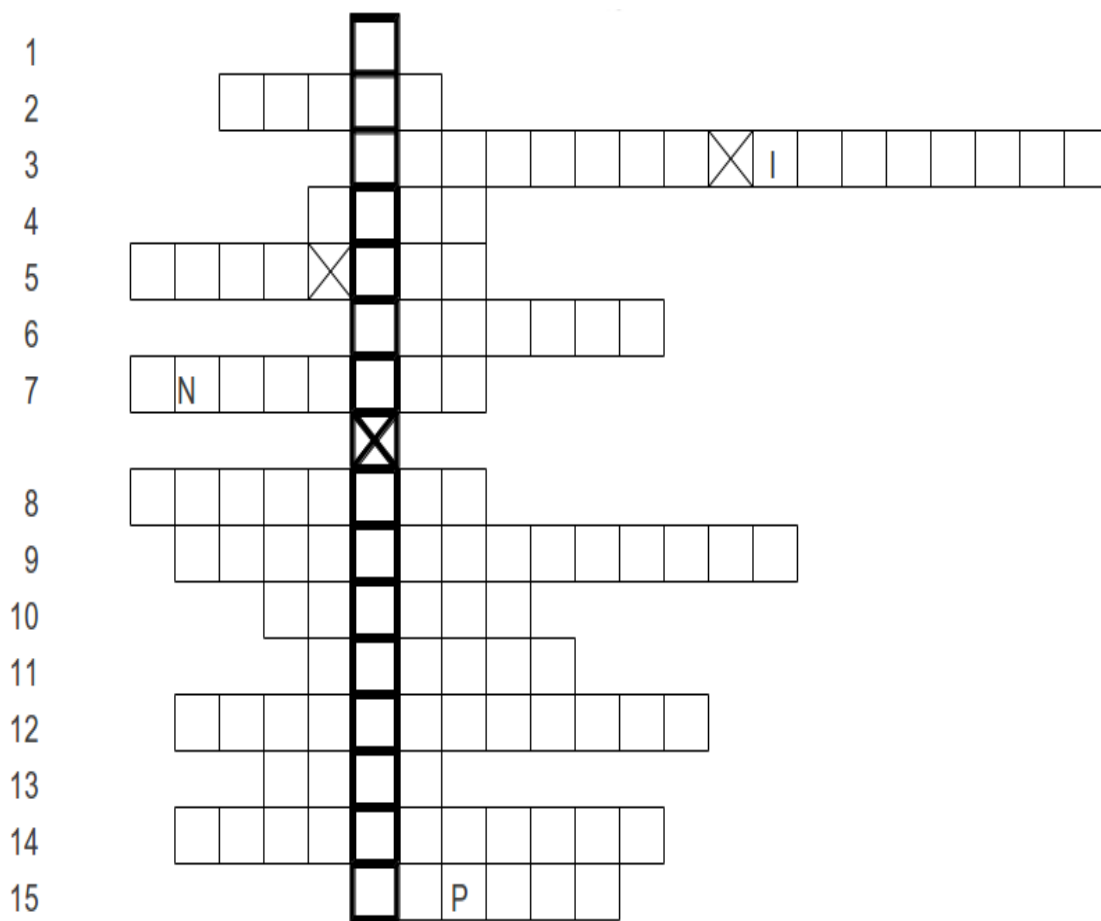
**N<sub>2</sub>**

1 2 3 4 5

— — — — —

GESLO: \_ \_ \_ \_ \_ i \_ \_ \_ \_ \_

KRIŽANKA: ASTRONOMIJA IN KEMIJA



GESLO: \_\_\_\_\_

- 1 Simbol za element dušik.
- 2 Kemijski element, potreben za gorenje.
- 3 Raziskovalna ustanova na področju kemije.
- 4 Spojina, ki nastane pri gorenju kisika z vodikom.
- 5 Ogljikov dioksid pri -78 stopinjah Celzija, kondenziran v trdino bele barve.
- 6 Plin z neprijetnim vonjem
- 7 Lastnost vodika.
- 8 Naprava, ki poveča oddaljene planete in se uporablja pri astronomiji.
- 9 Sistem, pri katerem je sonce središče osončja.
- 10 Zadnji planet v našem osončju.
- 11 Sosednji planet zemlje, ki je podobne velikosti kot naš planet.
- 12 Stavba, kjer je nameščena naprava za opazovanje gibanja zvezd, planetov...
- 13 Luninim fazam pravimo tudi lunine \_\_\_\_\_.
- 14 Pojav, ko se telesa privlačijo zaradi svoje mase.
- 15 Znanstvenik, ki je dokazal gibanje planetov po elipsi.

# KAR JE DOVOLJENO RAZISKOVALCEM JE AMATERJEM PREPOVEDANO!

Poskus, ki smo si ga ogledali na "noči raziskovalcev": "PETARDA ZA VEČKRATNO UPORABO"



ČAKAŠ  
ČAKAŠ  
ČAKAŠ  
ČAKAŠ  
ČAKAŠ  
SSSSSSSS

LASKO



Narisal: Matija Šprogar Perko

# Zgodbe piše življenje, jaz mu samo pomagam

## PRIMOŽ SUHODOLČAN



Martin Simčič, Eva Bartol in Primož Suhodolčan

Če povprašate knjižničarke, kdo je najbolj izposojan slovenski mladinski pisatelj, vam bodo odgovorile, da je Primož Suhodolčan v samem vrhu. Na leto si bralci izposodijo okrog 50. 000 njegovih knjig.

V času pred prazniki smo ga gostili na naši šoli. Naša novinarka Eva in Martin sta z duhovitim, navihanim in nepredvidljivim gostom naredila intervju. V veliki avli se je ves čas razlegal smeh, zgodbe so se nizale druga za drugo, nekaj zanimivosti pa smo s srečanja s pisateljem tudi zapisali.

### MARTIN: Kdaj ste spoznali, da imate občutek za pisanje zgodb in da se boste v življenju temu posvečali?

Takrat ko sem se prvič zaletel v semafor. Ne boste verjeli. Takrat je tudi nastal Peter Nos. To je bilo že pred davnimi časi. Tridesetkrat sem si razbil glavo, pa sedemindvajsetkrat nos. Poleti sem se tako z glavo zaletel v stop znak, in to peš. V roki sem držal telefon in nisem gledal, pa sem se zaletel. Zgodbe sem začel pisat že davno. Lahko pa povem, da se meni zgodb ni treba izmišljevati. Zgodbe piše življenje, jaz mu pri tem samo malo pomagam.

### EVA: Kakšno vlogo pa sta pri vašem pisanju imela starša?

Tako da sta me naučila črke pisat. Jaz sem začel pisati, ko sem bil star dve leti. Takrat sem pogruntal, da svinčnik ni za to, da ga grizeš in da ga mami v glavo mečeš. In jaz sem tako po vseh hodnikih po celi hiši narisal na bele stene s svinčnikom pokončne črte. In potem je prišla moja starejša sestra in je rekla: »Joj, Primož se je naučil pisat! Napisal je črko I.« In od takrat pišem. Potem so me naučili še črko A in U in ostale. To je bila njihova glavna vloga.

### MARTIN: Katere knjige so vam veliko pomenile v otroštvu in mladosti?

Moram povedati, da imam še danes eno najbolj ljubo knjigo in prebral sem jo že milijonkrat, pa se je še nikoli nisem naveličal. Katera knjiga je to? To je jedilni list v kitajski restavraciji. To je najboljša knjiga, kar jih je na tem planetu.



Gospod, tudi kitajsko znate govoriti.

Moral sem se naučiti, da lahko prebiram jedilne liste.

### EVA: Ali ste bili v šoli odličen učenec?

Juhuhu. Ker je vaša ravnateljica učiteljica slovenščine, naj vam povem, kako je bilo pri slovenščini. Zgodbe sem znal napisati, ampak so mi manjkale vejice. Prehitro sem mislili in prehitro pisal. Tako da je vedno v spisu spodaj pisalo: »Primož, manjka ti sedem vejic!« In vedno jih je manjkalo. Ko pa smo pisali naslednji spis, sem naredil čisto nekaj posebnega. Za vsako besedo sem dal vejico. In sem si rekel, da od viška glava ne boli. In sem rekel, da tiste vejice, ki so pravilne, naj jih pusti pri miru, tiste, ki pa niso, naj jih samo označi.

Šola je bila zame nekaj posebnega. Šola me sploh ni zanimala, bila je na milijontem mestu v mojem življenju. Včasih, ko sem prišel v šolo, sploh nisem vedel, pri katerem predmetu sem. Vse drugo me je zanimalo, še posebej žoga in punce. Preden sem šel v šolo, sem si naredil sistem. Če je zeleno in se premika, sem pri biologiji, če smrdi, sem pri kemiji, če ne deluje, je fizika, če se ne izide, je matematika. Če pa nimaš pojma, je ta predmet slovenščina.

**MARTIN: Najmlajši bralci poznajo zgodbe o Petru Nosu? Nam lahko predstavite tega junaka.**

Za Petra Nosa sem imel modela, in to sem jaz. Toliko poškodb sem imel, da mi še danes reče mama: «Saj ni čudno, da si zmešan!» Teden nazaj se mi je zgodilo sledeče. Moja babica ima mačko. Ta mačka po navadi ponoči spi na stopnicah. Vedno sem jo ponoči pohodil, da je zacvilila: «Miiiiiuuuu! Babica, pogledjte, kaj mi je Primož naredil! Grd je!» Pa sem jih slišal od babice. Naslednjo noč mačka stoji na stopnicah, pa sem jo preskočil, hahaha. In sem preskočil še drugo stopnico in tresssskkkk. Še danes se mi veliko dogaja. Peter Nos je narejen po moji podobi. Petra Nosa je v knjigo spravil moj oče Leopold Suhodolčan. On pa je vse zgodbe, ki so se meni dogajale, zapisal. Jaz sem pa te zgodbe nadaljeval, ker se mi še danes veliko dogaja.

**EVA: Knjiga Košarkar naj bo! je po izboru bralcev med leti 1999 in 2002 kar štirikrat zapored dobila priznanje Moja najljubša knjiga. Eden vaših najbolj priljubljenih junakov je Ranta? Sta Ranta in Smodlak ustvarjena po kaki resnični osebi ali gre le za književna lika?**

Lahko vam povem, da je vse, kar je napisano v mojih knjigah, resnica, samo resnica in nič kaj drugega kot resnica. Vse je res!!! Nič ni izmišljeno! Prvi model za Ranto je bil prijatelj, ki je tudi zdaj učitelj. Poučuje pa matematiko in fiziko. Je pa zelo velik. V tej knjigi nastopam tudi jaz, sicer nisem Metka, sem pa tisti Smodlak.

**MARTIN: Ali bomo dobili še kakšno nadaljevanje o Ranti?**

Naslednje leto bom izdal novo knjigo o Ranti, ki bo spremljala slovenske košarkarje na svetovno prvenstvo v Španiji.

**EVA: Eden izmed vaših junakov Smodlak si rad izmišljuje nenavadne besede in besedne zveze (nasprotje hujšanju je antihujšing), seno poimenuje kravji špageti, Ranti pravi živcosmrt. Ali sami radi tvorite nove besede, besede, ki jih slovenščina ne premore?**

Kaj mi je vedno rekla učiteljica slovenščine na Prevaljah. »Primož, po svetu moraš hoditi z odprtimi očmi!« In jaz po svetu hodim z odprtimi očmi, včasih sem si zapisoval in hodil z listki naokrog, danes pa imamo pametne telefone. Pridem domov in iz pametnega telefona s pomočjo kabla, ki si ga vtaknem v nosnici, gre vse v računalnik, pa to računalnik čez noč premlewa – in zjutraj je zgodba gotova. Nova tehnika, tudi za nove besede.

**MARTIN: Pred evropskim prvenstvom v košarki je izšlo vaše delo z naslovom Lipko in KošoRok. Vam je šport velikokrat navdih za ustvarjanje? Ali se tudi sami ukvarjate s kakšnim športom?**

Jaz lahko samo to povem. Kar je zapisano v tej knjigi, je resnica, samo resnica in nič drugega. Bil sem v šestem razredu, tisti, ki me poznajo, lahko potrdijo, tak majhen pingvin od meter šestdeset. Sicer sem imel jezik od meter trideset, ampak to je druga zgodba. Igral sem košarko. Na igrišče so me spustili samo takrat, ko je kdo zbolel ali pa jih ni bilo dovolj. Zato sem sam hodil na igrišče, veliko sem se igral tudi v gozdu in sem si zamislil velike nasprotnike. Verjamem, da se marsikdo med vami počuti kot Rok iz te zgodbe. To je resnična, skoraj avtobiografska zgodba.



**EVA: Ali mogoče veste, kako je bil Lipko zadovoljen s tem, kako je predstavljen v knjigi?**

Lipko je bil zelo vesel. Naučila sva se tudi nov pozdrav. (*demonstriral na odru z našim urednikom Martinom*)

**MARTIN: Na katero izmed vaših knjig pa ste še posebej ponosni?**

To bo tista, ki jo bom še napisal. Želim si napisati kuharsko knjigo. Od malega si želim postati kuhar. Naj vam povem eno zgodbo. Rekel sem si, da bom očiju in mami naredil kosilo: špinača, pire in še kaj. Takrat pa ni bilo še špinače, ki si jo samo pogrel, ampak si jo moral kuhati. Tako sem dal špinačo v ekonom lonec, lonec na pritisk. Kako se reče? Pritisnjen lonec. Šššššš. Dam špinačo kuhati, a sem pozabil, da je potrebno zmanjšati plin. Jaz grem na stranišče, vzamem stripe, berem, kar naenkrat naredi: «Puuuf!» Mislil sem, da mi je rit razneslo. Pa je razneslo lonec in je bila cela kuhinja zeleno pobarvana.

**EVA: Kako poteka nastajanje knjige od ideje do končne izdaje? Ali nam lahko natančneje razložite, kakšen je vaš način dela, kdaj pišete?**

Kot sem že rekel, hodiš po svetu z odprtimi očmi in to se pretaka v zgodbo.

**MARTIN: Ali ste že kdaj dobili prošnjo, da bi kakšno vaše delo uprizorili na filmskem platnu?**



Vse, kar govorim in pišem, je resnica, resnica in samo resnica.

Pravkar se pogovarjamo za knjigo Košarkar naj bo. Mogoče bo naslednje leto ali pa čez dve leti. Scenarij imamo že napisan. To bo knjiga, ki bo prva doživela filmsko uprizoritev.

**EVA: Kot smo že slišali, so vaše knjige zelo brane, ob priljubljenosti pa so bile deležne tudi nagrad. Kaj vam pomenijo nagrade?**

Nagrade? Juuupiiiiiiii!!!! Nič več, nič manj!

**MARTIN: Kakšne knjige vas pritegnejo danes?**

Jedilni listi, sploh v eksotičnih krajih, kjer so na jedilniku kače, hrošči, krokodili, kobilice ... to mi je v veliko veselje brati.

**EVA: Kaj menite o elektronski obliki knjig? Ali je kakšna vaša knjiga že v elektronski obliki?**

Vse knjige so v elektronski obliki na portalu Biblos.si. Tisti, ki nočete v knjižnico, si jih tam preberite.

**MARTIN: Danes govorimo o vašem delu za otroke in mladino. Kaj pa odrasli? Ali nameravate napisati tudi kakšno delo za odrasle?**

Za odrasle ne bom pisal, ker odrasli so neumni. Hahahahaha.

**EVA: Ali je pisanje knjig vaš poklic?**

Kadar pišem, je to moj poklic. Delam pa še milijon stvari v življenju, tako da mi ni dolgčas. Moram pa vstati zgodaj, da ima moj dan 25 ur.

**MARTIN: Pisatelji morajo tudi promovirati svoje knjige. Imate radi stik z bralci? Ali večkrat obiščete šole? Zelo rad imam stik z bralci. Zelo rad nastopam in da vidim, kako knjige delujejo v živo.**



## INTERVJU



Naval na avtogram

### EVA: Se spomnite, da ste že obiskali našo šolo?

Jaz sem bil pri vas pred davnimi časi, ko so še dinozavri letali tu naokrog. Nekaj bi vam pa še povedal. *(Vstane, odmakne mizo in nadaljuje z monologom.)* Moje ime je Primož, kličejo me pa še Piki, Penzl, Suhi—Suhi me ne kličejo več, tako se sam kličem. Moja najljubša domača žival je hladilnik. Moj najljubši šport je pa napad na hladilnik.

Doma sem imel eno grozno domačo žival. Ko pomislim nanjo, mi začnejo odpadati lasje. Naj vam povem kratko zgodbo. Enkrat sta bili dve opici, ena opica je bil Jožko, druga opica pa Boško.

Jožko je rekel:«Greva midva papige zafrkavat!»«Zakaj pa papige?»je rekel Boško.«Ker papige vse ponovijo, kar jim rečeš.» Pa sta šla. Jožko je rekel:«Zdaj bom jaz nekaj rekel in bo ona ponovila.» Reči:«Hlače klopotaje! In papiga ponovi«Hlače klopotaje!»

Najstrašnejša žival na svetu je papiga, ki govori. In tako papigo sem imel. To je bila najbolj grozna žival na svetu. Pa ni samo govorila, tudi pela je. Ko sem jo imel, je bil to najstrašnejše obdobje v mojem življenju.

Želel sem si, da bi imel domačo žival. Zaželel sem si papigo. Prosil sem očeta, da mi kupi papigo. Ko sem ga že stotič prosil, so se me naveličali in smo šli v trgovino z živalmi. Ko sem hodil po trgovini, sem ves čas slišal:«Mene kupite, mene kupite, mene kupite!!!» Pogledal sem in videl papigo, ki je to govorila. »Zakaj pa bi tebe kupili?»sem jo vprašal. »Zato, ker znam vse.««Kaj pa znaš?»«Vse znam, razen avta ne vozim.» »Kaj pa najbolj znaš?»sem jo vprašal. »Najbolj znam pet pesmice.««Kakšne pesmice pa znaš peti?»sem ji rekel. »Same lepe,«mi je odgovorila. »No, pa zapoj eno.« »A lepo?»«Ja, eno lepo mi zapoj.« Papiga je zapela:«Po morju plava kit, iz morja kaže rit!» »Ta pa ni lepa.«



Pomislim sem, kaj če bi tega papagaja vzel domov in bi se učila lepe pesmice, bi nastopala, zaslužila bi veliko denarja in bi si kupil novo kolo. Vzel sem jo domov, da bi jo naučil lepe pesmice: Na planincih sončece sije, Barčica po morju plava ... In sva se učila, in sva se učila in sva se naučila. Ko sva se naučila, pa sva šla nastopat. Jaz rabim novo kolo, greva nastopat, kar bo pa bo. In kam sva šla nastopat? Greva midva k stricu in teti. Stric ima denarja kot solate. Teta se usede na kavč, pa je čips in kokice. Midva s papagajem prideva spredaj, jaz ga najjavim:«Dragi gledalci in gledalke, tukaj pred vami je prvi pojoči

papagaj. Zapel vam bo venček lepih melodij. Papagaj je rekel:«A eno lepo za strica? No, pa eno za strica. Stric je kupu si lase, da plešast v službo ne gre!»

*(Zgodbe o navihani papigi so se nadaljevale. Ker učenci niso verjeli, da je vse, kar pisatelj piše, resnično, jim je ta iz zgodbe v zgodbo to dokazoval. Prisluhnilo smo mu in se nasmeljali do solz. Naše druženje se je končalo po uri in pol. Nepozabno!!!)*

**EVA IN MARTIN:** Zahvaljujete se vam za obisk naše šole in zanimiv intervju. Želiva vam še veliko uspeha in veselja pri pisanju knjig.

## Na Evropskem prvenstvu v košarki

Na letošnjem Evropskem prvenstvu v košarki, ki ga je gostila Slovenija, je naša šola imela svojega predstavnika. Učitelj Stojan Milenković je skrbel za organizacijo tekem v Kopru, kjer je potekalo predtekmovanje, kasneje pa je tudi poskrbel, da ni ničesar manjkalo tako igralcem kot ostalim predstavnikom tudi v Stožicah, kjer se je odvijal sklepni del te največje prireditvi pri nas. Z njim sva naredili intervju, da bi izvedeli, kako poteka organizacija tekem.

### Zakaj ste se odločili, da boste sodelovali na Evropskem prvenstvu v košarki?

Podjetje Eurobasket me je povabilo k sodelovanju, ker imam veliko izkušenj pri organizaciji raznih košarkarskih tekmovanj. Že kar nekaj let pomagam organizirati All Star tekme, Finale Pokala, prijateljske tekme in turnirje za državno reprezentanco in street ball tekme. Sodeloval sem pri projektih, kot so NBA – košarka brez meja ter Evropsko prvenstvo U-20, tako v Novi Gorici pred leti, kot tudi dve leti nazaj v Ljubljani.

### Kaj je bila vaša naloga na Eurobasketu?

Na samem turnirju so mi dodelili vlogo vodje igrišča, ali kot so me klicali v prevodu Court Managerja. V predtekmovanju sem bil vodja igrišča v Kopru, nato pa v Stožicah v Ljubljani. Moja naloga je bila, da vse, kar se tiče samega tekmovanja, poteka nemoteno. Od prihoda ekip, sodnikov, urejenosti garderob, zapisnikarske mize, semaforja, postavitve igrišča (stoli, nalepke, koši, itd.) Skrbel sem tudi za funkcionarje in komisarje, zdravstvene službe, brisalce in pobiralce žog, luči v dvorani, dopiňsko kontrolo, v glavnem vse, kar se tiče same tekme in igralcev. Seveda mi je pri vsem tem pomagala "armada" prostovoljcev, ki so mi bili dodeljeni.

### Kako je potekal vaš delovni dan?

Najprej sem moral organizirati prostovoljce, dogovorili smo se za urnik, ki smo se ga držali preko celotnega turnirja. Določili smo dopoldansko in popoldansko izmeno. Na oglasno desko smo nalepili list za preverjanje vsega, za kar smo bili zadolženi.

Dan se je pričel zgodaj. Ob 8:00 sem prihajal v dvorano ter preveril, ali je vse pripravljeno, da se lahko prične prvi jutranji trening. Preveril sem, ali so v dvorani vse žoge, ali je dvorana izpraznjena, pravočasno sem vklopil luči, preveril, ali so garderobe urejene, ali je dovolj vode in ledu.

Ko so prostovoljci vse to postorili, smo izpeljali treninge enega za drugim, tako da so se v dvorani razvrstile vse ekipe. Nato se je pričela priprava dvorane in garderob za tekmo. Pripraviti smo morali vse po točno določenem razporedu. Vsi stoli, ki so ob igrišču, so točno določeni, kje in koliko stolov mora biti. Seveda enako velja za zapisnikarsko mizo. Preveriti smo morali, ali deluje semafor ter to, ali so nalepke na igrišču nepoškodovane. Pripravili smo garderobe, napisali smo celoten potek vsake tekme ter ga predali komisarju in ekipam. Pričakali smo ekipe, sodnike, zdravstveno službo ter ves spremljevalni program. Vsem nastopajočim smo morali zagotoviti enake pogoje na turnirju, tako da ni

bilo časa za počitek, saj smo morali pred vsako tekmo ponoviti vse, da je bila organizacija in izvedba tekme brezhibna. Dan se je končal pozno po koncu tekme, saj smo morali vse pospraviti in pripraviti za naslednji dan. Tako da sem domov odhajal ob 00:30 uri.



### Ali se vam je med delom zgodilo kaj nenavadnega?

Seveda se na vsakem tako velikem dogodku pripeti kaj nenavadnega. Pred pričetkom prve tekme, ko smo mislili, da smo že uspeli vse postoriti, se nam je minuto pred začetkom tekme pokvaril semafor. Neko je po nesreči prerezal napačno žico in tako smo na prvi tekmi nastopili brez ure za 24 sekund. Omenim lahko tudi dopiňsko kontrolo

Boštjana Nachbarja, ko sem v dvorani z njim ostal vse do 3:00 ure zjutraj, da je lahko opravil dopiňski test. Seveda sem bil ob 8:00 spet v dvorani.



## S kakšnimi težavami ste se srečevali?

Večjih težav nismo imeli, še največja težava so bile ekipe, ki so želeli imeti najboljše ure za treniranje, zato so poskušale pritiskati na nas, da bi jim to omogočili, vendar je bil razpored pripravljen že vnaprej, tako da nismo mogli narediti nikakršnih izjem.

## Ali ste si ob delu lahko ogledali tudi kakšno tekmo?

Seveda, če lahko temu rečeš ogled tekme. Med vsako tekmo sem moral biti v dvorani ter spremljati potek. V kolikor je bilo kaj narobe, tako s

semaforjam ali s katerim drugim segmentom, za katerega sem bil odgovoren, sem moral takoj ob težavi posredovati, da se je težava kaj najhitreje odpravila. Seveda po možnosti ne da bi igralci ali gledalci sploh vedeli, da je težava nastala.

## Ali ste se srečali s kakšnim slavnim košarkarjem?

Vsakodnevno sem srečaval košarkarje, tako naše kot tuje, verjetno je bil Toni Parker še najbolj slaven košarkar, ki sem ga videl na prvenstvu, vendar jih po dogovoru z vodstvom tekmovanja nismo smeli motiti med pripravo. Še najbolj sem bi navdušen nad podpisom, ki mi ga je namenil slavn trener Mike Fratello, ki je bil selektor Ukrajine.

## Ali ste v delu uživali?

Seveda, vedno uživam ob takih dogodkih. Pripravljati, hitro reševati težave, sodelovati z mnogimi znanimi košarkarji. Če bi mi kdo pred leti rekel, da bom sodeloval pri takem projektu, bi se nasmehnil in mu ne bi verjel, da se to res lahko zgodi.

## Kaj ste na turnirju imeli radi in kaj ste sovražili?

Najbolj sem sovražil zgodnje jutranje vstajanje, ki mu ni bilo konca. Čas se je ustavil, med delom velikokrat nisem vedel, kateri dan je, ker ni bilo sobot in nedelj, vsak dan je bil delovni, tako da sem videl le delovni razpored in iskreno sem imel večkrat napačen dan v glavi. Najrajši sem imel pričetek prve tekme, ker je bilo do takrat veliko že pripravljenega in smo morali vse le še izpeljati.

## Bi to izkušnjo ponovili?

Takoj, če bi bilo mogoče.

Spraševali sta: Barbara Štuhec in Ana Mulej, 7. b

## Zahvaljujeva se vam za intervju!



# BALET

Ljudje plešemo povsod po svetu. Ples se je uporabljal že vse od prazgodovine, z njim so ljudje izražali svoja čustva, občutke, počutja ... Kot pa smo ljudje po vsem svetu drugačni, pa so tudi vrste plesa drugačne glede na državo ali kontinent. Balet pa je čisto nekaj posebnega. Razlikuje se od vseh vrst plesa. Gibi so mehkejši (to ne pomeni, da so tudi lažji), »prijaznejši« in nežnejši.



## ZGODOVINA IN RAZVOJ

Začetki baleta segajo v 16. in 17. stoletje na veličastne evropske dvore. Najbolj znamenit je bil prekrasen dvor Ludvika XIV., imenovan Versailles v bližini Pariza. Dvorjani so obiskovali skrbno pripravljene slovesnosti po vrtovih in plesnih dvorinah, imenovane ballets de cour- dvorni baleti. Pogosto so vključevali parade s konji, sprevede, recitacije pesmi in ples. Ko si je balet, najprej kot del opere, utrl pot v gledališča, so poklicni plesalci prevzeli vloge dvorjanom. Leta 1672 pa je Ludvik XVI. ustanovil Academie Royale de Danse. Njen umetniški vodja pa je opisal korake in pozicije, vključno s petimi pozicijami nog in tako postavil temelj današnji baletni tehniki.

Do tridesetih let devetnajstega stoletja je bila baletka oblečena enako kot danes v romantičnih baletih, kot je *La Sylphide*. Nosila je dolg tutu s prilagajočim se životcem in krilo iz tančic, ki ji je segalo pod kolena. Lase si je razdelila po sredini glave in si jih na tilniku spela v figo, zraven pa so ji morali pokriti ušesa. Na začetku dvajsetega stoletja pa so baletke začele nositi klasičen krajši tutu iz več plasti lahke tkanine, kar je olajševalo njihove gibe, ki so postajali vedno bolj drzni. V poznem dvajsetem stoletju je koreograf Marius Petipa ustvaril serijo klasičnih baletov- odličnih in izpopolnjenih baletnih zgodb z razkošno dekoracijo in kostumi. Zgodbe so predstavljene skozi ples za enega plesalca-solo, ples za dva- *pas de deux* in dela za majhne in velike skupine plesalcev baletnega zboru. V zdajšnjem času pa so vse bolj popularni moderni baleti. Baleti, v katerih ponavadi ni zgodbe in so prikazana le razpoloženja, čustva in občutja.

**Romantični balet-** Romantični balet se je razvil kot protitež dogajanju v svetu. Z industrijsko revolucijo so se razmahnile tovarne in uporaba strojev. Koreografi pa so hoteli ustvariti lahke, igrive balete, ki se niso navezovali na realnost. Ti baleti so pripovedovali o pravljicnih in nadnaravnih bitjih ter človekovi zmagi nad svetom. Ženske so bile prikazane kot nežna bitja, ki jih je treba varovati in nežno dvigati. *La Sylphide* je eden najstarejših romantičnih baletov in se pleše še danes.



La Sylphide



Labodje jezero

**Klasični balet** - Pri klasičnem baletu so plesni koraki drznejši in zahtevnejši kot pri romantičnem. Najbolj značilen klasični balet, vključno s kostumi in glasbo, je zagotovo *Labodje jezero*, za katerega sta koreografijo sestavila *Pepita* in *Ivanov*, za glasbo pa je zaslužen *Peter Iljič Čajkovski*.

**Moderni balet-** V današnjem času je vse bolj popularen moderni ali neoklasični balet. To je balet z bolj sproščeni, naravnimi gibi. Po navadi nima vsebine, kostumi pa so bolj oprijeti in sodobni, kar lahko še bolj poudarja plesne like.



Neoklasični/sodobni balet Stravinski

## PLESALCI

Baletni plesalci so prav gotovo nenavadne osebnosti: inteligentni, muzikalni, premorejo samozavest za solo plese in tudi prilagodljivost za delo v skupini. Z domišljijo ustvarjajo nove odrske like. Mirno sprejemajo kritike, vedoč, da se nikoli ne bodo nehali učiti in izpopolnjevati svoje tehnike. In nazadnje ljubijo izzive, ko dvigujejo meje svojih zmogljivosti in tehnike ob delu z različnimi koreografi.



Med najbolj znane baletnike bi zagotovo lahko uvrstili: Ano Pavlovo, Mihaila Brašnikova, Margot Fonteyn, Matildo Feliksovno Kšesinsko, Alicia Alonso, Galino Sergejevo Ulanovo in seveda tudi naša Pio in Pina Mlakarja, ki sta postavila temelje strokovnega baleta v Sloveniji.

Danes pa so v Sloveniji najboljši baletniki: Ana Klačnja, Lukas Zuschlag, Sanja Nešković Peršin, Olga Andreeva, Tjaša Kmetec, Rita Pollacchi, Petar Đorčevski, Iulian Anton Ermalai, Luka Žiher.

Znana slovenska baletnika Pia in Pino Mlakar

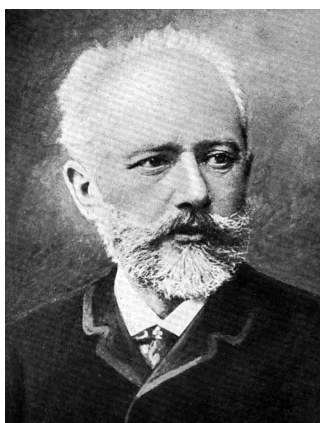


Sergej Dergijev

## SKLADATELJI IN KOREOGRAFI

Baletne koreografe navdihuje veliko stvari - miti, legende, pesništvo, igre in celo Biblija. V svoje zamisli vključujejo gibe, ki pa jih vodi glasba. In seveda na svetu ne bi bilo glasbe, če ne bi bilo skladateljev. Skladatelji včasih napišejo glasbo na koreografovo željo. Ta mu v grobem opiše svoje zamisli, skladatelj pa po svojem navdihu napiše temu ustrezno glasbo.

Za največjega koreografa velja *Marius Petipa*. Študiral je v baletu pariške Opere. Najprej s svojim očetom in nato z *Avgustom Vestrisom*. Leta 1869 je postal vodja carskega baleta v Sankt Peterburgu. Njegovi najbolj priljubljeni baleti so *Labodje jezero*, *Trnuljčica* in *Hrestač*. Odlikujejo jih umetni odlomki za zbor in zelo privlačni divertissements, ki zahtevajo popolno obvladovanje tehnike.



Peter Iljič Tchaikovsky

Če za največjega koreografa velja Petipa, pa je za baletno glasbo zagotovo najbolj zaslužen *Peter Iljič Čajkovski*. Pisal je lirčno in dramatično glasbo za ruski Carski balet, med drugim tudi mojstrovine, kot so *Labodje jezero*, *Trnuljčica* in *Hrestač*. Preden jih je napisal, mu je koreograf *Marius Petipa* izročil podrobna navodila s točno določenim številom taktov, ki jih je predvidel za vsak gib ali serijo korakov.

*Sergej Dergijev* pa je povezal skladatelje in koreografe in nastali so novi baleti, ki so pretresli gledalce. Njegova skupina *Ballets Russes de Djagilev* je delovala od leta 1909 do leta 1929 in preobrazila balet iz upodabljanja staromodnih romantičnih povesti in pravljic v moderne-

ga, ki je gradil na čustvih in barvitosti.



Baletni copatki—mehki



Baletni dres



Baletni copati z utrjeno konico

## BALETNA URA

### Kaj obleči?

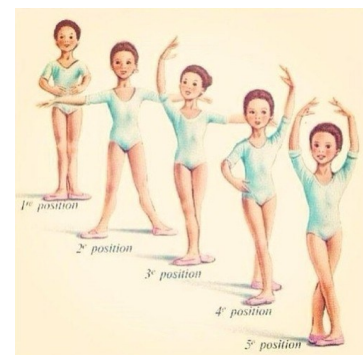
- Baletni dres
- Baletne copate
- Baletne copate z utrjeno špico-špice
- Baletne žabe

## VAJE

Plie



1. Vaje ob drogu (plie, battmenents tendues, battmens frappes, grands battments...)
2. Vaje na sredini (adage, petit allegro-pas de chat, pirouette, ports de bras, batterie...)
3. Pas de deux—ples za dva
4. Pozicije stopal



Pozicije stopal in rok

Vir: Najlepša knjiga o baletu

Eva Bartol, 9. b

# ATLETIKA - KRALJICA ŠPORTOV

*Atletika. Verjetno jo poznate vsi. Nekateri bolj in nekateri manj. Če vas ta šport zanima in bi o njem radi izvedeli še več, se udobno namestite v fotelj in nadaljujte z branjem.*

## ZGODOVINA

Beseda atletika izvira iz grške besede athlos, kar pomeni tekmovati, boriti se. Atletika je stara toliko, kot je star šport nasploh. Pojavila se je že na prvih olimpijskih igrah v Olimpiji v Grčiji leta 776 pr. n. št., ko so tekmovalci tekmovali le v eni disciplini, kdo prej preteče dolžino stadiona.

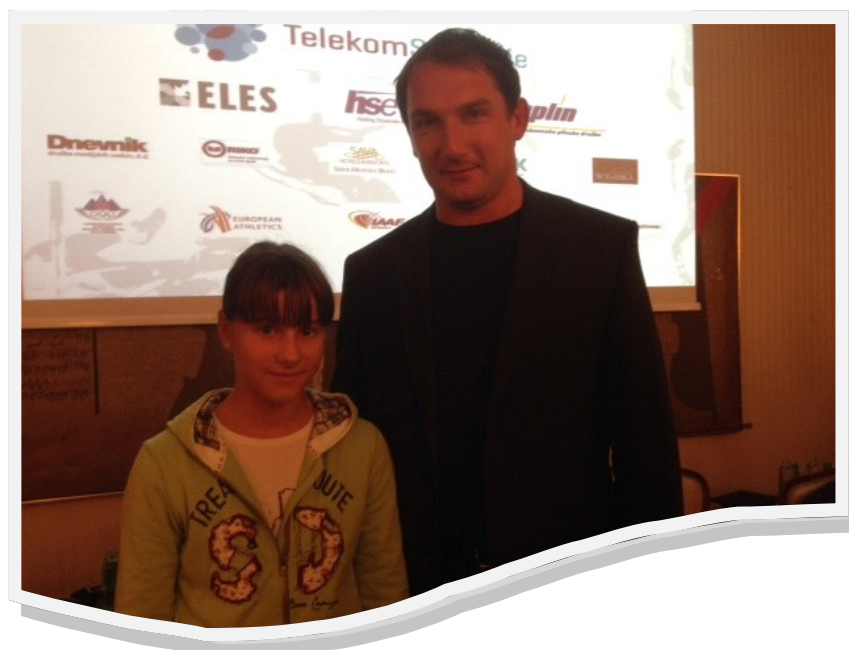
## PRIZORIŠČA ATLETSKIH TEKMOVANJ

Pri atletiki poznamo 4 različna prizorišča, kjer potekajo tekmovanja. Prvo in tudi osnovno prizorišče je **ATLETSKI STADION**. Atletski stadion sestavlja nogometno igrišče in okoli njega 8 atletske prog. Krog po notranji stezi je dolg 400 m, proge so praviloma široke 122 cm. Atletske steze so izdelane iz umetnega, sintetičnega materiala, ki mu pravimo tartan. Na travi ponavadi potekajo meti, teki se odvijajo na atletske progah, skoki pa ob robu nogometnega igrišča.

Drugo prizorišče je **ATLETSKA DVORANA**. V dvorani je razporeditev tekmovališč zelo podobna kot na stadionu, le da v dvorani zaradi pomanjkanja prostora nekaterih disciplin, kot so meti, ni. En krog po notranji progi je dolg le 200 m, medtem ko je širina proge 0,90 m, oziroma 1,10 m.

Tretje prizorišče, kjer potekajo tekmovanja, imenujemo **PROGE ZA KROS**. Proge za kros niso točno določene in so odvisne od okolja in vremena. Po navadi potekajo po gozdu, parku ali travniku. Proga načeloma poteka po naravnih materialih, kot so blato, trava in zemlja. Na tekmovalni ravni naj bi bila proga krožna in dolga med 1750 m in 2000 m.

Četrto in zadnje atletsko prizorišče je **PROGA ZA TEK PO CESTI**. Take proge po navadi potekajo po cestah in betonu večjih mest. Na takih prizoriščih potekajo maratoni, ki se nato končajo na atletske stadionu.



Barbara z olimpijskim prvakom Primožem Kozmusom

## ATLETSKE DISCIPLINE

Atletika je praviloma individualni šport, z izjemo štafetnih tekov. Atletiko sestavljajo 4 večje skupine disciplin. To so teki, skoki, meti in hitra hoja.



**TEKE** delimo v tri večje skupine. To so teki na kratke proge (šprinti), teki na srednje proge in teki na dolge proge. **TEKI NA KRATKE PROGE** sestavljajo teke na 100 m (v dvorani 60 m), 200 m in 400 m. Posebna skupina je tek čez ovire. Ženske tečejo na 100 in 400 m in moški na 110 in 400 m. Na 400 m imajo tako moški kot ženske 10 ovir. Razdalja do prve ovire je 45 m, med ovirami je 35 m in od zadnje ovire do cilja je še 40 m. Višina ovir je 76, 2 cm. Med šprinte prištevamo tudi štafetne teke. Štafeto sestavljajo 4 tekači, ki si predajajo štafetno palico. Ko prvi tekač preteče svojo razdaljo, mora v zato določenem prostoru pre-

dati palico drugemu tekaču, ta nato tretjemu in četrti tekač s palico priteče v cilj. Tekači lahko tečejo 4x100, 4x200, 4x400, 4x800 in 4x1500 m. Pri vseh šprintih je najbolj pomembna eksplozivnost in hitrost tekača. Vse šprinte se teče v posebnih obuvalih, ki jim rečemo šprintarice. Tekmovalci celo tekmo tečejo po svoji progi. Najbolj uspešni slovenski šprinterji so Matic Osovnikar na 200 in 100 m z osebnim rezultatom 10. 15 sekund; Alenka Bikar, ki je na 200 m na evropskem prvenstvu dosegla srebro; Brigita Bukovec, ki je na 100 m z ovirami na olimpijskih igrah dosegla drugo mesto. Vsi pa zagotovo poznate Usaina Bolta, ki velja za najhitrejšega zemljana, saj 100 m preteče v pičlih 9. 69 sekundah.

**TEKI NA SREDNJE PROGE** potekajo na razdalji od 800 do 3000 m. Najbolj znane discipline so 800 m, 1500 in 3000 m ter 3000 m z ovirami. Pri slednji tekmovalci na vsak krog preskočijo eno oviro, iz katere padejo v majhen bazenček, ki je napolnjen z vodo. Pri tekih na srednje proge je najbolj pomembna hitrost in vzdržljivost tekača. Naša najbolj znana tekačica na srednje proge je Jolanda Čeplak, ki je na 800 m na olimpijskih igrah dosegla bron.

**TEKI NA DOLGE PROGE** so teki, ki so daljši od 5 km. Teke na najdaljši razdalji imenujemo tudi maraton. Najdaljši maraton je dolg 42 km. Pri tekih na dolge proge je najbolj pomembna vzdržljivost tekmovalca.

**SKOKE**, prav tako kot teke, delimo v več skupin. To so skok v daljino, troskok, skok v višino in skok s palico.

**SKOK V DALJINO** je ena najbolj atraktivnih disciplin. Sam skok je razdeljen v več faz, prvo fazo imenujemo zalet, v kateri mora tekmovalec razviti čim večjo hitrost, sledi močan in natančen odziv, faza leta in doskok. Vsak tekmovalec ima 4 poskuse, najboljših 8 pa še dodatne 3 poskuse. Med Slovenci sta najuspešnejša Gregor Cankar z 840 cm in bronom na svetovnem prvenstvu ter Nina Kolarič z osebnim rekordom 678 cm.



Marija Šestak

03 m na olimpijskih igrah dosegla 6. mesto.

**TROSKOK** je prav tako sestavljen iz zaleta, odziva, faze leta in doskoka. Tekmovalec poskuša v zaletu nabrati čim večjo hitrost, nato odrinejo z odzivno nogo, doskočijo na isto nogo in nato pristanejo na drugo nogo, s katero se odrinejo in naredijo doskok. Naši najbolj znani tekmovalki sta Marija Šestak in Snežana Rodič. Marija Šestak je z rezultatom 15,



Najhitrejši človek na svetu - Usain Bolt

**SKOK S PALICO** je disciplina, kjer si skakalec z dolgo upogljivo palico, narejeno iz trde plastike, pomaga pri preskoku letvice. Pri skoku s palico ima vsak tekmovalec pri eni višini 3 poskuse, od katerih mora biti vsaj en skok veljaven za napredovanje. Pri tej disciplini poznamo 6 faz. To so zalet, močan in natančen odriv in vbod, močan zamah, iztez, hitri obrat za 180 stopinj in odriv od palice. V tej disciplini je najbolj zaslovel Ukrajinec Sergej Bubka, ki še danes nosi svetovni rekord 6,15 m.

**SKOK V VIŠINO** je disciplina, kjer ima vsak tekmovalec, tako kot pri skoku s palico, 3 poskuse. Tekmovalci se odrinejo z eno nogo in s celim telesom preskočijo letvico, ki je na stojalih. Da je skok veljaven, mora letvica ostati na stojalih. Naša najbolj znana Slovenca sta Rožle Prezelj z 231 cm in Britta Bilač.

**METE**, prav tako kot skoke in teke, delimo v več skupin. To so suvanje krogle, met kladiva, diska in kopija.

**SUVANJE KROGLE** je ena najstarejših atletskih disciplin. Tekmovalci, ki so navadno visoki in močni, poskušajo kroglo, ki si jo naslonijo na vrat, suniti čim dlje. Pri tem morajo gibe opravljati zelo hitro, kar pa pri takih velikanih ni vedno lahko. Moški suvajo kroglo, težko 7 kg, in ženske 4 kg. Naš najbolj znani Slovenec je Miran Vodovnik z osebnim rekordom 20,76 m.

**MET KLADIVA** je prav tako stara disciplina. Tekmovalec je navadno visoke postave, močan, gibčen in okreten. Cilj tekmovalca je, da poskuša zalučati kladivo čim dlje. Zato se s kladivom v roki večkrat zavrti na mestu, tako da dobi hitrost, nato pa ga izpusti. Naš najboljši Slovenec je Primož Kozmus z osvojenim zlato in srebrno medaljo na olimpijskih igrah.

**MET KOPIJA** je ena od najzahtevnejših atletskih disciplin. Tako kot pri ostalih disciplinah poznamo tudi pri metu kopija več faz. Zalet (klasični tekaški koraki), poudarjen predzadnji korak (poskok), brez oporni položaj (ko sta obe nogi v zraku), oporni položaj (najbolj pomemben) in faza meta. Metalec je po navadi močan, hiter, velik in koordiniran. Za vrhunsko izvedbo je potrebno vsaj 7 let sistematičnega treninga. Naša najbolj znana je Martina Ratej.

**MET DISKA** je osnovna disciplina olimpijskih iger. Metalci so po navadi močne, visoke postave. V tehniki je najbolj pomembna hitrost, moč, gibljivost in eksplozivnost. Slovenci v tej disciplini nimamo prepoznavnih atletov.

**HITRA HOJA** po navadi poteka na cestah velikih mest. Je edina disciplina, kjer sodniki nadzorujejo tehniko tekmovalcev. Sprednja noga mora biti v kolenu iztegnjena in ena od nog mora biti ves čas v stiku s podlago. Najbolj pogosto tekmovalci tekmujejo na 10, 20, 50 km na cesti in 3 in 5 km v dvorani.

**SEDMEROBOJ IN DESETEROBOJ** ne sodita v nobeno od navedenih disciplin. To sta posebni disciplini novejših dobe, pri kateri tekmovalci tekmujejo v več disciplinah, na koncu pa se točke seštejejo. Ženske tekmujejo v sedmeroboju, ki obsega sedem disciplin, to so 200 m, 800 m, 100 m z ovirami, skok v daljino, skok v višino in suvanje krogle. Medtem ko moški tekmujejo v deseteroboju, ki obsega deset disciplin, to pa so 100 m, 400 m, 110 m z ovirami, 1500 m, skok v daljino, skok v višino, skok s palico, met kopija, diska in suvanje krogle.

## ZANIMIVOSTI

Atletiki pogosto rečemo tudi kraljica športa. Atletika na tekmovalni ravni obsega 47 disciplin, od tega 24 za moške in 23 za ženske. Za razliko od ostalih športov se pri atletiki vsako leto odvija svetovno prvenstvo – eno leto svetovno prvenstvo na prostem in naslednje leto svetovno dvoransko prvenstvo.

VIRI IN LITERATURA: Leksikon športnih panog

Barbara Štuhec, 7. b



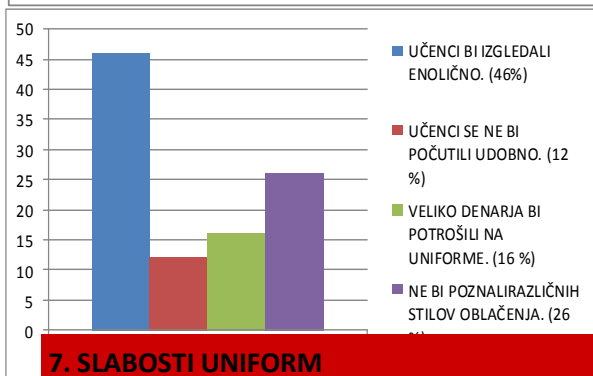
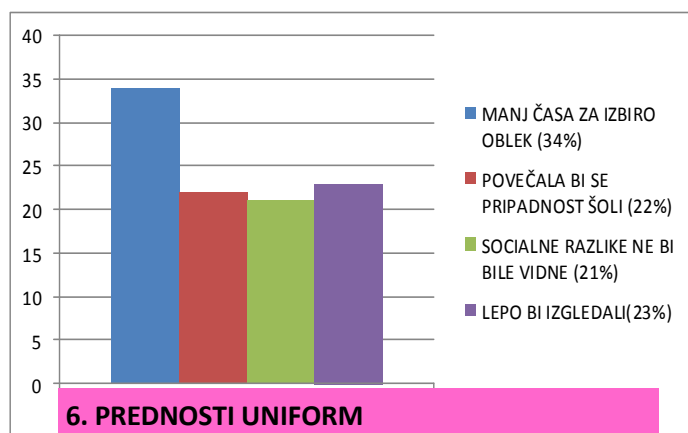
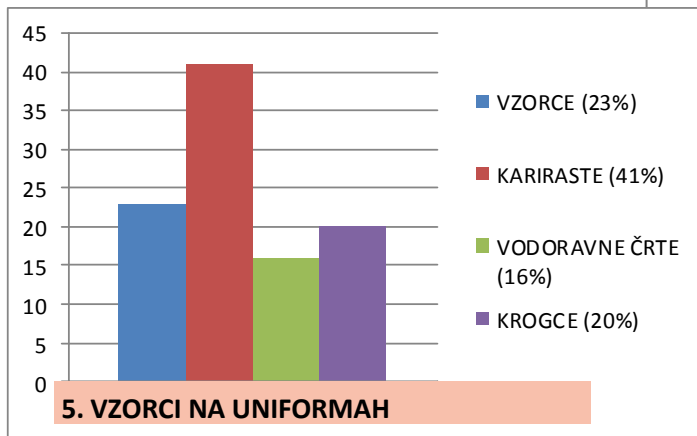
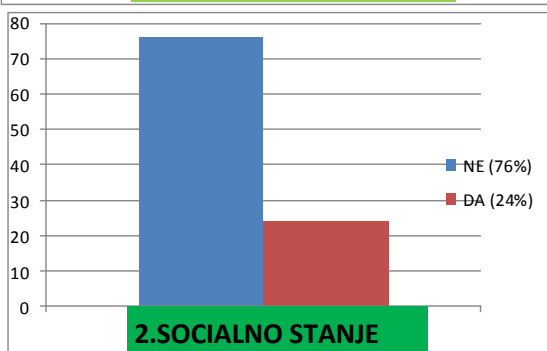
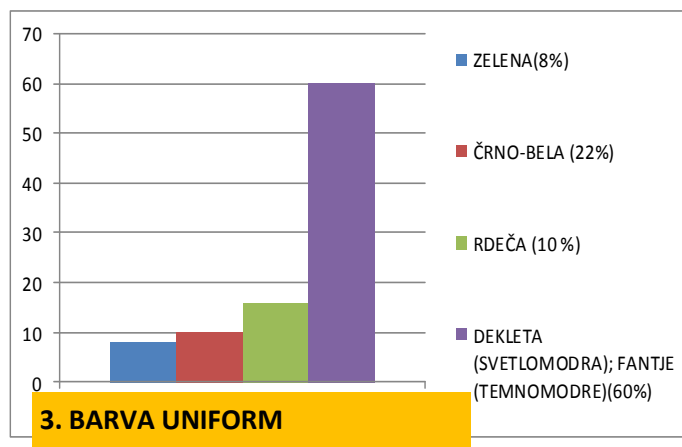
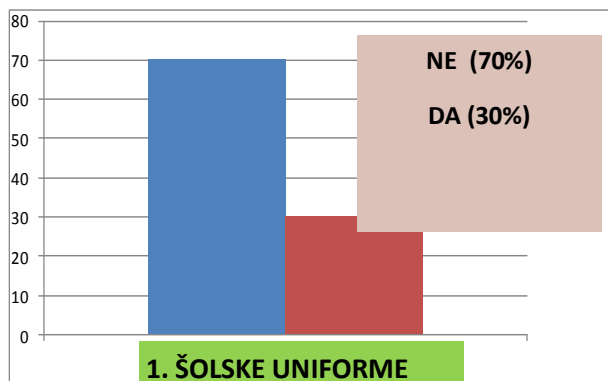
# ŠOLSKE UNIFORME ANKETA

1. Ali se strinjaš s tem, da bi v šole uvedli šolske uniforme?
2. Se ti zdi, da se na oblačilih učencev preveč odraža njihovo socialno stanje?
3. Če bi že bila šolska uniforma obvezna, kakšne barve bi bila?
4. Kakšen razpoznaven znak (logotip) bi imeli na žepu?
5. Kakšne vzorce bi želeli imeti na uniformah?
6. Kaj bi bila po tvojem največja prednost šolskih uniform?
7. Kaj bi bila največja slabost šolskih uniform?
8. Kaj bi vsebovala dekliška uniforma?
9. Kaj naj bi vsebovala fantovska uniforma?
10. Ali bi želel tudi, da učitelji nosijo uniforme?

Učence od 6. do 9. razreda smo povprašali, kaj mislijo o uvedbi šolskih uniform. Nekateri bi si želeli, da smo enotno oblečeni, spet drugi zavračajo to misel.

Poglejte izsledke raziskave.

Uredništvo



Učence bi najraje nosile belo srajco, krilo in jopico (72%), fantje pa belo srajco, hlače in suknjič (81%). Zanimivo je, da si **89%** učencev želi, da bi tudi učitelji nosili uniforme.

Obdelava podatkov: Patricia Đokić in Maša Lavrič



Firbcologi je otroška oddaja, zelo zanimiva tudi za odrasle, saj v njej otroci raziskujejo različne zanimive stvari. Zdaj predvajajo na televiziji že drugo sezono oddaj.

V oddaji nastopa igralec Gašper Tič, ki ga najbrž že poznate, z njim pa sodeluje devetnajst otrok, med katerimi sem tudi jaz. Z veliko večino drugih Firbcologov se zelo dobro razumem in na snemanju se zelo zabavamo. Prav vsaka oddaja je posebna, tudi če smo včasih utrujeni.



Ena izmed oddaj

V studiu snemamo seveda s pomočjo kulis, ki predstavljajo Gašperjevo stanovanje. V studiu smo drugo sezono snemali med 19. in 29. avgustom, in to dve oddaji na dan. Snemanje mi je polepšalo konec poletnih počitnic. Na terenu snemamo med šolskim letom, tako da včasih manjkamo v šoli. Januarja začnemo snemati dogajanje na terenu za tretjo sezono.

Opisala vam bom oddajo, ki sem si jo najbolj zapomnila.

Oddajo smo snemali 21. avgusta med osmo in dvanajsto uro zjutraj. Tema so bili čigumiji, kar me je razveselilo. Takoj ko

sem prišla na vrsto, sem si v usta stlačila nekaj žvečilnih gumijev in jih žvečila in žvečila. V oddajah mi na primer ni všeč, ko moraš za kakšno stvar reči, kot da tega še ne veš. V tej oddaji sem morala Verdiju reči "un gospod", čeprav sem vedela, kdo je. Ja, ob tej oddaji sem se res super zabavala. Samo ena težava pa je. Ko boste gledali oddajo (če jo boste), nikar ne mislite, da smo se ob štiriurnem snemanju in žvečenju zabavali, saj sem potem še cel dan v čeljustih čutila bolečine v mišicah.

Ogled kakšne oddaje vam res priporočam. Oglejte si jih na TV-SLO ob sobotah ob devetih zjutraj ali v četrtek ob šestnajstih. Če pa želite izvedeti še kakšno zanimivost, pogledajte na spletno stran

[www.firbcologi.si](http://www.firbcologi.si).



Igralec Gašper Tič na levi in Hana na desni

**Hana Huth Lukšič, 6. a**

## PAMETNA OGRLICA, KI BERE MISLI



Pred kratkim je Univerza v Londonu objavila, da je britanski inovator Rain Ashford predstavil inovativni izdelek, ki je presenetil mnoge. Gre namreč za visokotehnološki nakit, imenovan pametna ogrlica.

Ogrlica je zasnovana tako, da prikaže sogovorniku nekaj osnovnih čustev, ki jih ima govornik. Pametna ogrlica je z možgani povezana preko bralnika magnetnih resonanc, ki nadzira več točk v možganih. Namenska aplikacija v realnem času spremlja dejavnost možganov z merjenjem njihovega elektromagnetnega delovanja in to prikazuje na ogrlici. Posnetek delovanja si lahko ogledate na googlu (<http://goo.gl/w4bz3M>).

Inovator Rain zatrjuje, da je zanesljivost prikaza čustev na ogrlici izjemno visoka. Žal pa še ni podatka, ali bo novost kdaj v prosti prodaji. Nedvomno bi jo bilo vredno vsaj enkrat preizkusiti v živo.

**Vid Višnjeji, 7. a**

## PS4 IN XBOX ONE

Najlepše darilo za najstnika je nova igralna konzola. Tega se seveda dobro zavedajo tudi vodilni izdelovalci konzol, ki so najnovejše modele že začeli prodajati po večjih evropskih in ameriških mestih. Kon-

**Svetuje vam: Martin Simčič, 8. a**

zoli, ki sta prišli na trg, sta seveda ps4 in xbox one. In kot ponavadi se že začenjajo vroče razprave, katera je boljša in katero kupiti.

Najprej je potrebno vedeti, da ps4 proizvaja Sony, xbox one pa Microsoft. Velika verjetnost je, da bodo tisti, ki imajo star ps3, kupili novega, in enako je z xboxom. Vendar je ogromno tudi neodločenih in takih, ki so bili razočarani nad eno ali drugo tako konzolo, zato bodo preskočili na drug sistem.

Razlik med sistemoma je veliko, zato začnimo s ceno. Ps4 stane 399 evrov, medtem ko stane xbox one 499 evrov. Takoj lahko opazimo 100 evrov razlike, ki bo zagotovo igrala veliko vlogo, katerih konzol bodo kupci kupili več. Stroški za obdarovanje se namreč naberejo zelo hitro in včasih lahko igra 100 evrov veliko vlogo. Moramo sicer tudi omeniti, da je pri xbox one vključen tudi gibalni senzor, ki ga moramo kupiti pri ps4 posebej, saj je ta pri xboxu obvezno potreben za upravljanje konzole. Pri ps4 to ni nujen in veliko ljudem je tudi vseeno za gibalni senzor. Pri obeh je vključen kontroler. Imata različno obliko in ps4-jev kontroler ima sledilno ploščico (touch pad), sicer pa sta si kontrolerja zelo podobna.

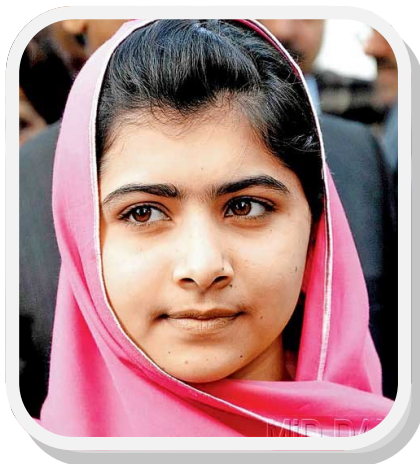
Pomembno je tudi, kako močna je konzola in na kako visokih nastavitvah lahko igralec igra igrico. Ps4 je močnejši kot xbox one. Vendar ni tako bistvene razlike, da bi se odločali zgolj na tej osnovi. Obe podjetji tudi obljubljata igrice, ki naj bi bile ekskluzivne za konzoli. Sony obljublja 12 ekskluzivnih igric, medtem ko Microsoft le 8. To se seveda lahko še spremeni. In nazadnje je razlika tudi v operacijskem sistemu. Xbox one se da upravljati z glasom. Lahko tudi izredno hitro in učinkovito preklapljammo med tv, igricami in filmi. Vendar xbox one zagotovo ni za tiste, ki nimajo wi-fi povezave, saj naprava brez nje ne deluje.

Ps4 je dal več poudarka na online omrežju. Uporabnik se lahko zelo hitro poveže s prijatelji in z njimi igra najljubše igre. Lahko si tudi pošilja igrice. Če kupi igro en prijatelj, dobi drugi kopijo zastonj. Pri obeh se lahko s posebnimi slušalkami prijatelji pogovarjajo med seboj. Vendar si morajo ustvariti multiplayer račun, katerega moraš pri Sonyju plačati 5 evrov na mesec, pri xboxu pa 47 evrov.

Vendar pa sta si konzoli bolj podobni kot različni. Obe sta odlični in izredno tehnološko napredni. Zato so mi premlevanja, katera je boljša, nesmiselna. Zima prihaja in vsaka od teh je odlično darilo.

### MALALA »Ikona poguma za vse najstnike.«

Malala je pakistansko dekle, ki je dobilo Saharovo nagrado. Nagrado vsako leto podeli Evropski parlament v spomin na sovjetskega fizika in oporečnika **Andreja Saharova** in velja za najuglednejšo nagrado za področje človekovih pravic v Evropi.



Malala Jusafzaj je najstniško (16-letno) dekle, ki je pred javnostjo spregovorilo o uničevanju dekliških šol v Pakistanu. Namreč, nekateri skrajneži so proti šolanju deklet, zato uničujejo dekliške šole. To se Malali ni zdelo prav, zato se je začela boriti za to, da se dekleta lahko šolajo in izobražujejo. Malala pooseblja boj za izobraževanje deklic. Njeni starši so se bali, da jo lahko talibani utišajo, vendar si niso mislili, da lahko utišajo otroka.

Nekega dne se je Malala vračala iz šole z avtobusom. Na avtobus sta vstopila dva moška. Vprašala sta, kdo je Malala. Ko so jo razkrili, jo je eden od talibanov ustrelil v čelo nad obrvjo. Na srečo je dekle preživelo. Pri tem so ji pomagali zdravniki in ji rešili življenje. S starši se je preselila v Anglijo, kjer se ji razmere za življenje zdijo boljše. Svoj življenjepis je predstavila tudi na BBC-ju, sprejela pa jo je tudi kraljica

Elizabeta. V šoli se že privaja na nove sošolce in sošolke. Brutalna izkušnja, ki jo je preživela, bi večino njenih vrstnikov zlomila, vendar nje ni. Še vedno pa jo obliva strah pred maščevanjem talibanov. Vir: MMC RTVSLO/STA Router

**Vid Višnjej, 7. a**

## HRUŠKA

Hruška debeluška,  
 debeluška hruška,  
 saj ježek te je vzel  
 in zdaj te bo pojel!  
 Pika te zelo,  
 saj on je tvoje prvo zlo.

»Oh, ne jezi se, no,  
 jaz nisem tvoje prvo zlo.  
 Marsikdo bi te pojel,  
 jaz bi te samo vzel.«

Hruška si je oddahnila  
 in si prijateljca dobila.  
 Skupaj sta po gozdu šla  
 in si domek sta našla.

»O, kako je tu toplo,«  
 sta srečna dala si roko.

**Živa Višnjei, 3. a**

## Dežela Klobučarija

Dežela Klobučarija je sestavljena iz klobukov. Skriva se v najglobljem gozdu. Ti prebivalci so klobuki z nogami. Počnejo le to, kar se jim zljubi, a ne tisto, kar jim rečejo drugi.

Nimajo župana, ker ga ne rabijo. Njihove hiše so iz klobukov. In tudi vse ustanove so iz klobukov. Pohišstvo je tudi iz klobukov. Problem je le v tem, da si nataknejo klobuk čez oči in nič ne vidijo in se velikokrat zaletijo ali z avtomobil, ali v prometni znak, ali pa v svojo lastno hišo. Sploh ne poznajo druge stvari, kot je klobuk.

**Gal Džudović, 3. a**

## Tiger

Tiger je samotar. Živi do 15 let. Na lovu ne mara nikogar blizu, lovi sam. Je največja mačka, celo večji je od leva. Tiger je oranžen in ima tudi črne črte. Ima zelo ostre zobe. Je meso in pije vodo. Tiger je edina mačka, ki se ne boji vode, ampak zelo rad plava. Za mrz in poletje ni občutljiv. Tigrica skoti od 2 do 4 mladičke. Z mamu ostanejo do tri leta. Tiger ni tako lačna zver, kot ga opisujejo v zgodbah.

Tiger mi je zato všeč, ker je kot mačka in zato, ker je zelo mehka in divja žival. In tudi zaradi tega, ker ima zelo ostre kremplje. Zato je moja najljubša žival TIGER.

**Petra Prusnik, 3. a**

## MOJA KLOBUČARIJA

Glavno mesto v deželi se imenuje Klobuk. Živijo v hišah, ki so v obliki klobukov. Hiše klobuki nimajo oken. Namesto vrat zlezejo pod rob klobuka. Pohišstvo imajo v obliki klobukov. Krožniki so v obliki globokih in plitvih klobukov. Namesto avtov imajo leteče klobuke. Nimajo letal in vlakov. Nimajo cest, a imajo poti. Te poti so narejene iz majhnih klobukov. V tej deželi so zelo zdravi. Zbolijo lahko le za boleznijo klobučki. Takrat se jim po telesu naredijo majhni klobučki. Klobučki jih ne srbijo, ampak žgečkajo. Zato se veliko smeji.

## POUK V DEŽELI SMEJALKI

**Maj Šarlah, 3. a**

V deželi Smejalki morajo vstati ob enajsti uri. V šolo pridejo nasmejani. Vsi so oblečeni v šolske uniforme. V torbah nosijo samo milne mehurčke. Šola traja samo tri ure. V ponedeljek in torek imajo enak urnik. Prvo uro imajo pihanje milnih mehurčkov, drugo pripovedovanje izmišljenih zgodb in tretjo uro imajo smejanje. Če je kdo med poukom poreden, se učiteljica samo nasmeji in mu da list, kamor mora napisati pravila o deželi Smejalki. Za domačo nalogo morajo v parku dve uri pihati milne mehurčke in se pri tem smejeti.

**Naja Dujič, 3. a**

## POUK V DEŽELI SMEJALKI

Pouk v deželi Smejalki je najbolj nasmejan pouk na svetu. Ampak na ta pouk morajo hoditi ob enajstih zjutraj. Za kosilo imajo najraje smejočo juho. Pri pouku se učijo stiskanja rok, mežikanja z enim očesom in še kaj. Tam se pogovarjajo veselo in tudi veselo rišejo. Tam ni bilo življenja brez smeha, tudi domače živali so morale biti nasmejane.

**Pia Petek , 3. a**

## DEŽELA KLOBUČARIJA

Dežela Klobučarija je na Severnem tečaju. Prebivalci imajo doma na tisoče klobukov. Radi se igrajo z žogo in skačejo na trampolinu, zelo radi imajo sladkarije in špagete s paradižnikovo omako. Dežela ima klobučegrad in morje, jezero in reke. Prebivalci morajo vsak dan na glavi imeti vsaj 10 različnih klobukov. Ker je ta dežela na Severnem tečaju, se morajo vsi prebivalci zelo toplo obleči in imeti na glavi debele klobuke. Prebivalci so zelo majhni, imajo zelo majhne roke in noge. Zgledajo zelo smešni, ker nimajo obraza in imajo namesto obraza klobuk. Ta dežela je tako velika, da sega skoraj čez cel Severni tečaj. Vsako leto se poveča za 10 centimetrov. Tako je ostalo samo še malo Severnega tečaja in v deželi Klobučariji je vedno bolj toplo. Ta dežela mi je všeč, ker ima lahko tam vsak na glavi klobuk.

**Matija Budja, 3. a**

## Pouk v deželi Smejalki

Pouk se začne ob 11. 00. Ko začnejo, skoraj počijo od smeha. Na malico gredo ob 12. 30. Imajo 10 ur. Učiteljica ima vsak dan oblečeno belo obleko s smeškotom. Eno uro imajo, da se samo smejejo. Med odmorom si pripovedujejo vice. Za domačo nalogo morajo pozdraviti vse učitelje. Za kosilo imajo smešno rižoto. Imajo zvezek ha ha ha.

**Gašper Geršak, 3. a**

## POUK V DEŽELI SMEJALKI

Pouk v deželi Smejalki je zelo zabaven. Tam gredo v šolo ob 11 h. Nimajo ocen. Vsako uro imajo dolgo dvajset minut, odmor pa 45 minut. Najraje imajo smejanje. Ko učiteljica pride v razred, reče dobro jutro! Vedno je nasmejana kot drugi. To je zakon. Zelo radi se zabavajo. Še posebej pa se radi smejiijo.

**Tim Petek, 3. a**

## Zvezdica Zaspanka

Zvezdica Zaspanka zaspala zvezda je,  
a zvezdica ta mala res dobro ima srce.  
Že spet je zamudila, a danes kazen bo.  
Na zemljo je stopila, zvezdica, ohoooo !

**Ula Kostić, 3. a**

## Bend slona Jureta in ježka Sandija

Slon Jure in ježek Sandi sta pripravljala bend. Ježek Sandi je bil dirigent, slon Jure pa trobentar. Potrebovala sta še bobnarja, kitarista, violinista in pianista. Za pianistko sta našla opico Klaro, za bobnarja pa leva Janka, ostalih še nista našla. Ko je minilo že nekaj časa, sta našla tudi ostale. Zelo dobro so se pripravljali. Bend se je imenoval Tikklak. Ko je bila njihova prva predstavitev, je vse teklo kot po maslu. Bili so več kot le odlični. Tako so šli na državno prvenstvo – tam so zmagali in tudi na vseh drugih tekmovanjih so krepko zmagali. Glasba je za njih postala zelo zabavna. Bend se je večal – na koncu so postali zelo slavni!

**Neja Raspet, 3. a**



## SARA

(pravljica)

Pred davnimi časi je na kmetiji živel prijazen kmet. Imel je samo eno prijazno hčerko. Ime ji je bilo Sara.

Ko je Sara dopolnila osemnajst let, je kmet spoznal novo ženo, ki pa je bila hudobna. Imela je dve hčeri, Lucijo in Zojo. Živela sta skupaj s svojimi otroki. Čez nekaj časa je oče umrl. Mačeha, Lucija in Zoja niso marale Sare.

Nekega dne je šla Sara v gozd po jagode. Medtem ko je nabirala jagode, se je spotaknila ob kamen. Pogledala je kamen in ga pobrala. Vzela ga je s seboj domov. Doma je ugotovila, da nima več kamna. Hitro je šla nazaj v gozd. Našla ga je na istem mestu. Pobrala ga je in odnesla domov. Isto se je zgodilo še dvakrat. Tretjič je Sara bolj natančno pogledala kamen. Opazila je, da ima kamen oči, usta, roke in noge. Kamen je Sara pozdravil. Sara se je začudila in zbežala stran. Pogledala je nazaj in videla, da kamen teče za njo. Ustavila se je, kamen pa se je zaletel vanjo. Začel je jokati. Sara ga je potolažila in ga vprašala, če bi šel z njo domov. Kamen je z veseljem privolil. Med potjo ji je kamen povedal, da mu je ime Domen. Domen je Sari zaupal svojo skrivnost. Ta skrivnost je bila, da če kamen dobro podrgneš, se spremeni v princa.

Naslednji dan je šla Sara spet v gozd. Tam je zagledala lepega fanta. Pogledala je v košaro in ugotovila, da nima več kamna. Počasi se je približala fantu in ga pogledala. Prepoznala je princa Domna.

Sara in princ Domen sta se zaljubila in se čez nekaj let poročila. Živela sta srečno in zadovoljno do konca svojih lepih dni.

**Liza Lap Križman, 5. b**

## Pasja zgodba

Sem pes Miki. Čuvam čredo ovc skupaj s Meglico, Praprotjo, Galo, Jakom, Brino in Gabrom. Vsi smo dobri čuvaji ovc. Kmalu bo pomlad. Spet bo treba striči ovce in veliko bo jagenjčkov. To je naporen čas. Ah, za pse ne bo bilo počitka. Ampak še vedno uživam v vsakem trenutku.

**Klara Vranović, 3. a**

## ZIMA

Zima, zima,

to je prima!

Ko pride do nas,

pobeli celo vas.

Ko pogledamo naokrog,

snežaki so povsod.

Božiček prileti,

darila nam pusti.

Otroci kričijo,

zvonci zvonijo,

saj zima je tu!

**Katja Novak in Sara Bartha Rijavec, 6. a**



## POHOD NA TOŠKO ČELO

V četrtek, 26. 10. 2013, smo se petošolci odpravili na Toško čelo. Potrebovali smo manjši nahrbtnik, v katerem smo imeli manjši prigrizek in Urbano. Ko smo se zbrali v šoli, smo šli najprej na malico. Potem smo se odpravili na avtobusno postajo, kjer smo počakali na avtobus.

Ko je avtobus prišel, smo se petošolci pogrnali vanj. Med vožnjo smo morali prestopiti še na drug avtobus. Končno smo prispeli ob vznožje hriba in se začeli vzpenjati proti vrhu. Med potjo smo se zelo zabavali. Ves čas smo se pogovarjali in se tudi veliko smejali. Pot do vrha se mi je zdela kar dolga. Učiteljica je nekajkrat povprašala za pot, saj je pozabila, kako se pride na vrh. Morda se mi je tudi zato zdela pot še daljša.

Končno smo prispeli na vrh in bili smo zelo utrujeni. Privoščili smo si kratek počitek, katerega smo izkoristili za prigrizek, ki smo ga imeli s seboj. Ko je bil čas za odhod, smo vzeli svoje stvari in se odpravili po hribu navzdol. Na avtobus smo morali malo počakati. Na avtobusu je bila precejšnja gneča, zato smo se komaj vsi stlačili vanj. Ko smo prispeli v šolo, smo takoj stekli na kosilo. Kmalu zatem sem odšla domov.

Ta dan mi je bil zelo všeč, saj sem se zelo zabavala. Zabavno mi je bilo tudi to, da je učiteljica pozabila pot do vrha. Morda se bomo temu nekoč tudi skupaj smejali.

**Maša Ham, 5. b**



## PRVIČ NA LADJI

(doživljajski spis)

Letos smo z družino letovali na Lošinju. Od doma smo odšli zelo zgodaj. Z bratom sva se veselila vožnje s trajektom.

Pot je bila zelo dolga. Na cesti je bilo zelo veliko turistov, zato smo pogosto stali v koloni. Bila sem zelo vesela, ko so mi starši povedali, da smo prispeli na Krk. Kmalu sem zagledala pristanišče, kjer je že veliko avtomobilov čakalo na trajekt. Bila sem vesela, ko smo se vkrcali. Z daljnogledom sem opazovala sosednji otok Cres. Opazovala sem tudi delfine in ribe, ki so plavale v morju. Močni valovi so nam na trenutke jemali ravnotežje. Vožnja je bila nekaj nepozabnega. Trajala je petindvajset minut. Videla sem tudi kapitana. Spoznala sem veliko prijateljev. Ko smo prispeli na cilj, sem bila kar malo presenečena, ker smo prispeli tako hitro.

Vožnjo do kraja našega dopustovanja smo nadaljevali z avtom.

**Špela Anžur, 5. b**

## JEZERNA ZMAJEVKA

(pravljica)

Nekoč je živel zelo star kralj. Imel je tri sinove. Vedno je bil žalosten, ker je imel bolezen žalosti. Da bi bil spet srečen, je potreboval jajce sreče.

Tako se je najstarejši sin odločil, da bo to jajce poiskal. Šel je na pot. Hodil in iskal je ter prispel do jezera. Zaslišal je strašen hrup, ki ga je povzročila zmajevka. Ta zmajevka je čuvala jajce sreče. Ko je zmajevka bruhnila ogenj, je sin zbežal domov praznih rok. Tako je moral na pot srednji sin. Prišel je do jezera, ki ga je prekrivala megla. V megli je zagledal ognjene zublje. Vedel je, da je prišel do zmajevke, ki je čuvala jajce sreče. Zmajevka je vanj bruhnila strupen plin. Malo je manjkalo, da ni postal njeno kosilo. Tudi on je zbežal domov praznih rok.

Kralj je bil že čisto obupan. Po jajce je poslal še najmlajšega sina. Ta je vzel s seboj samo žebliček, pomočen v razpadajoče meso. Prišel je do jezera in zagledal zmajevko. Ko ga je zmajevka zagledala, je pobesnena. Približal se ji je in ji zabodel žebliček v rep. Zmajevka je nehala besneti. Postala je prijazna. Vzela je jajce in ga dala sinu. Sin ji je naročil, naj ga odnese kralju, sam pa se je peš odpravil domov. Pot ga je vodila skozi temačen gozd, kjer so nanj prežale nevarnosti, a je vse uspešno premagal in se srečno vrnil domov.

Ko je prišel domov, je bil kralj že vesel. Tudi zmajevka je bila vesela, ker je imela ob sebi majhnega zmajčka. Tako so vsi srečno živeli do konca svojih dni.

**Klemen Franko, 5. b**

# ČAROBNO OGLEDALO

Nekoč pred davnimi časi je živela princesa Eva. Bila je lepa deklica. Imela je dolge svetle kodre, ki so ji padali čez ramena. Oči so bile modre kot najbolj jasno nebo. Živela je v gradu, kjer ji je služinčad stregla ter skrbela, da ji je bilo lepo in udobno.

Vendar Eva ni bila srečna. Na gradu namreč ni bilo otrok, s katerimi bi se lahko igrala. Iz gradu ni smela oditi. Nekoč ko je sedela pred ogledalom in se česala, ji je nek droben glas rekel, da naj pride za njim. Pogledala je naokrog, vendar nikogar ni bilo v sobi. Glas se je še enkrat oglasil in Eva je slišala, da prihaja iz ogledala. Stopila je bliže k ogledalu in naenkrat se je znašla med otroci na travniku.

Ko se je spoprijateljila z otroki, se je z njimi igrala do večera. Tako je ponavljala vsak dan, a tega ni vedel nihče. Za čarobno ogledalo je izvedela njena mačeha, ki pa te skrivnosti tudi ni povedala nikomur. Mačeha je hodila skozi ogledalo po dragulje in zlato v najbogatejša mesta, saj te je ogledalo odpeljalo, kamorkoli si si želel. Mačeha je hotela ogledalo imeti samo zase, zato ga je skušala odtrgati s stene. Pri tem se je ogledalo razbilo. Mačeha se je pri tem tako porezala, da je umrla.

Medtem je bila princesa na drugi strani ogledala na travniku z otroki. Ker je ogledalo na njeni strani izginilo, ni mogla več domov. Otroci so princesi povedali za grad, kjer živi čarovnik v bližini njihovega travnika in v bližini mesta. Ko so prišli na grad, so poiskali čarovnika in mu povedali vso zgodbo. Vprašali so ga, če si lahko izposodijo njegovo čarobno ogledalo. Čarovnik jim najprej ni dovolil, potem pa jim je rekel, da si ga lahko izposodijo le za pol ure. Otroci so s princeso odšli nazaj na travnik ter ogledalo naslonili nazaj, tja, kjer je bilo prejšnje. Dolgo časa so poiskovali odpreti pot nazaj, a jim ni uspelo. Ko je princesa hotela vstopiti, se je zaletela v ogledalo. Čez nekaj časa se je iz ogledala spet zaslišal isti glas, kot ji je govoril prvič, ko je potovala skozi ogledalo. Takrat ji je uspelo priti skozi ogledalo, vendar je zmanjkalo časa, da bi lahko skozi ogledalo odpotovali tudi njeni prijatelji.

Znašla se je v svoji sobi. Na tleh so ležali delci njene- ga ogledala. Ko je videla očeta, mu je vse povedala. Oče je rekel, da ga je zelo skrbelo zanjo, ker je tako dolgo časa ni bilo.

Naslednje jutro so jo prebudili otroški glasovi, prav taki, kot jih je slišala od njenih prijateljev. Pogledala je skozi okno in videla svoje prijatelje na travniku blizu njenega gradu. Očeta je vprašala, če lahko gre na travnik, da se bo igrala s svojimi prijatelji. Oče ji je dovolil, le če se bo vračala pred mrakom.

Od tistega dne se je princesa vsak dan na istem travniku igrala s prijatelji.

**Maja Režonja, 6. b**

## ZIMA

Ozračje se hladi,  
se zima že iskri,  
prinesla je snega obilo,  
iz njega se snežake bo gradilo.

Ti pravi korenjaki,  
stojijo kot vojaki,  
poletja se bojijo,  
saj hitro se stopijo.

Prišel je božični čas,  
prinesel je veselja glas.

Mraz je ujel vas,  
lastovice so mu ušle le za las.

Na smrečici se okraski lesketajo,  
v hlevu konji rezgetajo,  
otroci počitnice imajo.

Zima, zima bela,  
tri možake je sprejela.

Bliža se silvester,  
ta je zelo pester.  
Vsi bi silvestrovali,  
tako rekoč,  
dolgo v noč.

Hitro na smuči,  
se že mudi,  
saj sneg se že tali.

Preden ves sneg skopni,  
uporabite še sani,  
zapodite se na bližnji hrib,  
po pobočju se spustite  
in veselju se prepustite.

**Mana Veljkovič—Hirsch, 6. a**



# POTOVANJE V VESOLJE

Pred dvema letoma med prvomajskimi počitnicami sem ravno bil s skirojem na poti v trgovino, ko je nenadoma nekaj padlo dva, tri metre stran od mene in zacingljalo. Začudil sem se, ker v bližini ni bilo nobene hiše, kajti bili smo na počitnicah na kmetiji. Pobral sem stvar, ki je ležala malo stran od mene, in videl, da je košček pločevine. Razmišljal sem, od kod bi lahko prišel ta košček. Mogoče je bil to delček satelita ali pa so ga izgubili marsovci, kar še sam nisem verjel. Verjetno ga je izgubila kakšna vrana na poti do gnezda. Odločil sem se, da bom košček pločevine odnesel domov.

Vedno bolj sem verjel, da je košček izgubila vrana, kajti v naslednjih dneh se ni nič čudnega zgodilo. Ko pa se je začela šola, sem pozabil nanj. Tako je košček pločevine ostal v moji sobi.

Neke noči med poletnimi počitnicami pa sem se zbudil sredi noči. Pogledal sem na uro in videl, da je pol treh. Opazil sem, da je zelo svetlo v sobi. Najprej sem pomislil, da luna močno sveti, ampak ko sem pogledal skozi okno, nisem mogel verjeti svojim očem. Pred menoj je stala ogromna vesoljska ladja. Narejena je bila prav iz takšne pločevine, kot sem jo imel v svoji sobi. Omamljen od velikosti te vesoljske ladje sem stopil na hišni prag in čudežno me je vleklo k vesoljski ladji, da si jo ogledam od bližje. Naenkrat pa me je osvetlil modri svetlobni žarek in me potegnil v notranjost vesoljske ladje. Znašel sem se v ogromnem prostoru, v sredini tega prostora pa je stala dolga miza. Za to mizo je sedelo dvaindvajset vesoljcev, ki so izgledali kot ljudje, le da so imeli rep in so bili vsi različnih barv. Eden od njih, to je bil verjetno glavni, je vstal in prišel do mene, ter mi razložil, da prihajajo iz sosednje galaksije, ki je še veliko večja kot naša in da je ta galaksija kot neka dežela. Povedal mi je, da je v galaksiji dvanajst planetov in vsak za mizo je odgovoren za enega. Tam se nahaja še šest vesoljcev, ki so odgovorni za dva vesoljca, ki nadzorujeta vsak po en planet. Nad njimi so še trije, ki nadzorujejo vsak po dva od tistih dvanajstih, ki nadzorujejo vsak po en planet in da je on na vrhu te ogromne piramide. Nato mi je razložil njihovo težavo. V glavnem mestu galaksije se je razširila huda bolezen, da pozabiš besede, ki jih potrebuješ za vsakdanje izražanje.

Potem smo odleteli. Ko smo pristali na planetu, je mesto izgledalo popolnoma normalno, ampak ljudje, ki so živeli v njem, so imeli namesto klobukov na glavi kamen ali celo kanto za smeti. Oblečeni so bili v namizne prte. Že med prvo nočjo mi je nekaj govorilo, da samo igra reši mesto.

Naslednji teden smo preizkusili vse igre, kar smo jih poznali, ampak nič ni pomagalo. Teden pozneje, ko smo že skoraj vsi obupali, pa mi je spet nekaj govorilo, da le besede rešijo mesto. In zopet smo zapisali in povedali vse besede, ki smo jih poznali, ampak nič ni pomagalo. Tretji teden pa mi je nekaj govorilo, da le domišljija reši mesto. Največji pesniki in največji pisatelji iz cele galaksije so prišli, ampak nihče ni imel prav. Dokler ni v mesto prišel neki gospod. Star je bil kot zemlja in bil je zelo moder človek. Poslušal je, kaj so že vse poskusili in zakaj, nato pa se je nasmehnil in rekel, da niso poskušali vse skupaj. Iz svojega kovčka je potegnil nožiček in vzel kos lesa ter iz njega naredil kocko. Potem je v kocko vrezal besedo. K sebi je poklical enega otroka, ki je imel to bolezen in mu naročil, da zakotali kocko. Otrok je nekaj časa čakal, potem pa zakotalil kocko. Beseda, ki se mu je pokazala, je bila sreča in otrok je nenadoma začel govoriti besedo sreča. Starec jim je povedal, da vsako besedo, ki jo bo otrok dobil pri kockanju, bo znal zopet izgovoriti.

V mestu so zgradili tovarno kock z besedami in ljudje v mestu so zopet začeli govoriti. Meni in starcu pa so dali posebno darilo. To je bila kocka, na kateri je pisalo šest besed: sreča, svoboda, upanje, veselje, mehkosrčnost in vztrajnost.



Ana Vesel, 2. a



Sara Klepac, nagrajenka na natečaju

Adam T. Škulj, 6. b

## MOJA PRAVLJICA

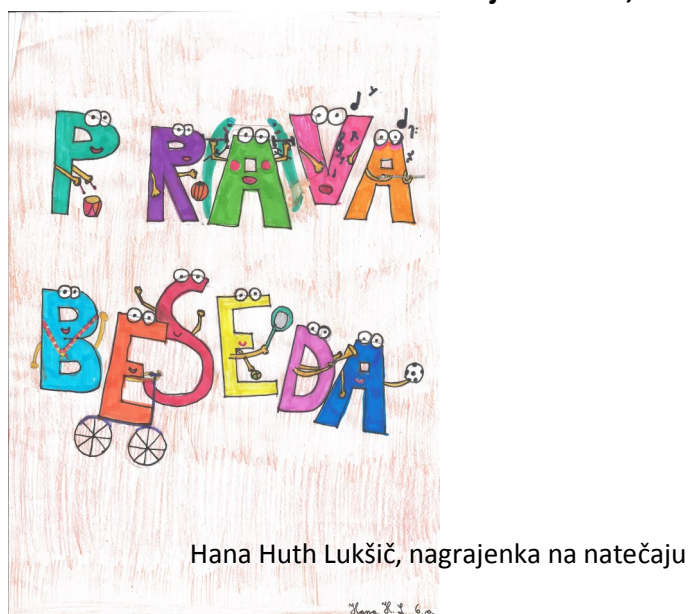
To je bilo takrat, ko se je veverica poročila z lisjakom v hiši, kjer je živel gospa, ki je imela hčer z imenom Tina. Slednja si nikoli ni predstavljala, da bi lahko izgubila mamo.

Nekega popoldneva je gospa kuhala kosilo, Tina pa je sedela na kavču in brala knjigo. Knjiga jo je tako prevzela, da ni opazila, da je mama izginila. Tina je čez nekaj časa zavohala smrad; kosilo se je smodilo. Šele takrat je opazila izginotje mame. Klicala jo je in preiskala celo hišo, vrt, skratka celo posestvo kar sta ga imeli. Nič. Ko je prišla nazaj v hišo, je na pragu zagledala blatne stopinje.

Sklenila je, da jim bo sledila. Še prej si je skuhala kosilo, ker ji je že zelo krulilo v želodcu. Pojedla je in šla za stopinjami. Vodile so čez posestva vseh vaščanov. Tina je hodila en dan, kar naenkrat pa so se sledi končale. Po nesreči je stopila na kamen, ki je bil pred njo. Znašla se je med dinozavri. Bežala je pred tiranozavrom, se spotaknila ob kamen in čim so se njena lica dotaknila tal, se je znašla v srednjem veku. Tam je spet zagledala tiste blatne stopinje. Sledila jim je, a spet so se skrivnostno končale. Hotela jih je ponovno izslediti, pa se je zagostila v kakcu v neki luknji. Takrat je na tleh zagledala bonbon in takoj, ko ga je pobrala, se je znašla v praznini. Kar lebdela je v zraku in prav tako tudi skrivnostne stopinje. Tokrat so stopinje same hodile. Tina jim je sledila. Stopinje so hodile do čudnih vrat. Šle so skozi vrata v neko sobo, Tina pa za njimi. V sobi je pomivala Pepelka. Pomivala je tla in zraven brisala stopinje. Tina ji je govorila naj neha, a ona je ni slišala. Tina je hitro šla za stopinjami, kar jih je še ostalo. Šle so skozi vrata, ona za njimi in znašla se je v sobi, kjer je plešalo sedem palčkov. Ker so imeli blatne čevlje in je bilo na tleh toliko stopinj, je bilo nemogoče najti samohodeče. Tina jih je končno zagledala in jim sledila skozi tretja vrata. Tam je bilo zelo mrzlo in ugotovila je, da je prišla v Himalajo. Zagledala je Yetija, ki si je delal sendvič. V dva kosa kruha je stlačil vse mogoče. Veverico, medveda, lisico, štorčljo, miš in celo granitno kocko. Potem pa je Tina zagledala, kako je pobral njeno mamo in jo dajal v sendvič. Ko je ugriznil, je mamo iz sendviča izstrelilo kot raketo skozi vrata. Deklica je tekla za njo in spet se je znašla v praznini. Pred njo je lebdela mama. Bila je čisto onemogla in onesvestila se je. Padala je dol in dol in še dol, takrat pa se je zaslišal močan tresk in Tina je zaskrbelo za mamo. Pognala se je za njo in tudi ona je treščila ob steno. Zagledala je mamo. Glava ji je krvavela. Dekle ni vedelo, kaj naj naredi. Spet je zagledala tiste, zdaj še bolj skrivnostne stopinje. Ustavile so se pred mamo in tam izginile. Mama se je prebudila in kri ji ni več tekla. Tina je bila zelo vesela, mama pa ni imela preveč prijaznega obraza. Začeli so ji rasti čekani in spremenila se je v neko pošast. Ta jo je začela loviti in Tina je pobegnila skozi vrata in spet se je znašla doma, pošasti pa ni bilo videti nikjer. Takrat je zagledala svojo mamo in ta je bila živa, zdrava in nič podobna pošasti.

Tina se je o tem dogodku spraševala kar sedem let in odločila se je, da ji verjetno to ne bo nikoli razkrito in šla je brat knjigo, ki jo je prebrala pred sedmimi leti. Takrat ji je bilo vse jasno. Vse, kar se ji je zgodilo, je bilo v resnici v knjigi. Ta knjiga jo je tako pritegnila, da je kar »padla noter«. Takrat je sklenila, da če se ji zgodi kaj čudežnega, najprej prebere knjigo, ki jo je brala nazadnje in vse se bo razkrilo.

**Zarja Šebenik, 6. a**



## V DEŽELI SANJ

Nekoč je živel palček z imenom Urh. Bil je majhen kot fižolček. Zelo si je želel, da bi zrastel.

Izvedel je, da za tremi gorami teče čudežni potoček. Če piješ vodo iz njega, zrasteš. Odpravil se je na pot. Premagati je moral tri gore, ki so predstavljale tudi tri hude nevarnosti.

Na prvi gori je bilo temno kot v rogu. Bilo ga je zelo strah in komaj je prilezel do druge gore. Ta je bila še nevarnejša. Na tej gori so živele požrešne lisice. Rade so jedle fižolčke. Palčka so zamenjale za fižolček in so ga začele napadati. Ker je bil spreten, se jim je izmuznil med nogami. Ponoči mu je uspelo priti do tretje – najnevarnejše gore. Ta gora je bila vsa poraščena s praproto. Ta praprot je bila palčkojeda in mesojeda. Tuhtal je, kako bi prišel mimo praproti. Ko je natuhtal, je na tleh videl slamico. Splazil se je v slamico. Notri mu je bilo temno. Ker ni ničesar videl, se je prevračal po zemlji in padal v vsako luknjo. Trajalo je skoraj tri dni in tri noči, da je prišel čez goro. Zagledal je jaso, po kateri je tekel čudežni potoček. Najprej se je v potoku umil. Načel je cvetni list. Z njim je zajel vodo in jo spil. Začutil je, da mu rastejo noge, roke, ušesa in drugo. Pogledal se je v vodo in bil je zadovoljen.

Palček je poskočil kot maček in zavriskal. Odpravil se je proti domu in ni se več bal nevarne poti. Kot velik palček je srečno živel do konca svojih dni.

**Nej Fajon, 6. a**

## Pravljica o kaktusu Petelčku

Nekoč je živel kaktus po imenu Petelček. Petelček ni bil navaden kaktus, ta kaktus ni imel bodic. Petelček je bil zaradi tega žalosten, saj so se mu vsi smejali.

Nekega dne je Petelček slišal, da so se na drugem koncu sveta rodili še eni kaktusi brez bodic. Ta novica ga je tako razveselila, da je zavriskal in zapel srečno pesem kakor razgrajč, ko se preveč napije. Takoj naslednji dan si je kupil karte za Avstralijo, saj so se tam rodili kaktusi brez bodic. Ko je prispel tja, je takoj poiskal naslov. Nato je šel iskat ulico Pombor. Že na daleč je videl hišo, saj je na njej pisalo Čudežni otroci. Ko je vstopil, je v zibki zagledal sedem malih kaktusov brez bodic. Mama kaktusov ga je čez nekaj časa vprašala, če si jih želi. Seveda je rekel ja. Malčke je odnesel v Slovenijo. Tam so odrasli. Pri petih letih je najmanjši kaktus Pavle našel čudežno ogledalo. Pavle je v njem videl sebe z bodicami. Takoj ga je nesel Petelčku. Petelček se v njem ni videl z bodicami, ostali otroci pa so se. Petelček je o tem ogledalu poiskal podatke na internetu. Ugotovil je, da so to ogledalo nekoč izgubili kaktusi brez bodic. In če se kaktus brez bodic v njem ne vidi z bodicami, potem ima bodice, samo nevidne. Bodice lahko postanejo vidne, tako da se mora kaktus pobarvati na modro, kakor je nebo v oblakih. Petelček je takoj to storil. Sprva so se mu vsi smejali, a čez eno leto so mu bodice postale vidne. Takrat je bil srečen kakor polž, ko pride na cilj.

Petelček je s svojimi bodicami in otroci brez bodic živel srečno do konca svojih dni.

**Brina Plevčak, 6. a**

## NE OBUPAJ

Nekoč je živel fant, ki sta mu v prometni nesreči umrla starša. Ostal je brez vsega.

Imel je neko staro kitaro. Vsak večer je z igranjem kitare poskusil utopiti žalost. Hrano je dobival od prijatelja, katerega mater ga je sovražila. Prijatelj je vsak večer ostanke prinesel njemu na dvorišče. Ampak velikokrat ni dobil nič za pod zob. Bil je lačen kot volk. Ves potrt se je odpravil na pot k teti Mariji. Marija ga ni marala, a se ji je zasmili. Ponižno jo je prosil, če ga nahrani in mu da oblačila. Ko mu je ustregla, ga je odslovila. Nesrečen deček je sam taval po svetu.

Nekega večera se je ustavil in začel igrati pred hišo nekega glasbenika. Igral je in igral, dokler ni nekdo stopil iz hiše. Bil je okoli petdeset let star možakar. Fant je že hotel oditi, pa ga je gospod ustavil. Fantu se je zdelo, da ga bo oštel. Gospod se mu je nasmehnil in ga povabil v hišo, da se ne prehladi. Povedal mu je, da zelo dobro igra. Fant je priki-mal in mu povedal, da mu to nič ne koristi, če je pa sirota. Gospod se je zamislil in ga čez nekaj časa vprašal, če želi živeti pri njemu. Fant je skakal od veselja. Fant je imel gospoda tako rad kot svojega očeta.

Gospod je fantu priskrbel, da je hodil v glasbeno šolo. Imela sta se zelo dobro. Tako dobro, da sta ustvarila celo svoj bend "NEVER GIVE UP".

**Janže Križaj, 6. b**

# SKRIVNOSTI GOZDNIH DUHOV

Nekoč je v nekem mestu živel fant, ki mu je bilo ime Teodor. Imel je kratke temne, a skodrane lase, in oči sive kot megla. Star je bil dvanajst let in se je na vso moč skrival pred ostalimi ljudmi. Bil je namreč brez staršev in hoteli so ga vtakniti v sirotišnico.

Tako so ga enkrat opazili in začeli teči za njim. Skril se je za debelo, staro drevo. Niso ga več videli, a prihajali so vse bližje. Postalo ga je strah. Tedaj je na tleh zagledal nekaj majhnega, črnega. Zavedel se je, da gleda v lep, nabrušen, črn, drag kamen. Kar zazijal je. A ni okleval. Pobral je kamen. V enem samem trenutku ga je potegnilo v vrtnice barv, nato je padal, padal in padal, dokler ni treščil na tla. Kaj je bilo to? V roki je še vedno stiskal črni kamen. Ozrl se je okoli sebe in ni mogel verjeti svojim očem. Pristal je na trati, obdani z najlepšimi cveticami, blizu je bil tolmun in v njem tako bistra voda, da je Teodor v vsem svojem življenju še ni videl. Tedaj je zaslišal korake. Kamen je hitro vtaknil v svoj žep. In se skril za grm. Čutil je, da tisti, čigar korake je slišal, stoji nedaleč stran od grma. Zadrževal je dih. Tedaj je nežen, a odločen glas rekel: »Pridi izza grma, kdorkoli že si!« Teodor je počasi vstal. Zagledal je nekaj, česar se mu nikoli ni niti sanjalo. Pred njim je stal bel konj, bel kakor sneg. Iz glave mu je kugal dolg rog. »Samorog,« je dahnil Teodor. Tedaj se je samorog obrnil. Na njegovem zlatem sedlu je sedela lepa deklica, a nikakor ni mogla biti človek. Imela je goste, ravne zlate lase, vitko postavo ter temno modre oči, ki so spominjale na najgloblje morje. Oblečena je bila v zeleno obleko, narejeno iz najfinejše svile. Čez ramo ji je visel zlat lok in pa tok s puščicami. Z glave se ji je svetlikala tiara z vdelanim zelenim smaragdnom. A na njej je bilo še nekaj čudnega. Imela je dolga, zašiljena ušesa. Nekaj časa je zrla vanj, nato pa je na široko razprla oči: »Kamen imaš,« je dejala. Rekel ji je, da ga res ima. A še naprej je le zrla vanj. Dejala je, da je človek. Preplašeno jo je vprašal, kdo je potem ona. Zasmejala se je in rekla, da ji je ime Navzakia in da je hči kralja Ponilovcev. Tedaj je Teodor razumel.

Bil je v deželi, kjer so bivali prelepi ljudje, s čudnimi ušesi, ki so nosili loke, udomačevali samoroge... Nato ga je Navzakia vprašala, kako mu je ime. Odgovoril je, da je Teodor. Postala sta prijatelja. Navzakia je bila hitra in pogumna. Zaupala pa mu je skrivnost. Rekla je, da v njihov svet prihajajo gozdni duhovi, ki jih poskušajo uničiti. Vprašal jo je, kako jih poskušajo izgnati. Odgovorila mu je, da tega ne ve nihče. Le da ljudje postanejo čudni in se na koncu razblinijo. Teodor je vso noč premišljeval, kaj počnejo gozdni duhovi. Še preden pa je zjutraj posijalo sonce, je k njemu pritekla Navzakija. Bila je zelo prestrašena. Povedala mu je, da so se vsi Ponilovci razblinili. Tedaj pa je Teodor nekaj zagledal. Bližalo se jima je ogromno nekih čudnih meglic. Spoznala sta, da se proti njima bližajo gozdni duhovi. Bili so blede podobe vseh: samorogov, mladih in starih Ponilovcev in tam sta bila tudi Navzakiina starša.

Takrat je pred Navzakijo stopil njen samorog. Bolje rečeno duh samoroga. Šel je do nje in se podrgnil ob njo. Navzakija je kriknila in v trenutku postala duh. Duhovi so se napotili k Teodorju, da bi postal duh. A ni. Ni postal duh. Zakaj? Že v naslednjem trenutku je izvedel odgovor na lastno vprašanje. Imel je kamen. Potegnil ga je iz žepa in ga uperil v duhove. Vsi so se začeli vrtinčiti in na koncu izginili v kamnu.

Stal je kot vkopan. Na mestu, kjer so bili prej duhovi, so bili ljudje. Tudi Navzakija. Strmel je vanje in po licih so ji polzele solze sreče. »To niso bili duhovi, ampak naše duše,« je dejala. »Po naši smrti naj bi vse duše Ponilovcev odšle tja v kamen.« A kamen je neznano kako odšel na vaš svet. In duše niso mogle tja. In začele so delati to. Po mojem je to še najbolj verjetno.« Nasmehnila se je. Tedaj se je okoli njega spet začelo vrtinčiti. Vprašal je Navzakijo, če gre nazaj v svoj svet. Rekla je ja. On pa je dejal, da noče nazaj, saj ga bodo vtaknili v sirotišnico. Navzakija se je spet zasmejala. Prav tako kot takrat, ko sta se spoznala. Rekla je, da si nekaj lahko zaželi. Zamižal je in pomislil, da bi rad imel spet starše. Potegnilo ga je v vrtnice barv. Padal je, padal, padal ...

Ležal je v postelji. Vstal je. Bil je v sobi, kjer je živel, ko je imel starše. Torej so vse le sanje, sploh ni bil sirota, sploh ni bil v deželi Ponilovcev. Navzakija je bila le plod njegove domišljije. A ne. V žepu je zatipal nekaj trdega. Tisto je potegnil iz žepa. V dlani je stiskal črni kamen. Kamen se je zavrtel in izginil.

**Neva Accetto Vranac, 6. b**



## LISICA TATICA

Nekoč je živela neka lisica. Ta lisica je bila zelo zvita in je lagala. Nekega dne se je odločila, da bo spet kakšno ušpičila. Odšla je k zajcu na obisk. »Din don, din don,« je zazvonilo. »Kdo je?« je vprašal zajec. »Jaz sem, lisica.« »Joj, lisica, dober dan!« je rekel zajec. »Pridi noter, jo je povabil, »da se bova igrala!«

Lisica je postala kmalu lačna. Prezgodaj je za obrok, si je mislila. Vprašala je zajca, če lahko prenoči pri njem in se zlagala, da v hiši nima gretja in da jo zebe. Zajec, ki je bil pošten, ji je dovolil.

»Grega se igrat,« je nestrpen vpil, »da ti pokažem svoj nov vlakec!« In sta odšla v sobico. Ko je napočil čas za spanje, se je lisica utrujena ulegla v posteljo. Ko je zajček že spal, pa se je splazila v kuhinjo in ukradla skledo z orehi in jih pojedla.

»Jutro,« je naslednji dan dejal zajec. Lisica se je izgovorila, da mora domov, saj jo čaka veliko opravkov.

Ko se je vračala domov, pa je postala žejna. »O, glej, no, glej, krtkova hiša. On ima najboljše napitke.« Potrkala je na vrata, lepo okrašena s pisanimi vencami in vrtnicami. »O, dobro jutro, lisica. Bi kaj spila?« »Jaaa! Jagodni sok!« je vzkliknila. »Počasi, počasi. Najprej mi povej, kaj si naredila zajcu.« »K...k...kako ....v...v...veš?« je jecljala. »Slišal in videl sem po poročilih.« »Saj nisem bila jaz, ampak moja ses...« »Vse je pokazala kamera, ki jo ima zajec v kuhinji!« »Ampak meni tega ni povedal!« »Dobro, da vem to samo jaz, saj imam poseben televizor, ki kaže vnaprej, kaj bo v dnevniku,« je dejal odločno. »Oh, dragi krt, bi lahko to noč prenočila pri tebi, saj je moja hiša predaleč, pa še gretje mi ne dela?« si je spet izmislila. »No, ne verjamem ti, ker si že kradla, in ti ne zaupam!« »Proooooosim!« je milo prosila. »Hm .... No... prav. Obljubi, da ne boš kradla.« »Ja!«

Ko je krt že trdno spal in smrčal, se je lisica splazila do hladilnika in ukradla celo plastenko jagodnega soka. Glu-glu in že je bila plastenka prazna. Krt pa ni povedal lisici, da se njegova velika vojska mravljič skriva pri hladilniku in je ponoči budna. Mravlje so to videle in si zapisale. Zjutraj so vse od a do ž povedale in prebrale, kaj so videle. Lisica je krtu vse prikrivala.

Krt je vsem naokrog povedal, kaj se je zgodilo: zajcu je včeraj ukradla skledo z orehi, njemu sok, že zdavnaj nazaj je veверици Agati ukradla lešnikovo pecivo, pa še malemu srnjaku Tončku sveže jagode.

Prijatelji so predlagali, da bi priredili lažni festival, kamor bi prišla lisica in bi dobila nov vzdevek. Zgodilo se je naslednje jutro. Izdelali so listek, na katerem je pisalo:

*Danes, 17.10. 2013, je mali festival, kjer se je in pije. Pridite v Malo mesto na Vojkov trg.*

*Vljudno vabljeni!*

*Gospod Lan Simovič*

Listek so nalepili na lisičina vrata. Lisica je res prišla v Malo mesto, kjer so jo vsi čakali. Vsi, ki so prišli, so takoj umolknili.

»O, naša lisička, malo zamujaš. Slišali smo, da kradeš. Toliko si že ukradla, da si preseгла mejo. Vsi imamo toliko pritožb zaradi tvoje kraje. Zato zahtevamo od tebe, da vse vrneš,« je dejal krt. »Zato smo se odločili, da te bomo klicali ... klicali te bomo ...« »Nehajte!« »Klicali te bomo Lisica tatica!« so vzkliknili vsi v en glas.

In potem so lisico do konca njenih dni klicali Lisica tatica. Tako je lisica brez imena dobila vzdevek zaradi svojega ravnanja.

Ob tej zgodbici se je zapisala tudi tale pesmica.

### LISICA TATICA

Lisica, ti nisi kraljica,  
da kradla nam boš.  
Saj vzdevek smo t' dali-  
tatica nam boš.

Kradeš vse dneve  
in tud' c'lo noči,  
namest' da b' služila,  
a dnarja pa ni.  
Zdaj mor's še plačat,  
a dnarja pa ni.  
Vse sprot' nam mor's vračat',  
joj, škrtja pa si!



Ilustracija: Maša Lavrič, 7. a

**Živa Višnji, 3. a**

## NEKOČ NA DIVJEM ZAHODU ...

Nekoč na Divjem zahodu nedaleč od puščave je stalo veliko mesto. Imenovalo se je San Riccardo.

Na glavnem trgu je stala razkošna hiša, v kateri je živel grof George tretji. Grof je imel sedem hčera in enega sina. Sin je bil star komaj pet let in že se je igral s pravimi, toda ne nabitimi kavbojskimi revolverji. Ime mu je bilo Bill. Ko je bil star šest let, je odšel v šolo. Oče je velikokrat dobil pismo ravnatelja, da se Bill v šoli pretepa, toda oče se ni zmenil za to. Še naprej je razvajal svojega sina. V najstniških letih je Bill nekega dne videl mladeniča, ki je bral knjigo o kavbojih. Hitro je stekel domov in prepričal očeta, naj mu kupi vse knjige o kavbojih, ki so v mestu. Ko je dobil to, kar je hotel, je kakor hitro je mogel stekel v sobo. Iz sobe ga ni bilo tri tedne in pol. Oče je jezen prišel k njemu in ga poskušal zvleči iz sobe, toda zaman. Bill je bral in bral, dokler ni vsega prebral.

Leta so tekla in prišel je čas, ko bi Bill moral postati plemič. Toda Bill tega ni hotel. Hotel je namreč postati kavboj. Ko je oče to izvedel, se je tako razjezil, da je pograbil vse Billove knjige o kavbojih in jih vrgel v ogenj. To je Billa tako razžalostilo, da je pograbil svojih nekaj dolarjev, hrano in pijačo ter za vedno zapustil svoj dom. Šel je na trg in si kupil nekaj stvari, ki ji je rabil. Kupil si je klobuk, kavbojke, srajco, brezrokavnik, revolver, konja in konjske ostroge. Ko je kupil vse stvari, je zajahal konja in odšel proti mestnim vratom. Še zadnjič je od daleč pogledal svoj dom in odšel. Nenadoma je zaslišal, da za njim jezdi tudi njegov oče in da ni prav vesel. Bill je hitro konja spravil v galop. Nekaj kilometrov je galopiral in ugotovil, da tako ne gre več naprej. Prijel je za svoj revolver, ga napel in ustrelil očetovega konja, da sta oba padla na topel pesek puščave. Bill je v joku odjahal naprej.

Kmalu je prispel v majhno mestece, kjer je bilo polno kavbojev in konjev. Ko je že hodil proti lokalu, da bi si privoščil kavo, ga je po levi rami udarila pest. Obrnil se je in že jo je dobil še po obrazu. Obrisal si je kri in se prepričal, kdo ga je namahal. Pred njim je stala stroga važna postava, ki je nosila črn plašč, črne škornje, klobuk in revolver. Imela je temno rjave, skoraj črne lase, brke in ošiljene obrvi, iz ušesa pa mu je visel majhen zlat uhan. Že je neznanec pripravil pest, da bi ga še enkrat mahnil, a je naenkrat močno zaropotalo. Moški se je zgrudil na tla. Bill je vstal in vprašljivo pogledal gospoda, ki mu je rešil življenje. Bil je šerif, ki je skrbel za varnost v tem mestu. Bill ga je povabil na kavo, ki si jo je prej želel. Šerif mu je razložil, da je moški, ki ga je prej mahnil, najboljši kavboj na Divjem zahodu in da mu je ime Steve. Šerif je spil kavo, se zanjo zahvalil, poslovil in odšel. Ko je Bill pil še zadnji požirek, se je pred vrati zaslišal strel. Hitro je stekel pogledat, kaj se je zgodilo. Videl je šerifa, ki je ustreljen ležal na tleh. Bill je bil prepričan, da ga je zagotovo ubil Steve. V daljavi ga je videl, kako galopira iz mesta. Še sam se je z konjem pognal za njim. Steve je prijel revolver in ustrelil proti Billu. Tudi Bill je ustrelil in zadel njegovega konja. Ko je Steve padel s svojega konja, je tudi Bill padel s svojega. Pobrerala sta se in stekla drug proti drugemu. Ko sta si bila dovolj blizu sta skočila skupaj in se premlatila. Ko je imel Steve tega dovolj, je zgrabil nož in Billa zabodel. Bill se je prijel za ramo in poskušal ustaviti krvavitev. Proti njemu pa je s pištolo hodil razjarjeni Steve. Kar naenkrat je počilo in Steve je padel. Bill se je uzrl v desno stran in zagledal svojega očeta, ki je v roki držal pištolo in jokal. Steve je umrl, Billu pa tudi ni bilo več pomoči.

Če mesta San Riccardo še niso podrli, v njem še zdaj stoji Billov grob.

**Lenart Bartol, 6. a**

**OTROK PRIPOVEDUJE (Cesarjeva nova oblačila)**

Sem otrok in živim v premožni družini. S staršema živim v veliki hiši in vrtu, velikemu kot travnik. Naša družina slovi po tem, da radi pomagamo revežem.

Ker smo premožni, naša hiša stoji tik ob cesarjevem dvorcu. Z okna svoje sobe lahko vsak dan vidim cesarja, kako se nag sprehaja po sobi in vpije:«Joj,nič novega nimam za obleči. Želim si nov vzorec in nove barve.»

Ja, naš cesar je nor na obleke, vse da samo za to, da je lepo oblečen. Ne skrbi ne za vojsko ne za mesto. Za te stvari skrbimo mi, premožnejši meščani.

Nekega dne sta v mesto prišla dva sleparja. Hotela sta zaslužiti s prevaro. Slišala sta, da je naš cesar naiven in lahkoveren ter nor na obleke.

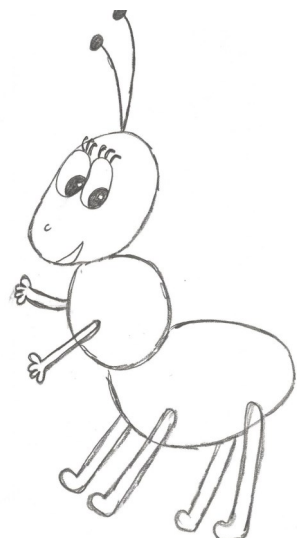
Odšla sta na dvor, cesarju dejala, da sta tkalca, ki stketa tako blago, ki ga ne vidi neumen in nesposoben za svojo službo. Cesar jima je verjel. Že vnaprej jima je dal veliko denarja ter jima dal najboljšo kitajsko svilo ter zlat sukanec. Dobivala sta tudi najboljšo hrano. Iz našega vrta sem videl v sobano, kjer sta tkalca tkala.

Vse, kar sta dobila, sta dala v žepe, na statve pa nista dala niti nitke. Za to sem vedel le jaz.

Kmalu je prišel delo pogledat stari pošteni minister, ki se je zbal, da bo izgubil službo, zato je lagal, da vidi vzorec in barve. Kmalu je prišel še drugi minister in zgodilo se mu je enako kot prvemu. Kasneje je prišel še cesar, tudi ta si je lagal.

Cesar je ugodil sleparjema in je obleko oblekel za veliko procesijo. Na procesiji so vsi hvalili obleko. Jaz pa sem se odločil, da povem resnico. Zakričal sem: «Saj nima ničesar na sebi!!!» Cesar je spoznal prevaro. Odločil se je, da ne bo več lahkovoren in naiven. Sedaj pa tudi on nameni nekaj denarja vojski in mestu.

**Vesna Vrhovnik, 6. b**



Narisala: Patricia Đokić

## Mravljinine težave

Za devetimi skalami in devetimi lužami je nekoč stalo majhno mravljišče. Iz majhnega mravljišča pa je kmalu zraslo veliko mravljišče. V tem mravljišču je živela zelo lepa in pametna mravljica Mimi. Bila je glavna iskalka hrane. Nobena druga mravlja ali mravljinec niso bili zmožni najti dovolj hrane za celo mravljišče. Mimi je plavala kot riba. Bila pa je bolna. Že od takrat, ko se je izlegla, je imela bolna stopala. Vsak dan je morala ob zori za nekaj sekund stati na čudežnem rečnem kamenčku. Če tega ni storila, so jo stopala tako bolela, da ni mogla stati na njih.

Imela je sestrico, ki je bila malo manj lepa in malo manj pametna mravljica. Ime ji je bilo Bibi. Ni znala plavati, zato je bila ljubosumna na sestro.

Nekega dne je Bibi skovala peklenški načrt. Ponoči je sestri ukradla čudežni kamenček in ga vrgla v deveto lužo. Posledice so bile grozne. Mimi je obležala. Ker ni bilo drugega iskalca hrane, so mravlje čutile veliko pomanjkanje. Kdaj pa kdaj so že našle kaj za pod zob, vendar ne dovolj. Mravlje so počasi hirale. Bibi je videla, da ni storila prav. Želela je popraviti napako. Vendar je bil kamen na dnu devete, najgloblje luže. Razen Mimi pa nobena mravlja ni znala plavati. Bibi se je odpravila iskat koga, ki bi jo naučil plavati. Hodila je tri dni in tri dni ni zatisnila očesa. Končno. Zagledala je mlade račke, ki so se ravno učile plavati. Želela se jim je pridružiti, vendar jo je mama raca grdo odrinila. Med malimi račkami pa je bil tudi prijazen mladi raček. Odločil se je, da bo pomagal mravljici. Zvečer, ko so se rački odpravili spat, sta naskrivaj čofotala po mlaki. Po nekaj dneh je Bibi že naredila par zamahov. Še sta vadila, vendar je bil raček zelo nenaspan in je nekega dne zaspal med plavanjem. Mravljici ni preostalo drugega, kot da je po pomoč odšla k mami raci. Raca ga je rešila, nato pa oba zapodila. Vračala sta se k mravljišču. Mravlje so lačne ležale naokrog. Nujno sta morala hitro ukrepati. Naredila sta načrt. Raček bi z Bibi na hrbtu plaval po luži, in ko bi Bibi zagledala kamen, bi se potopila in kamenček izvlekla na račkov hrbet. Ker pa sta bila sestradana in brez energije, nista mogla izvesti načrta. Celo noč sta tuhtala, kaj naj naredita. Tavalata sta po gozdu, pa nista našla ničesar za pod zob. V mravljišču je živel tudi zelo bister mravljinček. Dobil je odlično idejo, da bi Mimi naložili na račkov hrbet in bi poiskala kaj hrane. Bibi in raček bi se lahko najedla in šla po kamen.

Tako so tudi naredili. Ko je Mimi ozdravela, je lahko poiskala dovolj hrane. Mravlje so bile jezne na Bibi zaradi njenega ljubosumja je celo mravljišče stradalo. Ampak Mimi je mislila drugače. Bibi je pohvalila, saj je ta sprevidela svojo napako in stvar popravila. Mravelj, ki bi potem z račkom vred tako srečno živeli, še dolgo ne bo na svetu.

**Urša Mati Djuraki, 6. b**

## Bilo je dolgo, vroče poletje ...

Narava, živali, nekaj, kar mi je poleg športa zelo všeč. Že ko sem bila še čisto majhna, sem rada stikala za najrazličnejšimi živalmi, nabirala cvetlice in si jih ogledovala. Zame je bilo to nekaj najlepšega. Še danes mi je všeč, kadar v miru sedim sredi travnika, prekrita s cvetočimi cveticami, in poslušam oglašanje ptičev, murnov, hkrati pa opazujem rastline, ki se pozibavajo v rahlem vetru.

Mogoče sem se prav zaradi tega tako razveselila počitnic na Švedskem. Vedela sem, da je tam zelo lepa in raznolika narava, ki je ob vsakem letnem času pravi raj za oči. Travniki so kot kakšna zelena, lepo stkana preproga. Polja se bahajo z najrazličnejšimi rastlinami, katerih barve se prelivajo kakor barve na platnu. Vse to sem vedela in komaj čakala, da vidim. Niti sanjalo pa se mi ni, da vidim lahko tudi katero od zanimivih in redkih živali.

Bilo je popoldne. Dobro volje smo se sprehajali po poti ob morju, ki je vodila mimo travnikov, kjer je iz grma včasih priskakljajal tudi kakšen zajček, v daljavi pa so se sprehajale srne, srnjaki in včasih tudi kakšni losi. Nad nami so letali ptiči in galebom podobne živali, ki so se zaganjali na morsko gladino in lovili ribe. Bilo je kot v rajju, ko nas je zmotil nek čuden prizor.

Nedaleč stran se je nekaj velikega, težkega, sivega premaknilo in padlo v morje. Izgledalo je, kot da bi velika skala zaradi neznanega razloga padla v morje. A ko se je prizor vnovič ponovil, smo z zanimanjem odhiteli tja. Srce mi je močno razbijalo in od radovednosti in razburjenosti bi me skoraj razneslo. Že skoraj tekla sem, da bi razrešila to skrivnost, ko se je pred mano pojavil nihče drug kot tjulenj. Bila sem razburjena, saj verjetno nima vsak te možnosti, da bi videl trop tjulnov le kakih pet korakov stran. Obstala sem na mestu kot kamen, le oči sem premikala in spremljala vsak njihov gib. Še dihati si nisem upala, da jih ne bi prepodila. Bili so nekoliko zavaljeni, debeli, kakor velike sive gmote. Premikali so se počasi in vsake toliko časa popadali v morje. Morali so napeti vse svoje moči, da so zopet prilezli nazaj na skalo. Bili so zelo smešni in zabavni. Oglašali so se s čudnimi zvoki in imeli so nagajive, svetle oči. Sama pa sem stala tam, kot da bi me kdo z lepilom prilepil. Nekajkrat sem se opogumila in se jim približala, a so se takoj zapodili v morje. Po nekaj poskusih sem odnehala in se zopet «prilepila» na tla. Ves čas so bili tjulni zelo igrivi, smešni in zabavni. Sredi njihove igre pa me je preblisnila neka črna misel.

Spomnila sem se tjulnov, ki smo jih nekaj dni nazaj videli v živalskem vrtu. Bili so zaprti v majhni ogradi. Vsako minuto jih je gledalo nešteto ljudi, vsak dan so poslušali hrumenje avtomobilov, otroški jok, smeh, namesto da bi živeli tu v naravi, kjer imajo mir, jih nihče ne moti in namesto nadležnih zvokov poslušajo veter, morje in ptice. Kako nesrečni morajo biti, verjetno sploh ne vedo, kako je živeti v naravi in biti svoboden. Šele sedaj mi je postalo jasno, zakaj so imeli tako žalostne oči in zakaj so bili tako leni in se niso igrali. Bili so pravo nasprotje tjulnov, ki so se igrali pred moji očmi. Ko sem to premlevala, mi je bilo hudo. Zakaj smo ljudje zlobni in živalim vzamemo svobodo ter niti pomislimo ne, kako bi bilo nam, če bi nas nekdo zaprl v kletko. Spreletavali so me mešani občutki.

Takrat sem se odločila. Ne bom več tako pogosto obiskovala živalskih vrtov, ampak bom raje pogledala okoli sebe in mogoče odkrila kakšno žival, ki je živalskem vrtu ni. Res je v živalskem vrtu lepo opazovati živali, a ni več tako zabavno, če veš, da smo jim vzeli svobodo. Ko sem sprejela to odločitev, sem se počutila lažjo in s hitrimi koraki sem stekla za starši.



# Bilo je dolgo in vroče poletje (črtica)

Velikokrat se vprašam, koliko je na svetu domačih živali, ki poleti trpijo, medtem ko so njihovi lastniki na dopustu. Nekateri svoje ljubljence preprosto zaprejo v hišo, kjer jim primanjkuje hrane in vode, drugi jih odpeljejo v zavetišče, nekateri pa jih kruto odvržejo kar na ulico. Tudi jaz imam domačo žival, psičko Lori, k sreči pa med počitnicami nikoli nimam skrbi, kaj bo z njo, saj jo vedno odpeljem k babici in dedku, kjer je dobrodošla ter je zanjo odlično poskrbljeno.

Tako je bilo tudi letos, ko smo se z družino odpravili za deset dni na italijanski otok Sardinija. Težko sem se poslovila od svoje črne kepice, a se hkrati že veselila počitnic. Prispeli smo v prelepo mesto Alghero, kjer smo bivali v majhni hišici sredi idiličnega oljčnega nasada. Ko sem se prvo jutro zbudila, je moj pogled objel oljke, pomaranče, limone, fige, nato pa o groza! Na cesti sem zagledala črnega mačka. Mislila sem, da je mrtev, saj so ga obletavale muhe, bil je popolnoma shiran ter se ni premikal. Ustrašila sem se ter stekla v hišo po brata. Ko sva prišla ven, pa je maček sedel pred našimi vrati ter izpuščal hripave zvoke, ki naj bi bili podobni mijavkanju. Videti je bil hudo bolan, saj je kašljal, smrkal, videle so se mu vse kosti, na določenih mestih mu je izpadla dlaka. Obšlo me je sočutje do te uboge živali in tako hudo se mi je zasmili, da sem mu brž nalila malo mleka. Nato pa nisem vedela, kaj naj storim, saj sem se borila z občutkom, da je maček hudo bolan in se lahko okužim tudi jaz, ter s tem, da se ga moram usmiliti in mu pomagati. Zmagalo je sočutje in odločila sem se, da mu bom pomagala.

Kasneje tega dne smo ugotovili, da je lastnik hišice, v kateri smo bivali, tudi lastnik mačka. Začutila se toliko sovraštva ter prezira do tega človeka kot še nikoli v življenju. Nisem in nisem mogla sprejeti, da nekdo s svojo živaljo ravna tako grozno. Še isti dan sem odšla v trgovino ter mu kupila mačjo konzervo. K sreči smo imeli s seboj tablete, ki bi ga lahko pozdravile. In tako se je za bolnega mačka začelo deset dni terapije. Že po nekaj dneh mu je šlo na bolje. Volja do življenja se mu je vrnila in njegova črna dlaka je zasijala kot še nikoli poprej. Izkazalo se je, da ima naš muc neverjeten karakter. Bil je prikupen, prijazen in najbolj hvaležen maček, kar sem jih kdaj videla. Vsi smo se navezali nanj in prav tako se je on navezal na nas. Vsak dan, ko smo odhajali na plažo, nas je pospremil do avta, ko smo se vrnili domov, pa nas je čakal pred vrati in ponoči je pred njimi celo spal.

A prekmalu je nastopil dan odhoda in spraševala sem se, kaj bo sedaj z njim. Bo preživel ali ponovno shiral? Ko sem se usedala v avto, so me skoraj oblile solze in še zadnjič sem pogledala svojega muca, kako je sedel na dovozu, mahal z repom, gledal za avtom in mislil, da se popoldne zopet vidimo. A kaj ko ni vedel, da je to slovo in da mora sedaj sam poskrbeti zase.

Ko sem prišla domov, me je ob pogledu na mojega zdravega, črnega kužka, ki se je valjal po kavču, zopet obšla huda žalost in pomislila sem, kako je svet krut in nepravilčen. Tisti večer sem zaspala v upanju, da za mojega mucka skrbijo drugi turisti.

**Zala Kampjut, 7. b**

## IN SPET JE TU JESEN

Poletne počitnice so spet hitro minile. Prišla je jesen in z njo seveda šola, ki sem ji komaj ušel za dva meseca. Brezskrbne in brezdelne dni, namenjene zabavi in počitku, so zamenjali dnevi učenja in opravljanja domačih nalog, kot je ta spis. Spet sem moral vklopiti glavo, ki je dva meseca plavala med oblaki le z občasno mislijo, kaj bom počel naslednji dan. Začetek šole je vsekakor najtežji in obenem tudi najlažji del šolskega leta. Najtežji je zaradi konca počitnic in začetka pouka, ker se moramo odreči brezdelju, in najlažji, ker še vsaj tri ali štiri tedne ni spraševanj in testov.

Zdaj me vsak dan prezgodaj zbudi budilka. Vedno, ko se zjutraj odpravljam v šolo po še vedno isti poti kot že osem let do sedaj, mi misli uidejo v vroče poletne dni, ko sem še lahko spal skoraj do poldneva in preostanek dneva počel, kar sem hotel, medtem ko se je na šolskih knjigah nabiral prah. A na žalost so vroče dni zamenjale nižje temperature, pogostejše padavine in kmalu bo prišel še sneg.

Pridem v razred, zagledam že znane obraze sošolcev in učiteljev in si mislim, da se ni prav nič spremenilo. Ampak v resnici se je nekaj spremenilo. To je zadnje leto, ki ga bomo preživeli skupaj, potem se bodo naše poti ločile in le redki bodo ohranili stike med seboj. Poleg tega je tudi nova snov težja kot snov prejšnjega leta in tudi učitelji od nas pričakujejo več kot v preteklih letih. In nikakor ne smem pozabiti na valetu, ki nas čaka ob koncu šolskega leta. Zdaj moram začeti resno razmišljati, na katero šolo se bom vpisal po končanem devetem razredu, a če povem po pravici, nimam nobene ideje, imam pa še vsaj nekaj mesecev časa, da se odločim.

Ker sem do sedaj v tem spisu večinoma našteval slabe lastnosti začetka pouka, moram poudariti še dobro plat. Po dveh mesecih končno vidim prijatelje, s katerimi bom med odmori razpravljaj o težavnosti snovi ali o določenih predmetih, in po pouku z njimi preživljal prosti čas na igrišču in doma. To je pravzaprav edina dobra stran šole, poleg tega, da vsak dan iz šole odnesem nekaj novega znanja.

Čeprav se nisem ravno veselil konca počitnic in začetka pouka, vem, da bo to šolsko leto hitro minilo in prišle bodo nove počitnice. To leto je moje zadnje leto v osnovni šoli skupaj s prijatelji, ki sem jih tukaj spoznal. Tokrat sem se zadnjič po počitnicah vrnil v znan razred. Po naslednjih počitnicah bom prišel v neznan razred, vendar mislim, da si bom tudi tam našel prijatelje, tako kot sem si jih tukaj. Zato se moram to leto nasploh potruditi, da si ga bom zapomnil kot zadnje, a najboljše leto v osnovni šoli.

**Miha Božnar, 9. a**

## IN SPET JE TU JESEN

Še zelo dobro se spominjam, kaj vse sem delala to poletje. Druženje s prijatelji, ležanje na soncu, izleti, nakupovanje; skratka, čim bolj intenzivno sem poskusila izkoristiti čas, ki ga imam med poletnimi počitnicami. Takrat mi namreč ni treba misliti na šolo, na učenje, spraševanje, teste in domače naloge. Tudi letos so počitnice enostavno prehitro minile. Kot bi mignil je nastopil 2. september in ponovno sem dala z zvezki napolnjen nahrbtnik na rame in odkorakala v šolo.

Ko sem prvi dan prispela v šolo, sem opazila, da so se vsi prijatelji malo spremenili. Nekateri so zrastle, nekateri imajo krajše, drugi daljše lase, kakšen med njimi se je tudi pobarval, imajo nova oblačila. Vse to sem takoj zaznala, saj jih kar nekaj časa nisem videla. Na nek način sem bila vesela, da se je šola spet začela. Po drugi strani pa sem bila tudi žalostna, kajti sedaj ne bom imela več toliko časa, da bi počela vse stvari, ki sem jih lahko med počitnicami. Poleg tega je to leto zame zadnje na tej šoli.

Letos sem namreč prišla v deveti razred, ki je moja končna postaja devetletke. Ne vem, kaj naj si pravzaprav mislim o tem. Vsi, ki sedaj že obiskujejo gimnazijo, mi svetujejo, da naj uživam v tem zadnjem letu. Pravijo, da imajo gimnazije veliko strožja pravila igre in da bom močno pogrešala svoje sošolce, tudi če mi nekateri od njih gredo še tako na živce. Ko sem premišljevala o tem, me je postalo celo malce strah. Strah pred odraščanjem, strah pred izgubo prijateljev in strah pred naslednjo stopnjo šolanja. Tako sem se odločila, da bom poskusila čas v devetem razredu kar se da pozitivno in zavestno doživeti.

Ja, ja, jesen nam prinese začetek šole in hkrati odnese poletne radosti. Toplih dni je nenadoma konec. Nič več poležavanja na soncu. Nič več lizanja slastnega mrzlega sladoleda. Nič več plavanja v morju. Pogrešala bom to brezskrbnost in sproščenost, ki jo občutim vsako poletje. Pogrešala bom tudi majice s kratkimi rokavi, kratke hlače in obleke, ki plapolajo v toplem poletnem vetru. Sedaj bom morala namreč obleči debele jakne, tople čevlje, dolge hlače in začeti s pitjem grenkega zeliščnega čaja. Jeseni nastopi tudi malce neprijetno deževno obdobje. Temperature se spuščajo in dnevi se krajšajo. Od vsega pa mi je najbolj neljub mrzel jesenski veter, ki piha zagotovo takrat, ko si tega najmanj želiš.

Seveda ima jesen tudi dobre lastnosti. V jesenskem času se kljub nižjim temperaturam z užitkom sprehajam naokoli in opazujem, kako listi na drevesih izgubljajo svojo zeleno barvo in se postopoma obarvajo rdeče, rumeno, oranžno in nato še rjavo. Ko opazujem te žareče in tople barve narave, se počutim, kot da je ves svet začaran. V tem letnem času najraje naredim sprehod do parka, se usedem na klopcu in opazujem veverice, ki skačejo iz enega drevesa na drugo. Če je katera od njih malo bolj pogumna in pride bližje, ji ponudim kakšen oreh ali dva in z nasmehom gledam, kako ga hitro zagrabi in steče v naslednje grmovje. V takšnih trenutkih dobi zame jesen pravi pomen in poseben čar.

Letošnje šolsko leto naj bo šolsko leto pozitivnih misli. Tudi če mi kaj ne bo všeč, se bom vsekakor potrudila in gledala na pozitivne strani življenja, saj sem spoznala, da si lepe trenutke lahko ustvarimo le mi sami. Nikoli nam namreč ne more vse ugajati. Tako kot jesen, ki ima meni ljube in manj ljube strani. Pomembno je, kako jih mi ovrednotimo in sprejmemo.



**Ina Boelsing, 9. a**

Matija Budja, 3. a

## Premagala sem strah

Ko sem bila še majhna deklica, sem se bala zdravstvenih domov, zobozdravnic in podobnih neprijetnih reči. Tega sem se bala, saj sem kot majhna imela nezdrave zobe. Tudi če sem si jih redno in večkrat dnevno umivala, se moje nočne more ni moglo odpraviti. Nekega dne pa sem se strahu pred zdravniki otresla.

Kot majhna deklica sem živela v bloku. Zraven njega je stal tudi vrtec, v katerega sem hodila. V njem sem se zabavala, saj sem oboževala učiteljico, ki sem jo imela. Po drugi strani pa sem vrtec tudi sovražila. Moji sošolci so me vedno zmerjali, da imam grde zobe in da sem čudakinja. Bilo mi je hudo, vendar se nisem zmenila za njih.

Nekega dne, ko sem prišla domov, se mi je zgodilo nekaj, česar nisem želela slišati. Pricapljala sem v sobo in se preoblekla. Nato je v sobo prišla mami in mi povedala, da grem jutri nujno k zobozdravniku. Ko sem zaslišala besedo zobozdravnik, me je zmrzilo. Bila sem žalostna, saj si tega nisem želela.

Končno je nastopil usodni dan. Že ko sem vstala, sem vedela, kaj me čaka. Vedela sem, da se temu ne morem izogniti in sem vstala iz tople postelje. Ko sem se oblekla, si uredila frizuro in se obula, sem se pripravila na odhod. Mami je odprla vrata in nato sva odšli. Ko sva se usedli v avto, me je prijel strah. Med vožnjo sem razmišljala o zdravnici, o vsem priboru in orodju, ki ga je imela, in o luči, ki mi je vedno svetila v oči tako močno, da sem mižala. Prišli sva tja in mami sem močno stisnila za roko. Hodila sem po stopnicah in takrat zavohala tisti vonj po zdravstvenem domu, ki me je vedno zmrznil. Nato sem se usedla in čakala. Tam me je zeblo in bila sem tiho, takrat pa je zdravnica odprla vrata in zaklicala moje ime. Vstopila sem v sobo, se usedla na stol in se predala. Odprla sem usta in čakala, da opravi s tem. A ne, ko sem bila pripravljena na vrtanje in draženje zob, se to ni zgodilo. Začudeno sem pogledala zdravnico. Takrat je moji mami le povedala nekaj stvari o mojih zobeh in me potolažila, da mi ne bo več treba vrtati po zobeh in podobno. Takrat sem se razveselila, stopila na tla in objela mami. Nato sem se poslovila in s srečo v očeh zapustila sobo.

Takrat mi je odleglo. Videla in spoznala sem, da groznih stvari pri zdravniku ne bom več doživela. Od takrat naprej se zdravnikov in zobozdravnikov več ne bojim. Tistega dne sem premagala strah.

**Nastja Prusnik, 7. a**

## KULTURNI DAN - OGLED FILMA KAUWBOY

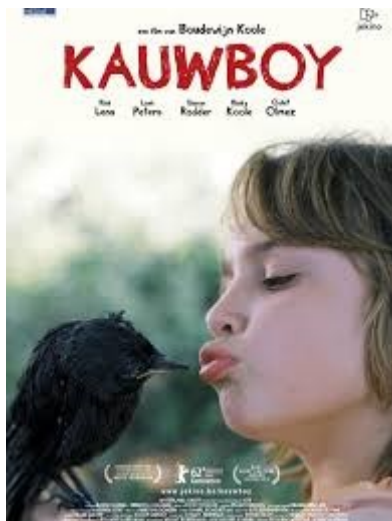


Foto: Kinodvor.si

*V sredo, 18. 12. 2013, smo si učenci od 6. do 9. razreda v Kinodvoru ogledali nizozemski film Kauwboy. Film govori o dečku Joju, ki nekega dne najde zapuščeno kavko. Reši jo in od tedaj skrbi zanjo. Hkrati pa se film dotakne mnogih perečih tem: osamljenosti, prebolevanja ljubljene osebe, družinskega nasilja, ljubezni in moči domišljije. V nadaljevanju pa si lahko preberete nekaj razmišljanj o filmu.*

### JOJO—DEČEK S KAVKO

Glavno vlogo v filmu ima deček Jojo. Ta se zelo rad potepa po poljih. Na enem od svojih izletov najde kavko, ki je padla iz gnezda. Z njo se takoj spoprijatelji in jo naskrivaj odnese domov. Jojo je star deset let in trenira vaterpolo. Je pogumen, saj kljub očetovem svarilu kavko skriva v hišo. Njegovo srce je usmiljeno, ker se odloči rešiti kavko. Velikokrat je Jojo tudi težaven, saj se tepe z očetom in grize nasprotnike pri vaterpolu. Njegova pokojna mama je bila po poklicu pevka. Joja njene pesmi pomirijo in razvedrijo. Jojov oče je nasilen in velikokrat pijan. A na koncu filma spozna svojo napako in začne ljubeče skrbeti za sina. Jojo je tudi zaljubljen v deklico Yenthe, ki vse dneve napihuje modre balone. Tudi ona obiskuje vaterpolo.

Film prikazuje Joja in njegov odnos do kavke, ki jo zadrži pri sebi. Očetu se to zdi slabo in narobe, saj meni, da živali sodijo v naravo.

Jojo pa je srečen, ker dobi novega prijatelja. Meni pa bi se zdelo pravilno, če bi kavko Jojo najprej odpeljal k veterinarju. Ta bi ocenil, kaj je za kavko najbolje.

V filmu me je najbolj presenetil tragičen konec, ko kavka umre. Film se mi je zdel žalosten, a poučen. Pokazal nam je, kaj je življenje.

**Pia Bratož, 6. b**



## KAUWBOY

### (razmišljanje o filmu)

Človek in žival se hitro navežeta drug na drugega. Živali so človekov najljubši prijatelj. Veliko filmov je posneto o prijateljstvu med človekom in živaljo. Mi učenci z OŠ Franceta Bevka smo si tudi ogledali en takšen film.

Jojo je desetleten fant, ki živi z očetom. Mama mu je umrla, a se Jojo pretvarja, da je na turneji po Ameriki. Potreboval je materino ljubezen in to, da mu kdo prisluhne, ker ga oče večkrat ni hotel poslušati. Bil je prepuščen samemu sebi, ker je bil včasih po cele dneve sam doma. Sam se je tudi rad igral v gozdu, kjer je nekega dne našel kavko.

Najprej jo je hotel vrniti mladičevi materi, zato je splezal na drevo skupaj s kavko, a mu je ptica padla na tla in se še dodatno poškodovala. V tem dejanju se kaže njegova poštenost, ker je hotel vrniti kavko njegovi materi, a hkrati tudi nepremišljenost, ker ni prej pomislil, da mu lahko pade z višine.

Bil je tudi zelo ljubeč, nežen in prijazen do kavke, saj je zelo lepo skrbel za ptiča, da ni poginil. Hranil in negoval jo je, da je kavka ostala zdrava.

Jojo in kavka sta nam prikazala ljubezen med človekom in živaljo. Skupaj sta počela marsikaj: jedla sta, spala in se igrala. Kavček je Joju pomagal, da ni bil več osamljen. Deček se je spoprijateljil z dekletom, ki je z njim trenirala vaterpolo. Tudi ona je spoznala Kavčka in ji je bil zelo všeč. Ptica in deček sta bila zelo navezana drug na drugega, zato se Jojo ni hotel ločiti od ptice, ko ga je oče zalotil z njo. Oče ni hotel, da bi se njegov sin preveč navezal na žival, saj bi ga njena smrt prizadela kakor smrt njegove mame.

Jojo ptici ni vzel svobode, ker je imela svobodo, ko je bila z njim, saj sta večkrat hodila v naravo, se igrala in se učila leteti.

Film mi je bil všeč, a mi je bil tudi žalosten, ker je kavka umrla. V filmu je lepo prikazano prijateljstvo med živaljo in človekom. Film prikaže čustva. Vsekakor se mi je vtisnil v spomin.

**Kiara Ferenc Stanko, 6. b**

## JOJO – DEČEK S KAVKO

Film je zelo ganljiv, ker prikazuje žalost ob izgubi ljubih oseb. Govori o dečku Joju, ki ostane brez matere in nato še brez ljube kavke. Počuti se zelo osamljen in večkrat sam kuha ali pere perilo.

Jojo je žalosten zaradi izgube mame in drugim to prikriva. Želi se je spominjati. To vidimo v prizoru, ko ji peče rojstnodnevno torto ter ko se z njo pogovarja po telefonu. Z očetom se Jojo ni razumel dobro. Večkrat se je počutil osamljen. Vesel je bil, ko je našel kavko. Ona mu je bila prijateljica. Poleg tega je Jojo spoznal prijetno dekle iz vaterpolske ekipe. Postala sta prijatelja.

Skupaj sta skrbeli za kavko. Oba sta jo zelo vzljubila. Jojo jo je poimenoval Kavkec. Skrival ga je v svoji sobi, ker se mu je zdelo, da mu ga oče ne bi dovolil obdržati. Na Kavkca se je zelo navezal. Oče pa je kavko nekega dne našel in prisilil Joja, da jo izpusti. Jojo pa jo je kmalu prinesel nazaj in jo skril v mamin glasbeni studio. Oče tja ni hodil. Izgubo žene je prenašal drugače kot Jojo. Jojo se je želel spominjati in praznovati njen rojstni dan, oče pa jo je želel pozabiti. Prav tako se nista strinjala glede domače kavke. Oče je želel, da jo Jojo izpusti, ker je vedel, da bo nekega dne poginila in bo Jojo spet žalosten. Jojo pa ni mislil na to in je želel Kavkca obdržati. Oče je imel prav. Sinu je želel dobro. Vendar se je Jojo na kavko tako navezal, da bi ga enako prizadela kavkina smrt, kot če bi jo za vedno izpustil.

Začetek filma me je presenetil. Jojo in oče se nista razumela in ni mi bilo jasno, kje je njegova mama. Počasi se mi je začelo dozdevati in film je postal žalosten, vendar zanimiv. Veliko prizorov me je ganilo.



Konec je bil srečen in hkrati žalosten. Jojo se je poslavljajal od Kavkca, vendar ga je oče začel razumeti in se mu je približal. Film je bil ganljiv in lep.

Urša Mati Djuraki, 6. b

## LJUDJE SMO USTVARJENI, DA LJUBIMO IN SMO LJUBLJENI

### (razmišljanje o filmu)



Jojo je mlad nizozemski fant, kateremu je pred časom umrla mama. To ga je zelo prizadelo in je zato zelo trpel. Živel je z očetom, s katerim pa, po mojem mnenju, na začetku filma nista imela najboljšega odnosa.

Jojo je po materini smrti vseskozi iskal osebo, ki bi mu nudila ljubezen, kakršno mu je nudila mati. Hkrati je pogrešal, da bi njega nekdo potreboval in da bi bil ljubljen.

Nekega dne je po popotovanju po gozdu pod drevesom našel obubožano ptico kavko. Ob pomoči svoji ljubljeni ptici je začutil ljubezen, ki jo je potreboval. Oče je bil mnenja, da živali in rastline ne sodijo v hišo, zato jo je

Jojo skrival pred očetom. Sam sem mnenja, da bi moral oče sinu dopustiti, da obdrži ptico in ji ponudi pomoč, ker je Jojo pri tem čutil, da nekemu daje ljubezen in ga nekdo potrebuje. Hkrati je s tem pomagal ptici, ki sama ne bi mogla preživeti. Pri skrivanju ptice mu je pomagala tudi njegova prijateljica Yenthe, ki je skupaj z njim trenirala vaterpolo. Mislim, da je Jojo potreboval prijatelje kot Yenthe, saj je s tem imel nekoga, s katerim se je lahko pogovarjal in ga je razumel. Z Yenthe se je zelo dobro razumel, saj mu je vedno želela le pomagati in ga je poslušala. Oče ni razumel Jojovega odnosa do ptice, ker ni razumel, da Jojo potrebuje nekoga, pa čeprav je to ptica.

Jojo in oče sta se poredko pogovarjala, četudi je Jojo vseskozi iskal pogovor z očetom. Mnenja sem, da bi bil njun odnos boljši, če bi se o svoji bolečini ob izgubi matere pogovarjala in glasno priznala, kako jima je hudo. Oče se je zavedal, kako njun odnos ni pravi in to je bil po mojem razlog, da je večkrat postal nervozen, agresiven in vzkipljiv. Njun odnos se je iz dneva v dan slabšal. Vrhunec slabega odnosa pa je bil, ko je Jojo pripravil praznovanje za rojstni dan, čeprav mu je oče to izrecno prepovedal. Mislim, da oče ni ravnal prav in da bi moral sinu pustiti, da za mamo žaluje na svoj način. V tistem trenutku je iz ene izmed sob priletela še kavka, kar je očeta tako razjezilo, da jo je spustil na prostost, čeprav je vedel, da Joju kavka pomeni veliko. Jojo je nato za nekaj dni zbežal v bližnjo prikolico. Med tem časom je oče razmislil o sinovi bolečini in spoznal, da njegov odnos do Joja ni pravilen. Zavedal se je, da bo moral nekaj spremeniti, če hoče pomagati sinu in sebi. Oče je spoznal, da sin potrebuje nekoga, kateremu bo lahko izkazal ljubezen, in nekoga, ki mu bo to ljubezen vračal. Ker to ni bil on, je Jojo svojo ljubezen delil s ptico.

Kavka se je po nekaj dneh vrnila, vendar se je zaletela v Jojovo kolo in umrla. V tistem trenutku je Jojo spoznal, da ni nihče kriv za smrt ptice kot tudi ne za smrt njegove mame. Oče je Joju pomagal pokopati ptico, skupaj sta na pokopu pela mamine pesmi. Z Jojom sta se več pogovarjala, se zblížala in njun odnos se je precej izboljšal. Ker sta se veliko pogovarjala, je bilo za oba lažje in sta bolečino ob izgubi mame in soproge lažje preživela.

Luka Banovič, 8. a





# DOŽIVETJE V EGIPTU

PIŠE: Maja Tršar, 7. a

Kaj je lepšega po napornem šolskem letu kot to, da greš na počitnice v daljno nepoznano deželo. Z družino smo brskali po katalogih in se odločili za Egipt. Starši so nama z bratom povedali, da je Egiptovsko morje polno koral in najrazličnejših pisanih rib. Oba z bratom se rada potapljava, zato sva se te morske eksotike strašansko veselila. Le ena stvar je bila, katere se nismo ravno veselili. Po televiziji so namreč poročali, da so v večjih mestih v Egiptu protesti, vendar pa so nam na agenciji povedali, da bodo počitnice v Egiptu popolnoma varne.

Torej, zgodilo se je. In tistega zgodnjega julijskega jutra smo že ob peti uri zjutraj bili v zraku in poleteli proti Egiptu. Na letalo sem bila navajena, saj to ni bil moj prvi polet. In končno! Prileteli smo v Egipt. Že med pristajanjem letala sem opazila veliko peska, malo hiš, predvsem pa malo rastlinja. Tik ob puščavi se je širilo morje. Ko sem stopila iz letala, me je zajela huda vročina. Čutila sem, da moram popiti nekaj požirkov vode. Po kontroli potnih listov smo potniki dobili svojega animatorja in se z avtobusom odpeljali proti hotelu. Vojakov, tankov in podobne vojaške bojne opreme ni bilo videti, zato pa smo se toliko bolj lahko posvetili poslušanju animatorja.

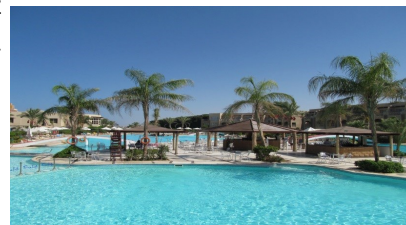
Ko smo prispeli do hotela, smo bili zelo utrujeni in lačni. Na srečo je bila hotelska soba zelo prostorna in v pritličju. Lačni smo odhiteli v jedilnico, kjer je bilo le še nekaj zadnjih gostov. A naši želodci so se kljub lakoti ob pogledu na nenavadno egiptovsko hrano kar skrčili. Tako smo bili prvi dan zadovoljni kar z ameriškim pomfrijem in dunajskimi zrezki. Moram povedati, da je bila izbira hrane izredno pestra, vendar za naše evropske okuse malce nenavadna. Jajc, svežega sadja in zelenjave nismo smeli jesti, saj njihova voda ni taka kot naša v Sloveniji. Pili smo lahko le vodo iz plastenk.

Zaradi političnih in verskih nemirov v Egiptu so bili prepovedani izleti v Kairo in druga večja mesta, ogledi piramid in križarjenje po Nilu. Le-ti bi bili v taki vročini tako in tako zelo naporni. Z bratom Domnom sva si od vsega najbolj želela snorkati. Snorkanje pomeni potapljanje z masko brez potapljaške opreme, običajno v bolj plitvem morju ob obali. In resnično. Nisva bila razočarana. V morju res niso plavale le sardele. Morje je bilo prijetno toplo, čisto, polno živahnih pisanih ribic, ki so švigale okoli prelepih koralnih grebenov. Z bratom sva imela tudi svoj koralni grebenček, ki sva ga vsak dan opazovala. Ob njem so plavale vedno iste ribice. Koral seveda turisti nismo smeli lomiti in si jih odnesti domov za spomin. To je bilo strogo prepovedano. Kazni za tovrstne kraje so zelo visoke.



Na plaži se je dogajalo marsikaj. Na soncu so se v ritmu zibale plesalke, ki so se učile afriških plesov. Med ležalniki je mrgolelo polno podjetnih trgovcev, ki so turistom prodajali svoje usluge. Bilo jih je kot čebel v panju. Tudi mene so prepričali, da si naredim frizuro iz kitk. Ta frizura mi je bila že od nekdaj všeč, zato sta mi mama in oče dovolila. Vsa zagorela in z novo frizuro sem bila par tednov podobna pravi Egiptičanki.

Povedati pa moram, da so bili egiptovski trgovci zelo vsiljivi. Če si v hotelski avli le pogledal v njihovo izložbo, se je pred teboj takoj prikazal trgovec in te »zvlekel« v trgovino ter začel razkazovati svoje izdelke. Na srečo sta mami in oči te pretkane trgovce že poznala, zato sta se trgovinam bolj izogibala.



Poleg tega, da smo vsak dan ob obali snorkali, smo se po kosilu in ko smo se morja naveličali, kopali v hotelskem bazenu. Kar iz bazena smo si lahko naročili pijačo in jo v bazenu tudi popili. »Eno coca-colo, prosim,« seveda v angleščini, in že je bila ledena pijača na pladnju.

Rdeče morje si bom zapomnila tudi zaradi izleta s podmornico in vožnje z ladjo s steklenim dnom. Podmornico sem videla že po televiziji, zato sem približno vedela, kakšna je. Čakala nas je sredi morja, kjer je bilo morje dovolj globoko. Do nje smo pripluli z ladjo. Vanjo smo se spustili po stopnicah navzdol. Dva po dva smo sedeli ob oknu, od koder smo opazovali morsko dno. V morju je bilo tudi nekaj ostankov razbite ladje in kipov. Okoli podmornice je, ko se je ta ustavila, plaval potapljač, ki je s hrano privabljal ribe. Te so priplavale v velikih jatah. Med njimi so bile tudi tune, ki jih ob obali na hotelski plaži nismo mogli videti, saj je bila voda zanje prenzka. Podmornica je bila zame zelo zanimivo doživetje.

Poleg vožnje s podmornico in ladjo s steklenim dnom smo si ogledali tudi akvarij, bližnje mesto, mošejo in tovarno zelišč, v kateri so iz zelišč izdelovali čaje, olja, mila, šampone in druge kozmetične izdelke. V mestu sem na cesti videla ljudi, ki so bili oblečeni v dolga oblačila, ženske pa so na glavah nosile rute. Starši so mi povedali, da so to muslimani. Le-ti zahajajo v mošeje. Mošejo smo si lahko ogledali le od zunaj, saj nas vanjo muslimani niso pustili. Ogledali pa smo si tudi akvarij, kjer sem videla tudi morske pse, moreno, skata, morske ježke in morske konjičke ter še veliko drugih rib.

Po tednu dni smo se morali vrniti v Slovenijo. Proti koncu počitnic sem se hrane že navadila. Poizkusila sem tudi njihovo domačo hrano. Z bratom pa ne bova pozabila čokoladnih palačink in egipčanskega kruha. Ta je zelo hrustljiv. Sorodniki so bili srečni, da smo domov prispeli živi in zdravi. Babica mi je povedala, da se je bala, da nas ne bodo pustili domov, če bi prišlo do prave vojne. Na srečo se je vse srečno končalo.

Egipt, morje, plaža in prečudovit morski svet so mi ostali v zelo lepem spominu. Odločila sem se, da si bom nekoč, ko v Egiptu ne bo več nemirov, ogledala tudi skrivnostne piramide.

### OSLEPEL ME JE, TA PRESNETI ODISEJ

Pozdravljeni, jaz sem kiklopski velikan. Lahko mi rečete tudi Polifem. Opisal bom usoden dogodek, ki sem ga doživel pred leti.

V tistem času sem še pasel ovce. Na naš otok Kiklopov je prišel mož po imenu Odisej. Nisem ga utegnil videti, saj sem imel veliko dela z ovci. Ko sem se tistega dne vračal s paše, sem opazil, da se iz moje votline kadi. Hitro sem šel pogledat in opazil, da je ogenj zanetil Odisej. Grdo sem ga pogledal ter ga nato vprašal, od kod prihaja in kje imajo ladjo. Odisej je vedel, da nekaj naklepam in se mi je zlagal. Potem je prosil za gostoljubje. Mislil sem si: »Gostoljubje?! Kakšno gostoljubje?!« Odisej mi je povedal, da mu od strani stoji vladar vseh bogov, Zevs. Povedal sem mu, da smo mi, kiklopski velikani, boljši od bogov.

V tistem trenutku me je prijela lakota. Snedel sem dva moža iz Odisejeve posadke. Potem sem moža vprašal, kako mu je ime. Ta pretkani človek je rekel, da mu je ime Nihče. Kar naenkrat mi je ponudil vino. Bilo je božansko. Nisem mogel prenehati piti. Natočil mi je enkrat, dvakrat, trikrat. Ko sem se ga napil, sem zaspal. Odisej je to izkoristil in me z lesenim kolom zabodel v oko. Bolelo je kot tristo koštrunov. Kričal sem in se zvižgal, tako glasno, da so pritekli vaščani in me vprašali, zakaj tako rjovem. Povedal sem jim, da me je oslepel Nihče. Začeli so godrnjati in so odšli nazaj spat. Zjutraj sem na pašo spustil svoje ovce. Pretipal sem vse, ampak samo po hrbtih. Bil sem tako nespameten, ker jih nisem otipal še po trebuih. Odisej in njegova posadka so se oprijeli ovčjih trebuhov in se tako izmuznili iz votline. Tako so jo srečno popihali. Slišal sem, da odhajajo s svojo ladjo. Vanjo sem vrgel skalo. Nisem zadel ladje. Potem sem prosil svojega očeta Pozejdona, če lahko Odiseju malo oteži pot. On je to uslišal. Še enkrat sem vrgel skalo in nato obupal.

S tem se moja zgodba konča. Če verjamete ali ne, še danes sem brez edinega očesa in še danes imam majhne ostanke lesenega kola.

**Andraž Rus, 7. a**



# Banksy



Večina umetnikov riše na platna, vendar to zagotovo ne velja za britanskega umetnika Banksyja. Svoje umetnine namreč upodablja v obliki grafitov. Njegove vrhunske umetnine se tako pojavljajo na zidovih stavb. Ta hip je v New Yorku in v okviru akcije "Bolje ven kot not" vsak dan ustvari eno ulično kreacijo.

Kdo je Banksy?

Njegova osebnost je popolnoma neznana. Vemo samo, da je

njegovo umetniško ime Banksy in da je iz Bristola v Veliki Britaniji, rojen pa naj bi bil leta 1974. Ustvarja od New Orleansa do Zahodnega brega v Palestini. Kje bo udaril naslednjič, ne vemo. Ve pa se, katera je njegova umetnina, saj jih objavlja na svoji spletni strani. Tako učinkovito zaščiti svoje umetnine, preden jih konkurenca dopolni ali uniči. Pojavila se je tudi nova športna kategorija: iskanje njegovih grafitov. Vsak jih hoče videti v živo, in to prvi. Srečen je lahko tisti, ki na svojo stavbi zagleda njegov grafit, saj njena cena poskoči za vsaj 100 tisoč evrov. Zato jih hočejo lastniki stavb ohraniti.



Kot je rečeno, je Banksy trenutno v New Yorku. Tam se mnenja o njegovih umetninah delijo. Ljudstvo je nad grafiti navdušeno, oblast pa ne. Župan Bloomberg, ki se ima za velikega podpornika umetnosti, meni, da grafiti predstavljajo razkroj družbe in neoblast. Zato jih hiti čistiti s pročelij stavb. Grafiti torej ne trajajo prav dolgo, zato v New Yorku poteka pravo tekmovanje, kdo bo prvi odkril njegov grafit. Vsi si jih želijo videti v živo, preden bodo uničeni.



In kaj Banksy upodablja na svojih grafitih? Tudi v New Yorku ohranja humor in družbeno kritičnost. Kritizira politiko, opisuje vsakdanje življenje, upodablja ljudstvo ... Na trgovino tipa "Vse po en evro" je upodobil azijskega dečka, ki šiva britansko zastavo. S tem je opozoril na problem globalnega izkoriščanja otrok. Za to blagovno znamko delajo azijski sedemletniki po sto ur na teden.

Za tiste, ki New Yorka ne bodo uspeli obiskati in si v živo ogledati njegovih umetnin, je torej na voljo splet - poleg njegove spletne strani je zelo zanimivo tudi njegovo objavlanje na Instagramu.



**Martin Simčič, 8. a**

## LOLEK IN BOLEK



Kdo se ne bi spomnil prikupnih bratov Loleka in Boleka? In kdo bi si mislil, da imata ravno to leto, ki je že tako leto okroglih obletnic, 50. rojstni dan.

Prvi, ki je dobil navdih za ti dve ljubki podobi, je bil Poljak Wladyslaw Nehrebecki, ki je opazoval obnašanje svojih sinov Jana in Romana ter ju poskušal upodobiti v popularni risanki, ki pa ni bila popularna le na Poljskem, temveč pa tudi pri nas v Sloveniji. V rojstnem kraju Bielsko Biala pa so jima postavili tudi kip.

Lahko bi rekli, da sta Lolek in Bolek predstavljala neko upanje za Poljake po 2. svetovni vojni. Potovala sta po svetu, kar je Poljakom takrat onemogočala železna zavesa.

Vir: Delo.si; STA

**Eva Bartol, 9. b**

# ZVEZDE NAŠEGA ČASA

## POZNAMO JO PO...

Za dežjem posije sonce (za film je prejela oskarja), Igre lakote 1, Igre lakote 2...

JENNIFER LAWRENCE



15. avgust 1990 (23 let)

Združene države Amerike

## ANEKDOTA:

Jennifer Lawrence je nedvomno doživela enega izmed največjih dosežkov v svoji igralski karieri, ko je prejela oskarja za najboljšo igralko. Trenutek je bil tako razburljiv, da se je na poti do odra celo spotaknila in padla po stopnicah. 22-letna igralka, ki je prejela nagrado zaradi vloge v filmu „Silver Linings Playbook,“ se je na stopnicah za trenutek prijala za glavo. Padla je najverjetneje zaradi razkošne obleke Dior Haute Couture, zaradi katere je zgrešila stopnico.

## ANEKDOTA:

Brad Pitt je vedno bolj ugotavljal, da se film The Devil's Own, ki ga je režiral ameriški filmski režiser in producent Alan J. Pakula in v katerem igra Pitt pomembno vlogo, vedno bolj odmika od scenarija, na podlagi katerega je sprejel ponudbo za sodelovanje v njem. Izjavil je, da je film polomija. Res je, da so scenarij nič manj kot sedemkrat napisali na novo in je njegova vloga postala karikatura. Nazadnje je Pitt zagrozil, da bo zapustil snemanje. V produkciji so mu odgovorili: »Ni problem. Ampak dolgujete nam 63 milijonov dolarjev.«

## POZNAMO GA PO...

Preberi in zažgi, Troja, 12 opic, Sedem, Neslavne barabe, Intervju z vampirjem...

BRAD PITT



FILIP FLISAR



18. decem-ber 1963 (49 let)  
Združene države Amerike

## NAJSLAVNEJŠI SMUČARSKI BRKI

Brki, ki jih pozna cel svet, pripadajo slovenskemu smučarju prostega sloga Filipu Flisarju.

**ROJSTVO:** 28. 9. 1987 v Mariboru

**VIŠINA:** 181cm

**DISCIPLINA:** smučarski kros

(smučanje prostega sloga)

**SMUČI:** Elan



## TUDI DEKLETA DIRKAJO

Nina Jerančič je edina ženska dirkačica na svetu, ki je tekmovala v moški konkurenci avtomobilističnih tekmovalj.

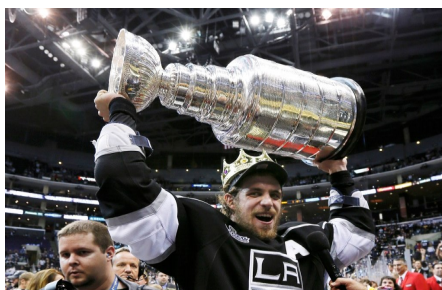
**ROJSTVO:** 30. 5. 1977 v Ljubljani

**DISCIPLINA:** avtomobilizem

**KARIERA:** trenirati je začela pri devetih letih. Študirala je ekonomijo. Danes dela tudi kot športna novinarka na POP TV. Še posebej rada pa se pojavlja v javnosti, kar ji je poleg dirkanja največji užitek.

Eva Bartol in Barbara Štuhec

**KARIERA:** Začel je kot alpski smučar v smuku in superveleslalomu, a tam ni bil ravno uspešen. Zato se je raje odločil za smučanje prostega sloga. A tudi tu najprej ni dosegel vidnejših rezultatov. Njegova uspešna pot se je začela z 8. mestom na zimskih olimpijskih igrah v Vancouvru.



**KARIERA:** Začel je pri klubu Kranjska Gora in leta 2008 sklenil pogodbo z zdajšnjim klubom. S strani športnih novinarjev je bil Kopitar dvakrat izbran za najboljšega igralca sezone Los Angeles Kingsov z nagrado Bill Libby Memorial Award.

## HOKEJSKI AS

Anže Kopitar je prvi slovenski hokejist, ki igra v profesionalni hokejski ligi NHL.

**ROJSTVO:** 24. 4. 1987 v Hrušiči

**VIŠINA:** 193cm

**TEŽA:** 100kg

**DISCIPLINA:** hokejist

**VZDEVEK:** Kopi **KLUB:** Los Angeles Kings

## ZVEZDNICE BREZ MAKE UPA

Zagotovo je vsak slišal in tudi videl nekatere hollywoodske zvezde, kot so Cameron Diaz, Miley Cyrus, Lady Gaga ... Vendar vsak, ki jih vidi, si misli, da so vedno tako popolne. Ali so res? Pr(a)va beseda vam razkriva resničnost.

Morda pa ste v filmih Mogočni Oz, Črni labod zasledili tudi igralko Milo Kunis ...

Zagotovo pa je vsem znana tudi lepotica Julia Roberts ...



Znana igralka pa je tudi Mila Jovovich ...



Iz Piratov s Karibov pa se zagotovo vsak spomni tudi Penelope Cruz.

### KAKO PA JE S HOLLYWOODSKIMI PEVKAMI?

Zagotovo vsak pozna kraljico popa Madonno ...

In njena huda konkurenca je Lady Gaga, ki je v prepoznavnem stilu ...



Zagotovo pa vsak pozna glasbeno skupino The Black eyed peas in njihovo lepoticico Fergie ...



Veliko najstnicam pa je všeč Miley Cyrus ...



Angelina Jolie ...

Pripravila: Eva Bartol, 9. b

# ČOKOLADA



Vsi sladokusci se radi kdaj pa kdaj posladkamo s čokolado, vendar pa se pri tem malo kdo vpraša, od kod čokolada sploh prihaja, ali je zdrava in kako jo naredijo. In zato vam bom pojasnila vse, kar lahko izveste o čokoladi.

Čokolado so v srednjem veku (prib. 1400 let pr. n. št.) odkrili Maji ter Azteki v Srednji in Južni Ameriki. Ime čokolada izhaja iz besede xocolati, kar v prevodu pomeni »grenka voda«. Azteki so imeli kakavovec za sveto drevo in so ga častili. Čokolado pa so jedli vsak dan med vsakim obrokom. Prvo čokolado iz sladkorja, kakavovega masla ter kakavovega prahu so leta 1847

razvili v Angliji. Mlečno čokolado, kakršno poznamo danes, pa so razvili v Švici tri desetletja kasneje.

Pridobivajo jo iz semen kakavovca, ki raste v pragozdovih Južne Amerike. Za 1 kg čokolade je potrebnih 300 do 600 kakavovih zrn. Na vsakem kakavovcu je okoli 40 plodov v velikosti kumare, v vsakem plodu pa je približno 30 kakavovih zrn. Ko plodove poberejo, so zrna še zelena in za pridelavo čokolade jih sušijo ter pražijo na soncu pri 100 stopinjah, dokler ne porjavijo.

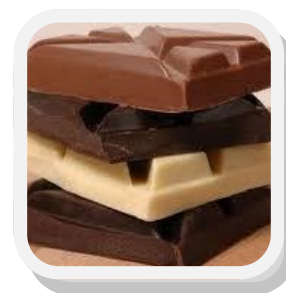
Vsako leto pridelajo 3.000.000 ton kakavovih zrn in ta številka se iz leta v leto zvišuje. Iz kakava pridelajo kakavov prah (za čokolado) ter kakavovo maslo (blagega okusa, uporabno za nego obraza ter tudi za uživanje).



Osnovne vrste čokolade so: črna čokolada (najmanj 35% delež kakava), mlečna čokolada (ima največ mleka in je najbolj priljubljena med sladkosnedci) ter bela čokolada (najmanj mastna, velik delež vanilije). V čokoladi je več kot 500 sestavin (vsak proizvajalec jo naredi malce po svoje), v vsaki čokoladi pa so zagotovo: vanilija, cimet, klinčki, sladkor ter kakavovo maslo.

Čokolada pa je za nas ljudi tudi zelo koristna. Je dobra za srce ter nam pomaga premagovati utrujenost in v nas sprošča pozitivno energijo ter srečo. Uporabna pa je tudi kot pomirjevalo pri učenju in zato jo moramo mi učenci še posebno veliko jesti. Povprečno bi jo moral vsak človek letno jesti kar 12 kg. Vendar pa čokolade ne smete nikoli dajati svojim hišnim ljubljencem, saj je lahko za njih zelo škodljiva.

Čokolada je res odličen izum, saj je omamnega okusa in po vrhu vsega je še zelo zdrava in koristna za naše telo. In res je, kar je nekoč rekel Robert Paul :»Devet od desetih ljudi obožuje čokolado. Deseti vedno laže«.



Ana Mulej, 7. b

Literatura: <http://www.wikipedia.si/čokolada/>  
<http://www.wikipedia.si/kakavovec/>

## UMRL NAJGRŠI PES NA SVETU

Uradno najgrši pes na svetu, ki se je imenoval Sam, je umrl v 14. letu starosti. Iz mesta Santa Barbara so nam sporočili, da je umrl najslavnejši pes na svetu. Slaven je postal zaradi svojega izgleda. Bil je namreč uradno najgrši pes na svetu. Njegova gospodarica je rekla, da so ga uspavali zaradi določenih zdravstvenih težav. Sam je imel rjavo kožo, bil je brez dlake, po telesu je imel prepolno bradavic in madežev. Na svojih dolgih nogah je imel kremplje, ki so ga motili pri hoji. Ljudje so mislili, da je vesoljec ali čudno bitje, ki je brez vsega.

Patricia Đokić, 7. b

## ENDERJEVA IGRA

PIŠE: MARTIN SIMČIČ, 8. A

*Žuželke napadajo, Zemljani se uspešno branijo*



Ljubitelji knjižne uspešnice Gavina Hooda Enderjeva igra so filmsko adaptacijo pričakovali z nestrpnostjo, pa tudi s strahom, da film ne bo uspel uloviti duha knjige. Adaptacija, ki se trenutno vrti v kinih, po mnenju večine ni ne popolna polomija ne velik dosežek. Vizualno je impresivna, hvalijo tudi igro mlade igralske ekipe, motijo pa nekatere pretirane poenostavitve.

Enderjeva igra je film režiserja Gavina Hooda, ki je znan po akcijskih dramah Tsosi, Ugrabitev in Možje X. Podlaga za film je roman Orsona Scota Carda z istim naslovom. Knjiga je izšla leta 1985 in je izredno uspešna, prodali so je že milijon izvodov. Zato je bil film težko pričakovan.

Vsebina filma se drži knjižne zgodbe. Zemljo napadejo žuželkam podobni Nezemljani, ki uničijo vso zemeljsko zračno floto, obenem pa ubijejo milijone nedolžnih ljudi. Zemljanom se uspe ubraniti po zaslugi pilota Mazerja Rackhama. Ta se žrtvuje in uniči vesoljsko postajo Nezemljanov. Da se nesreča ne bi več ponovila, se zemeljska koalicija odloči, da bo ustanovila šolo, ki bi trenirala mlade vojake za obrambo pred Nezemljani. Zaradi neverjetnega uma tja pošljejo Enderja Wiggana. Hitro začne izstopati tudi tu in se izkaže na umetnem bojišču. Vendar mu njegove sposobnosti začnejo zavidati drugi študenti. Zato ga poveljnik Hyrum Graff pošlje na drugo vesoljsko postajo, na kateri ga trenira Mazer Rackham, ki je preživel. Tam mu uspe zbrati ekipo prijateljev, s katero naj bi odbil ponovni napad žuželčnih bitij. Zadnjo noč pred maturo, po kateri naj bi uradno postal poveljnik zemeljskih obrambnih sil, začne razmišljati, če so hotela bitja samo komunicirati. Pomisli, da niso tako hudobna. Kot del maturantskega izpita v simulaciji uniči planet Nezemljanov. Vendar mu takoj po njej polkovnik razloži, da to ni bila simulacija, ampak da se je vse skupaj zares dogajalo.



V vlogi Enderja, nenavadno nadarjenega otroka, igra Asa Butterfield. Njegova igralska predstava je dobra, morda mu manjka le nekaj energije in karizme. Njegovega mentorja, polkovnika Grafa, prav tako solidno igra Harrison Ford, Ben Kingsley je uspešen v upodobitvi vojaškega genija Mazerja Rackhama in Hailee Steinfeld prav tako spretno odigra vlogo Enderjeve prijateljice Petre. Omenimo še Violo Davis, Abigail Breslin, Nonzo Anozie in Bena Kingsleyja v stranskih vlogah. V ostali ustvarjalni ekipi pa direktorja fotografije Dona McAlpina, scenografa Seana Hawortha in Bena Procterja, kostumografino Christine Bieslin Clark in skladatelja Steveja Jablonskega.

Film je bil finančno uspešen, a ni prinesel toliko dobička producentom, kot bi pričakovali od take knjižne uspešnice.



## JAZ BARABA 2

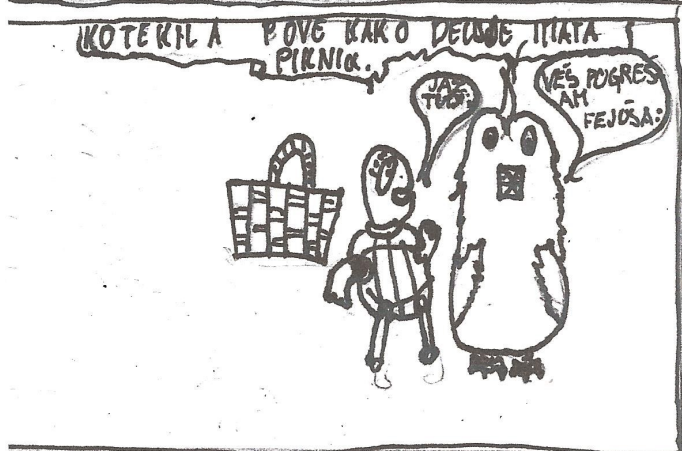
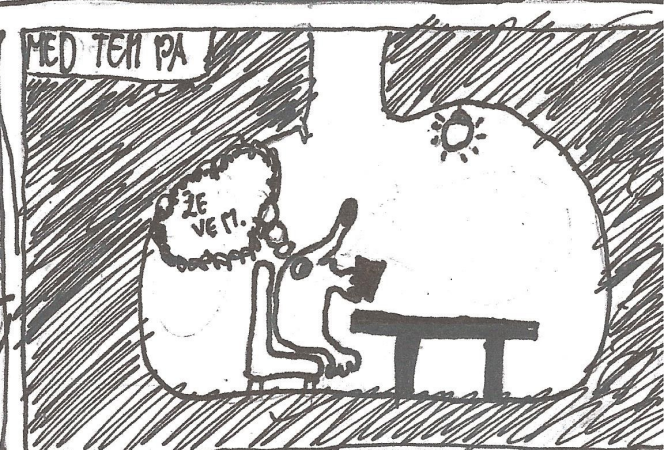
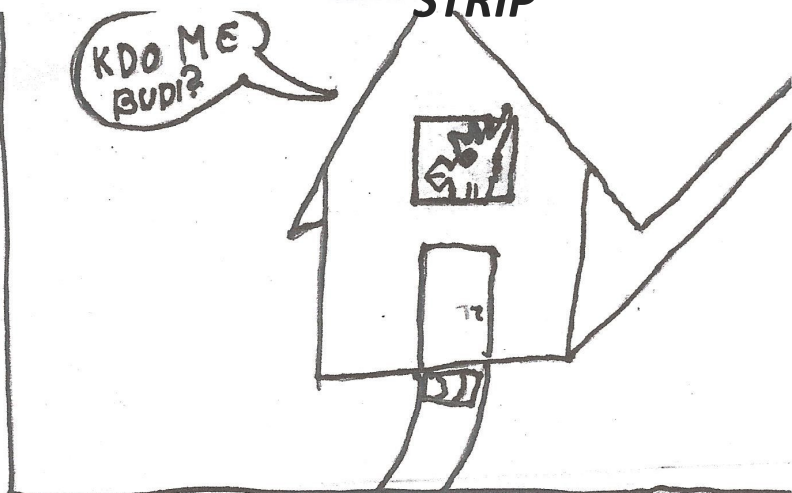
V novi zgodbi Jaz baraba 2 se pridružimo Gruju, dekletom ter minionom.

Gru se ukvarja s tem, kako dekletom nuditi najboljše življenje, hkrati pa DR Nefaria z minionimi izdeluje marmelado. Te so popolnoma nagnusne, DR Nefariji je dolgčas, zato odide iz Grujevega laboratorija. V ravno pravem trenutku se pojavi skrivna protikriminalna združba, ki ga zaposli z iskanjem novega zlobneža. Gru dobi tudi partnerico Lucy, ki ne ve, ali mu je všeč, vendar je Gru njej zagotovo. Zlobnež El Macho ima zloben načrt, da bo spremenil prijazne minione v zlobne, pri tem pa mu pomaga doktor Nefaria. Punce so v obdobju, v katerem potrebujejo mamo. Agnes upa, da se bo Gru poročil s partnerico Lucy. Na koncu le porazi El Machota in se poroči z Lucy.

Film je odličen, zato ga priporočam najmlajšim gledalcem.

Vid Višnji, 7. a

STRIP



Narisal: David Maks Zupancič

## NATEČAJ

Na natečaj za naslovnico Pr(a)ve besede smo dobili 35 izdelkov. Pet risb je prišlo v ožji izbor. Ker smo dobili ogromno izdelkov iz nižjih razredov, smo se odločili, da letos damo priložnost tudi njim. Vse risbe so bile odlične, zato smo se zelo težko odločili. Vsem udeležencem natečaja se iskreno zahvaljujemo za ustvarjalnost in poslane izdelke. Vendar pa je med vsemi najbolj izstopala risba **PIE PETEK**, učenke 3. a razreda. Navdušila nas je zaradi živih barv in zanimivega prizora prostega časa, ki si ga ona predstavlja malce drugače (gledanje risank oz. filmov). Prepričala nas je z optimizmom, ki se zrcali na obrazu prikupnega bitja, ki izgovarja nenavadne zloge, v mislih pa si domišlja banano. V ožji izbor pa so prišle še tri risbe, ki bodo prav tako nagrajene. Dobitniki nagrad so: 1. mesto – **Pia Petek**, 3. a razred; 2. mesto – **Hana Huth Lukšič**, 6. a razred; 3. mesto pa so si razdelile: **Sara Klepac** 7. b, **Vivi Dobnikar**, 5. a ter **Varja Turk**, 5. a razred. Nagrajenke čakajo v uredništvu nagrade! Slike najdete v številki.

Uredniški odbor



David Maks Zupančič

### KRATICE

OMG—Oh my god (Oh moj bog.)

BRB—Be right back (Pridem takoj nazaj.)

LOL—Lots of laugh (Smeh.)

ROFL—Rolling on the floor of laughing (Po tleh se valjam od smeha.)

GR8—Great (Dobro, super.)

HAND—Have a nice day (Imej lep dan.)

L8R—Later (Pozneje.)

JK—Just kidding (Samo zafrkavam se.)

NM—Never mind (Pozabi.)

### KAJ POMENIJO SKRIVNOSTNI ZNAKI,

#### KI JIH RIŠEMO PO ZVEZKIH

#### SRČKI

Pogosto rišeš srčke z njegovim imenom? Na vidiku je nova simpatija! Srčki pomenijo ljubezen, noro zaljubljenost in romantičnost.

#### ROŽICE

Cvetovi ter druge rastline predstavljajo, da si sam s sabo zadovoljen, si zabaven ter se rad družiš z ljudmi.

#### GEOMETRIJSKI LIKI

Če rišeš tikotnike, kvadrate ali kroge, si natančna oseba z zelo razvitimi načrtovalnimi spretnostmi. Ti si tehničen tip, rad imaš natančnost, disciplino in točnost.

#### ŠTIRI V VRSTO

Če v zvezek narišeš igrico štiri v vrsto in se s sošolcem dolgočasiš, to pomeni, da si zelo igriva in ustvarjalna oseba.

#### AVTOMOBILČKI

Če rišete avtomobilčke, imate radi, da vas vozijo v šolo. Obožujete luksuz, razvajanje, dobro hrano in da vam ni potrebno delati domačih nalog.

#### ŽIVALI

Če rišete mucke, psičke, slončke ali konje, ste izredno dobra oseba. Vaše srce nima meja, vaša dobrotta pa kipi na vse strani. Najbolj pomembna v vašem življenju je ljubezen do živali in do ljudi.

Barbara Štuhec in Ana Mulej, 7. b

# MED ODMOROM

**Zakaj ima slon velika ušesa?**

- Da sliši sovražnike.
- Da leti.
- Da odganja mrčes.
- Ker potem lažje in boljše sliši.
- Da mu hitreje zlezejo mravlje v ušesa in mu jih očistijo.
- Zato, ker je to velika žival.

Novinarji Pr(a)ve besede so stopili med drugošolce in tretješolce, da bi jih povprašali o slonih, pujsih in drugih stvareh. Preberite, kako domiselne odgovore so nam dali. Hvala vsem za izvirnost!!!

**Zakaj poleti ne sneži?**

- Ker si sneg ne upa.
- Da greš lahko na sprehod.
- Da si naredi senco.
- Da si piha, ko je vroče.
- Ker je Zemlja obrnjena proti soncu.
- Da lahko sneg spi.

Kot največji kopenski sesalec ima slon manjšo površino v odnosu na lastno težo kot manjše živali. Ker živi v toplim podnebnju, mu dajejo ušesa dodatno površino, preko katere lahko z znojenjem izgublja prekomerno telesno temperaturo.

**Zakaj se pujs valja v blatu?**

- Da najde hrano.
- Da se Zemlja ne stopi.
- Da ga sonce ne speče.
- Da se opacka.
- Da se bolj umažejo.
- Da se povalja, če ga kaj srbi.
- Ker iščejo ribe.
- Da gredo muhe z njega.
- Zmazek.

**Kaj je to tajkun?**

- Opice.
- Veter.
- Tekoči strah.
- Japonec.
- Žival.
- Tisti, ki rešuje živali.

Ker pujsi nimajo znojnih žlez, se ne morejo hladiti z znojenjem, zato tako zelo uživajo pri kopanju v hladnem blatu.

**Zakaj se nekateri ljudje bojijo miši?**

- Ker cvilijo.
- Ker prinašajo bolezen.
- Da jim ne pogrizejo sira.
- Da jim ne ukradejo slanine.
- Ker imajo posebno moč.
- Ker imajo velike zobe in te zgrizejo.
- Ker so jim zgrizle kavč.
- Od ovce fant.
- Od ovce dlaka.
- Debela bolha.

**Kaj je to koštrun?**

- Nogavica.
- Košato drevo.
- Koščica nekega sadja.



## VAŠE IME PO JAPONSKO :)

A= ka,  
B= tu,  
C= mi,  
D= te,  
E= ku,  
F= lu,  
G= ji,  
H= ri,  
I= ki,  
J= zu,  
K= me,  
L= ta,  
M= rin,



N= to,  
O= mo,  
P= no,  
Q= ke,  
R= shi,  
S= ari,  
T= chi,  
U= do,  
V= ru,  
W= mei,  
X= na,  
Y= fu,  
Z= zi,

## ŠOLSKA KRONIKA

### SONČEV MRK MED PISANJEM MATEMATIKE

V torek, 11. 10., se je v učilnici matematike na OŠ Franceta Bevka zgodila naravna katastrofa. Vsi v razredu so pisali matematiko 5. To je zelo sumljiv dogodek, saj do tega trenutka nihče ni znal napisati na test drugega razen svojega imena. Med pisanjem je namreč prišlo do popolnega sončevega mrka, ki ga svet še ni doživel. Cel razred je takrat začel prepisovati od najboljšega učenca v razredu. Policija še preiskuje kraj zločina.

### UJET Z RADARJEM—70KM/H PO HODNIKU!

V sredo ob 11. 00 uri so policisti s policijske postaje Ljubljana ujeli bežečega fanta 7. b razreda z OŠ Franceta Bevka, ki je kar s 70 km/h bežal v veliki avli pred bivšo punco. Fant je dobil za svoj prekršek 100 evrov globe ter tri kazenske teste. Punca pa je zato, ker ga je pustila, dobila tudi kazen—tri leta prepovedi uporabe make-upa.

### TOVORNJAK PREPOLN ČIPSA SE JE PREVRNIL PRED OSNOVNO ŠOLO

V petek, 12. 9., se je pred OŠ Franceta Bevka prevrnil tovornjak, prepoln čipsa. Učenci so pohiteli iz šole in pričeli jesti slano omamo. Kosilo je ostalo nedotaknjeno, kuharice pa jezne. Zaradi prevelike pojedene količine čipsa je povprečje debelosti v Sloveniji močno naraslo. Tako se je Slovenija povzpela na vrh lestvice, celo pred Ameriko. Skupna misel učencev, ki so pripomogli k uspehu, je bila:«Vsaj nekje smo prvi!«

Naša Pr(a)va beseda se v Tokiju imenuje:

**Noshi(ka)ruka tukuarikuteka**

*Vaše ime si pa sestavite sami!*

**Šola je naporna!- arimotaka zuku tokanomoshitoka!**

**Všeč si mi- ruarikumi ariki rinki**

**Pusti me pri miru!- nodoarichiki rinku noshiki rinkishido!**

**Rad igram nogomet-shikate kijishikari tomojirinkuchi**

**Test sem pisal ena!-chikuarichi arikurin nokiarikata kutoka!**

**Počitnice so zakon!-nomomichitokimiku arimo zikamemoto!**

**Katoka Rindotakuzu (Ana Mulej) in Tukachitukachika Arichidorikumi (Barbara Štuhec)**

### NEZNANEC PRI SLOVENŠČINI UGRABIL BERILA

V petek, 25. oktobra, tik pred počitnicami so skrivnostno izginila vsa berila na naši šoli! Policisti so preiskali kraj zločina in najprej domnevali, da jih je neznanec iz neznanega razloga ugrabil. Ker pa so vsa berila pretežka, jih je polil z red bullom in jim dal krila. Sedaj policija po vsem mestu išče neznanca, ki lovi berila. Če vidite sumljivo osebo, ki strmi v nebo ali pa sami najdete kakšno leteče berilo, pokličite 113.

### STRL JI JE SRCE MED REKREATIVCEM

Dekle iz 8. b (želi ostati anonimna) se je med rekreativcem razšla s fantom!!! Zgodilo se je nekaj grozljivega. Dekle, njen fant in še nekaj drugih učencev se je igralo košarko. Njen fant je namesto njej podal žogo njeni najhujši sovražnici! Dekle je v solzah in s strtim srcem stekla stran. Zaradi tragedije, ki se ji je pripetila, je en mesec oproščena pouka, njen fant pa se bo moral zagovarjati pred sodiščem.

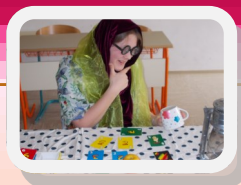
**Kroniko sestavili: Eva, Patricia, Vid, Barbara, Maša in Ana**



Gospa Francka Bevkovič!

## ŠOLSKA VEDEŽEVALKA FRANCKA BEVKOVIČ!

Vaša vprašanja o prihodnosti in težavah, s katerimi se soočate, lahko pošljete na moj e-mail: [francka.bevkovic@gmail.com](mailto:francka.bevkovic@gmail.com). Vedežujem iz kavne usedline, zelenega jabolka, kart UPS in mojih vsevidnih okroglih očal.



Pišem vam pismo, ker imam strašansko težavo. Obiskujem 8. razred. Letos sem v šoli strašansko popustila, saj sem se zaljubila v sošolca. Med urami sem odsotna, ker neprestano mislim, kaj bi mu rekla po koncu ure. Moji zvezki so prazni, le prebodeni srčki se najdejo na platnicah, tu in tam kratice njegovega imena. O tem, kar govorijo učitelji, nimam pojma. Gledam njegove oči in sanjam. Mama pa mi neprestano govori, da se nič ne učim. Tega se zavedam tudi sama, a ne najdem rešitve.

Učenka 8. razreda

**ODGOVOR: Med urami poslušaj učiteljice in ne riši srčkov, ampak se raje posveti pouku. Mislim, da težavo rešiš tako, da se z njim začneš pogovarjati in postaneš dobra prijateljica. Takrat boš imela zaradi sreče veliko časa. Če boš kaj narobe rekla, ti ne bo zameril, saj ve, da bi te lahko prizadel. Lahko se učiš in sodeluješ z njim, pa bodo ocene boljše. In sčasoma boš imela boljše ocene, takrat mu boš tudi bolj všeč, ker imajo fantje radi pametne punce. Tako boš ubila tri muhe na en mah: dobivala boš boljše ocene, tvoja mama bo presrečna, saj ji ne bo potrebno obiskovati govorilnih ur, ti pa boš vesela, ker se družiš s sošolcem.**

Spoštovana gospa Bevkovič!

Pišem vam, ker ne znam rešiti svoje težave. Rad bi se naučil poštevanko, a mi ta ne gre in ne gre v glavo. Poskušal sem že s kamenčki, z rokami in tudi s prsti na nogah, a le redkokdaj mi uspe zadeti pravilen rezultat. Starši se silno trudijo, da bi mi pomagali, vendar sem zamenjal že osemdesetega inštruktorja, tako da ne vedo, kaj naj naredijo. Z zadnjo gospo, ki mi je pomagala, sva računala s torticami, pa mi je še kar šlo – vsaj poštevanka števila dva. A zgodilo se je to, da je tako računanje prineslo tudi kakšen kilogram več, tako da se zdaj zopet sam učim. Pomagajte mi, saj ne vem, kako bom izdelal peti razred.

Učenec 5. razreda

**ODGOVOR: Poštevanko se nauči v trgovini. Vem, čudno se sliši, a poskusi. Tolikokrat pojdi v trgovino in tolikokrat te bodo ogoljufali zaradi tvojega (ne)znanja matematike, da ti bo prej ali slej zmanjkalo denarja. Tako se boš prisiljen v trgovini pred blagajno naučiti poštevanko. Pa še nagrajen boš! Saj boš vsakič, ko boš znal poštevanko, prihranil dovolj denarja za še eno čokolado. Pa pazi, da te mama ne zaloti! Veliko sreče (prodajalki)!**

Ojla, Francka!

Imam tako težavo, da mi niti Zevs ne more pomagati. Vsak dan, ko grem v šolo, mi sledi moj pes, ki ga ne morem nagovoriti, da ostane doma. Usede se pred vhod in me čaka. Ko imam malico, skače pet metrov visoko pred jedilnico. Ko imamo matematiko v pritličju, pride pod okno in laja, da moti vse. Pomagaj mi, prosim!

Učenka iz 9. razreda

**ODGOVOR: To bo pa trd oreh. Predlagam ti, da se spoprijateljiš s kuharicami. Saj veš, pri kosilu ostane kakšen kos mesa. Navadi svojega psa, da se zjutraj ustavi pod oknom šolske kuhinje in začne tam lajati. Ko bo dobil slastno klobaso ali pa okusno kost, se bo zamotil, tako da boš ti mirno preživela pouk, pa tudi pri matematiki ti bo bolje šlo, saj boš zbrana in bodo računi boljši. Še boljše bi bilo, če pa psa vpišeš v osnovno pasjo šolo. Pozanimaj se, tudi to obstaja. Dopoldan bi tako preživel med vrstniki, se naučil pravilno lajati, gristi, trgati copate, mahati z repom v ritmu polke, pa še popoldan ti ga ne bo potrebno voditi na sprehode, saj bo imel ogromno domače naloge. Veliko sreče!**

## VICI

Se dva črva pogovarjata.  
Pa eden vpraša drugega:  
Zakaj si pa ti tako srečen  
danes? Pa odvrne drugi:  
Tašča je odšla na ribolov.

“Dobrodošla!” pozdravi Marko svojo taščo na vhodnih vratih. “Koliko časa boste ostali pri nas?” “Dokler vama ne bom šla na živce.” “A samo tako na kratko ste se oglasili?”

### Varen šport

Janezek: "Kateri šport je najbolj varen?" Ata: "Šah."  
Janezek: "In kaj je najhujša poškodba pri šahu?" Ata:  
"Izpah čeljusti zaradi zehanja."

- Janezek, zakaj si zamudil v šolo? - Zaspal sem, sanjal sem, da sem na nogometni tekmi.- Že, ampak to ni noben razlog! - Ja, igrali so dva podaljška.

Tašča gospoda Novaka je na počitnicah v Španiji utonila.

Čez dve leti je obalna straža našla truplo in poslala gospodu Novaku naslednji telegram: Našli mammo vaše žene, pokrito s školjkami, biseri so vredni 500.000,00 EUR.

Gospod Novak telegrafira nazaj:

Prodajte bisere, pošljite denar in znova nastavite vabo!

Žena svojemu možu Gorenjcu napiše SMS: “Dragi nujno potrebujem nekaj denarja... Bi lahko prosim šel na bankomat in dvignil 50€?”  
Gorenjnc nekaj časa razmišlja, kaj bi naredil, nato pa ženi odgovori:  
»Napaka! Sporočilo ni bilo dostavljeno.«

»Edi, zakaj si dal svojemu psu ime Lopov?«

»Kar tako, za šalo. Ne moreš si predstavljati, koliko ljudi se ozre, kadar ga pokličem!«

V PARKU

»Dragi, vse je mokro, kam naj sedem?«

»Kar na mojo denarnico. Ta je čisto suha.«

### HRANILNIK

V šoli se trije dečki pogovarjajo o svojih prihrankih. Prvi reče: »Jaz imam v svojem pujsku 15 evrov.« Drugi odgovori: »Samo? Jaz imam v pujsku 21 evrov.« Tretji pa pove: »Jaz pa sploh nimam prašička.« »Kako?« »Ubogi, ti bova midva dala kakšen evro.« »Hvala, ampak ne vem, če bo šel v mojo pikapolonico. Je že zelo polna!«

### Zdravilo

Lekarnar reče: "Tukaj imaš zdravilo za očeta. Pred uporabo ga je treba dobro pretresti." "Ne bo šlo." "Zakaj ne?" "Oče ima skoraj 100 kilogramov."

Žena vpraša moža: "Je res, kar pravijo?" "Kaj?" "Da so globalci požrešni in neumni?" "Seveda, moja draga miška ..."

### Oče in sin

"Očka, je res, da očetje vedno več vedo kot sinovi?" "Vedno, sinko." "Kdo je po tvojem izumil žarnico?" "Thomas Edison." "Zakaj je potem ni izumil njegov oče, če je res tako?"

"Kdo mi ve kaj povedati o pomembnih slovenskih pesnikih prejšnjega stoletja?" je vprašal profesor slovenščine.

"Jaz!" se je oglasil Miha.

"In kaj veš o njih?"

"Vsi so že pomrli!"

Pripravila: Ana Mulej in Vid Višnjei

Vir: [www.otroci.org](http://www.otroci.org)

Janezek piše domačo nalogo, poleg njega pa dedek bere časopis. Nenadoma ga Janezek vpraša: "Dedi, kakšen stavek pa je to: V hiši ni nobenega vina več." "Strela, Janezek, to sploh ni stavek, to je katastrofa!"

Kako blondinko najlažje zmedeš? V okrogli sobi ji ukažeš, naj stopi v kot.





**Ž**ivljenje ni dolgčas

strip: Urban Lenarčič, 8. b

